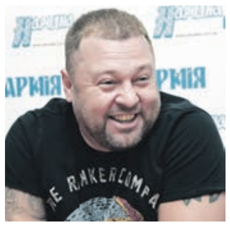
НАРОДНА АРМІЯ

22 червня, 2017

#25 {5505}

«МОЇ КУМИРИ — ЦЕ НАШІ БІЙЦІ»

Актор, сценарист студії «Квартал 95» Олександр Пікалов, відомий своїми пародіями на президента-втікача Віктора Януковича та роллю міністра оборони у серіалі «Слуга народу», нещодавно повернувся з двотижневого гастрольного туру Україною, під час якого виступав у військових частинах, госпіталях та подарував батальйону «Київська Русь» черговий автомобіль. А днями завітав до редакції газети «Народна армія» стор. 18-19

ПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНИ:

«МИ ОТРИМАЛИ ТВЕРДУ ПІДТРИМКУ З БОКУ США»

«МИ ОТРИМАЛИ ТВЕРДУ ПІДТРИМКУ З БОКУ СПОЛУЧЕНИХ ШТАТІВ, ПІДТРИМКУ І ЩОДО СУВЕРЕНІТЕТУ, ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ЦІЛІСНОСТІ Й НЕЗАЛЕЖНОСТІ НАШОЇ ДЕРЖАВИ, І ТВЕРДУ ПІДТРИМКУ В ПРОДОВЖЕННІ РЕФОРМ В УКРАЇНІ», — СКАЗАВ ПЕТРО ПОРОШЕНКО ПІД ЧАС ЗУСТРІЧІ З ПРЕДСТАВНИКАМИ ЗАСОБІВ МАСОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ У ВАШИНГТОНІ ПІСЛЯ ЗУСТРІЧІ У БІЛОМУ ДОМІ З ПРЕЗИДЕНТОМ СПОЛУЧЕНИХ ШТАТІВ АМЕРИКИ ДОНАЛЬДОМ ТРАМПОМ

Президент зазначив, що порядок денний зустрічі був дуже широкий і особливо наголосив на підтримці Сполученими Штатами продовження реформ в усіх секторах, серед них і в енергетичному. Він також повідомив, що під час переговорів обговорювалися питання економічної співпраці, зокрема співпраці в ядерній енергетиці, нафтогазовій сфері, закупівлі американського вугілля, продовження співпраці щодо відновних джерел енергії тощо.

Окремо сторони обговорили співпрацю України та Сполучених Штатів у військово-технічній сфері. «Президент дав чіткі доручення для того, щоб ми розширили нашу співпрацю», — зазначив Петро Порошенко. стор. 2

ШКОЛА «ТИХОЇ» ВІЙНИ,

або Як готують розвідників у навчальному розвідбаті на Львівщині стор. 4

ЦІ ЛЮДИ МІЦНІШІ ЗА ЇХНІ ТАНКИ

Бійці 17-ї танкової пройшли найгарячіші точки Донбасу стор. 5

АГРЕСОР ЗМІНЮЄ ТАКТИКУ ПІДРИВНОЇ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ВІЙНИ

Багато експертів вважають, що в Україні саме час переходити від стратегії інформаційного захисту до інформаційної контратаки стор. 7

ЯКІ ЗАХИСНІ ОКУЛЯРИ ПОТРІБНІ НАШИМ ВОЯКАМ?

Фахівці Центрального науково-дослідного інституту озброєння та військової техніки ЗС України провели чергові натурні випробування кількох зразків захисних балістичних окулярів-масок стор. 15

РЕКВІЄМ ЗА «ЮДЖИНОМ»

П'ятниця, 16 червня… Мене розбудив телефонний дзвінок. Схвильований голос прес-офіцера бригади Олени Мокренчук в одну мить розігнав сон: «Учора близько 10 вечора Євгена не стало…» стор. 12

РОСІЯ СТОЛІТТЯМИ НАМАГАЄТЬСЯ ВБИТИ НАШУ МОВУ

За рідну мову, яка переслідувалася російсько-радянськими можновладцями, українці жертвували навіть життям. А сьогодні чимало наших співвітчизників, які народилися і виросли в Україні, соромляться нею спілкуватися стор. 16

ЯКІ ОСОБЛИВОСТІ ПІДГОТОВКИ ВІЙСЬКОВИХ КУХАРІВ

стор. 17

ПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНИ:
«МИ ОТРИМАЛИ ТВЕРДУ ПІДТРИМКУ З БОКУ США»

США ПІДТВЕРДИЛИ СВОЮ ВІДДАНІСТЬ МІНСЬКИМ ДОМОВЛЕНОСТЯМ ТА НАГОЛОСИЛИ НА НЕОБХІДНОСТІ ЇХНЬОГО ПОВНОГО ВИКОНАННЯ З БОКУ РОСІЇ

Петро Порошенко також повідомив, що передав керівництву США лист від родичів українських заручників, які знаходяться у в'язницях на окупованих територіях і в Росії та отримав запевнення від Адміністрації Сполучених Штатів Америки щодо докладання зусиль для звільнення українських бранців, повідомляє прес-служба Президента України.

Глава держави додав, що «відбулася повноцінна і дуже детальна зустріч» та зазначив, що США підтвердили свою відданість Мінським домовленостям та наголосив на необхідності їхнього повного виконання з боку Росії. При цьому глава держави підкреслив важливість виконання безпекового пакета — припинення вогню, відведення російської артилерії, танків, систем залпового вогню, забезпечення безперешкодного доступу Спеціальної моніторингової місії ОБСЄ до всієї території включно із кордоном.

Початок на 1-й стор.

США ПРОДОВЖАТЬ ДІЮ САНКЦІЙ ПРОТИ РОСІЇ

Дія санкцій Сполучених Штатів Америки проти Росії буде продовжуватися. Про це Президент Петро Порошенко сказав під час брифінгу за підсумками зустрічі з Президентом США Дональдом Трампом в межах робочого візиту до цієї країни, відповідаючи на запитання, чи отримав глава держави від Президента США чітке підтвердження того, що санкції з Росії не будуть зніматися доти, поки не буде повернутий Крим та не припиниться російська агресія проти України.

«Думаю, це очевидно. На сьогоднішній день США ухвалюють додаткові санкції практично кожного дня. Я бачу позицію Сполучених Штатів Америки як твердого, надійного і стратегічного партнера України», — зазначив Петро Порошенко.

При цьому Президент зауважив, що не бачить необхідності в зміні мінського формату переговорів щодо врегулювання ситуації на Донбасі. «Сполучені Штати Америки є нашим партнером. Ми дуже зацікавлені в залученні США до активного процесу», — зазначив він та нагадав, що США є країною-гарантом згідно із Будапештським меморандумом.

ПРИЗВАНО 1000 ОФІЦЕРІВ ЗАПАСУ

У РАЙОНІ АТО СЛУЖИТИМУТЬ ТІЛЬКИ ТІ, ХТО ПІДПИШЕ КОНТРАКТ

— У нас не було проблем із призовом офіцерів запасу. Набрано тисячу чоловік, відбір завершено, — про це повідомив Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак.

Він зазначив, що було дуже багато критики, чому цей призов не був проведений ще спочатку АТО.

— Рівень підготовки офіцерів запасу є недостатнім, щоб залучати їх до ведення бойових дій. Їх треба, і ми так плануємо, спочатку призвати, потім відправити до навчальних центрів, де вони оновлять свої знання і практичні навики. І лише після цього вони поповнять підрозділи у військових частинах, які виконують завдання не в районі проведення АТО, — розповів Міністр оборони України.

Він наголосив, що в зону АТО поїдуть тільки ті, хто підпише контракт та добровільно залишиться на службі.

— Це потрібно для того, щоб у нас був резерв, мобілізаційний резерв у тому числі. І така форма підготовки має проводитися у країні, яка дбає про свою безпеку, — зазначив Міністр оборони України.

Степан Полторак також додав:

— Збройні Сили України знаходяться в повній готовності до того, що ситуація в районі АТО може помінятися. Сьогодні в нас є певна кількість людей, 34 тисячі, в зоні проведення АТО, які виконують бойові завдання, у нас є резерви в навчальних центрах, де відбувається відновлення наших бригад, їх підготовка, і ми готові реагувати адекватно на ті загрози, які є.

СВІТОВА ПРЕМ'ЄРА АН-132D

УКРАЇНСЬКИЙ ЛІТАК ДЕБЮТУВАВ У НЕБІ ФРАНЦІЇ ПІД ЧАС ПАРИЗЬКОГО АВІАШОУ LE BOURGET 2017

«Прем'єра новітнього Ан-132 на головному міжнародному авіасалоні LE BOURGET 2017 відбулась успішно — українцям є чим пишатися» — про це повідомили в ДК «Укроборонпром».

Ан-132D виробництва ДП «Антонов», що є флагманом авіаційного кластера ДК «Укроборонпром», показав свої можливості в повітрі. Це перша світова прем'єра Ан-132D. Тисячі зацікавлених літаком відвідують статичну стоянку, де він перебуває між польотами.

Свою продукцію та проекти у Франції представляють ще кілька підприємств — учасників авіакластера ДК «Укроборонпром». Зокрема ДП «Завод 410 цивільної авіації», ДП «Конотопський авіаремонтний завод «Авіакон», ДП «Миколаївський авіаремонтний завод «НАРП».

На об'єднаному стенді підприємств держконцерну розміщені новітні розробки авіаційного кластера ДК «Укроборонпром», ракетна техніка та інша продукція вітчизняного ОПК.

На LE BOURGET 2017 ДК «Укроборонпром» має намір залучити іноземних виробників до взаємовигідної співпраці та продемонструвати інвесторам перспективність українського оборонного комплексу, йдеться на сайті ДК «Укроборонпром».

Ан-132D був створений у рекордно короткі для сучасної авіації терміни. У травні 2015 року було дано старт програмі, а 31 березня 2017-го він уже піднявся в небо. У літаку немає жодної деталі з Росії. При цьому «Укроборонпром» розгорнув міжнародну співпрацю зі світовими гігантами авіабудування, серед яких партнери з США, Канади, Великобританії, Німеччини, Франції та інших країн — Honeywell, Pratt&Whitney Canada, Liebherr-Aerospace Toulouse SAS, Dowty Propellers.

Ан-132D призначений для польотів на коротко- та середньомагістральних маршрутах, буде виконувати широкий спектр завдань з перевезення вантажів, а також передбачає застосування різних конфігурацій вантажної кабіни. Літак має крейсерську швидкість до 500 км/год. та максимальну висоту крейсерського польоту до 9000 м з максимальним корисним навантаженням до 9200 кг. У подальшому на базі Ан-132D буде створено сімейство різних за призначенням літаків.

ПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНИ ЗУСТРІВСЯ З МІНІСТРОМ ОБОРОНИ США

Сторони обговорили пріоритетні кроки з метою зміцнення оборонного потенціалу України в межах розвитку стратегічного партнерства із США та поглиблення двосторонньої співпраці у царині оборони.

Петро Порошенко та Джеймс Меттіс обговорили ситуацію на Донбасі внаслідок російської агресії. Було висловлено занепокоєння постійними спробами Росії та підтримуваних нею бойовиків зірвати процес мирного врегулювання.

Президент України закликав до збереження єдиного міжнародного фронту в політиці санкцій проти РФ допоки не буде відновлено територіальну цілісність та суверенітет України включно з Кримом, повідомляє прес-служба Президента України.

Глава держави висловив вдячність за важливу допомогу з боку США у питанні зміцнення обороноздатності України та стійкості Збройних Сил країни, а також за реабілітацію українських воїнів.

Джеймс Меттіс висловив повну підтримку Україні і збереженню санкцій проти Росії як країни-агресора. Він наголосив на важливості дотримання зобов'язань щодо забезпечення міжнародного порядку, суверенітету, територіальної цілісності та свободи. «Навіть перед обличчям загрози агресії, кібератак та іншого ваша країна демонструє стійку відданість і робить багато. США залишаються на позиціях підтримки України», — наголосив він.

Міністр оборони США відзначив значний прогрес, якого досягла Україна у сфері безпеки та оборони, а також роль у цьому начальника Генерального штабу ЗСУ Віктора Муженка.

Петро Порошенко зазначив, що Україна та США за останні три роки виконали велику роботу. «Ми разом з нашими американськими партнерами створили нові Збройні Сили України», — сказав Президент.

Глава держави також наголосив, що нині Україна не зупиняється навіть в умовах агресії і продовжує розбудовувати свою армію. Він зазначив, що українське військо набуло досвіду, яким ми можемо поділитися з нашими американськими партнерами.

ПІДГОТОВЛЕНО ЗАКОНОПРОЕКТ ЩОДО РЕІНТЕГРАЦІЇ ДОНБАСУ

Нещодавно Секретар Ради національної безпеки і оборони (РНБО) України Олександр Турчинов заявив про необхідність переформатувати антитерористичну операцію (АТО) і створити нові інструменти, які дозволять ефективно захищати Україну в умовах гібридної війни, розв'язаної проти неї Росією.

Президент Петро Порошенко в цьому контексті наголошує на важливості забезпечення українських військових всіма можливостями для протидії російській агресії.

Глава держави зазначив, що доручив розробити законопроект щодо реінтеграції Донбасу, який передбачатиме низку заходів із повернення окупованих територій України.

«За моїм дорученням було розроблено проект законодавчого акта, який називається «Про реінтеграцію окупованих територій Донбасу». Він охоплює цілу низку заходів і кроків, які треба буде здійснити для забезпечення реінтеграції, для визначення правового режиму», — констатував Петро Порошенко.

Президент наголосив, що ключовою позицією є реінтеграція цих територій. За його словами, в підготовці законопроекту беруть участь експерти, народні депутати. Законопроект базується на умовах, які закріплені в Мінських домовленостях, повідомляє прес-служба глави держави.

При цьому Петро Порошенко зазначив, що разом із підготовкою законопроекту будуть продовжені політико-дипломатичні зусилля, які вже дали результат. Для українців відкриті двері Євросоюзу як визнання ефективності проведення українських реформ за всіма напрямками, додав він.

ІСПИТ З ФОРСУВАННЯ ВОДНИХ ПЕРЕШКОД

ДОСВІД АНТИТЕРОРИСТИЧНОЇ ОПЕРАЦІЇ ПОКАЗАВ, ЩО НАШІ ПІДРОЗДІЛИ МАЮТЬ БУТИ НАВЧЕНІ ВМІЛО ДОЛАТИ ВОДНІ ПЕРЕШКОДИ. БО ВІД ЦЬОГО БАГАТО В ЧОМУ ЗАЛЕЖИТЬ ТЕМП ЇХНЬОГО ПЕРЕСУВАННЯ, МАНЕВРЕНІСТЬ І КІНЦЕВИЙ РЕЗУЛЬТАТ ВИКОНАННЯ НИМИ БОЙОВИХ ЗАВДАНЬ

З цією метою в районі АТО днями проводилися ротні тактико-спеціальні навчання підрозділів резерву керівника антитерористичної операції. Іспит на готовність до виконання завдань за призначенням нещодавно складали понтонно-мостовий взвод, взвод аерозольного маскування та посилена танкова рота.

За словами начальника відділу оперативного забезпечення штабу антитерористичної операції, протягом певного часу підрозділи, задіяні в цих навчаннях, проводили бойове злагодження у складі відділень, взводів, рот. Заключним етапом перевірки рівня підготовки військовослужбовців стали тактико-спеціальні навчання з відпрацюванням елементів інженерного обладнання позицій, переміщення і зміни позицій, подолання водних перешкод, а також забезпечення маскування руху техніки в умовах, наближених до бойових.

ЕТАПОМ ПЕРЕВІРКИ РІВНЯ ПІДГОТОВКИ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ ТАКОЖ СТАЛИ: БАГАТОКІЛОМЕТРОВИЙ МАРШ, МАСКУВАННЯ ТЕХНІКИ, ВІДПРАЦЮВАННЯ ВЗАЄМОДІЇ З ІНЖЕНЕРНИМИ ПІДРОЗДІЛАМИ ТА ШТУРМОВИМИ ГРУПАМИ

Навіть за належної навченості підрозділів, які мають бойовий досвід, певні корективи завжди вносять природні явища і місцевий ландшафт. І це змушувало танкістів під час навчань дещо змінювати свою тактику та маневрувати в реальних умовах.

— Завдяки даній перевірці ми мали можливість відпрацювати дії танкових підрозділів у наступі та обороні. Крім того, наші танкісти отримали чудову нагоду перевірити можливості техніки та свої навички на практиці під час здійснення багатокілометрового маршу, а також відпрацювати взаємодію з інженерними підрозділами та штурмовими групами, — зазначив командир танкового батальйону майор Олександр Мороз.

До слова, понтонери і танкісти, які під час навчань продемонстрували високу професійну навченість, були заохочені командуванням.

Євгеній СИЛКІН

ШКОЛА «ТИХОЇ» ВІЙНИ,

АБО ЯК ГОТУЮТЬ РОЗВІДНИКІВ У НАВЧАЛЬНОМУ РОЗВІДБАТІ НА ЛЬВІВЩИНІ

— 2014 року ми всі були зовсім «зелені». На той час я служив за контрактом у розвідувальній роті «вісімдесятки», але за рівнем своєї підготовки і я, і мої товариші мало чим відрізнялися від тих хлопців, які були призвані до війська за мобілізацією, — згадує інструктор взводу розвідки сержант Володимир Руцинський. — Ціна, яку нам згодом довелося платити за «навчання» в бою, виявилася високою…

Тренування розвідників максимально наближені до бойових умов

Сержант — один із тих, хто три роки тому першими увійшли в луганський аеропорт і тримали його оборону до останнього дня. Тож коли каже про те, що кожна крупиця бойового досвіду, набутого на війні, — на вагу життя, це не перебільшення. І саме тому своїх нинішніх підопічних — курсантів окремого навчального розвідувального батальйону, тут, у глибокому тилу, за сотні кілометрів від фронту, він «ганяє» до сьомого поту.

— Те, що тут, далеко від передової, ми робимо надзвичайно важливу справу, особливо чітко усвідомлюєш, коли з «нуля» телефонують колишні випускники і дякують за науку, — розповідає розвідник й усміхається. — Тож усіх новачків, які прибувають до нас на навчання, я відразу попереджаю: ледарювати не вдасться нікому.

ЗА БІЛЬШ НІЖ РІК ТУТ ПІДГОТУВАЛИ БІЛЬШЕ ПІВТИСЯЧІ РОЗВІДНИКІВ

Власне кажучи, важко уявити, яким чином можна ледарювати, приміром, на «стежці розвідника» — спеціальному тренувальному комплексі, призначеному для набуття особовим складом фізичної витривалості, навичок пересування важкодоступною місцевістю й відпрацювання способів подолання різних перешкод і прийомів нападу на противника. Спостерігаючи за тим, як четвірка бійців навчальної розвідгрупи пересувається «стежкою», на ходу прикриваючи один одного і в шаленому темпі долаючи кожну перешкоду, розумієш: про «сім потів», які щодень сходять з кожного курсанта, інструктор не перебільшував.

Дощатий паркан, цегляні стінки з проломами, напівзруйнована будівля, огорожі з каменю, ходи сполучень, дротяна загорожа зі спіралей, вертикальні стінки, дротяна загорожа на низьких кілках, рів із водою і засобами його подолання, ділянка каналізації тощо долаються групою на одному диханні, за лічені хвилини. На фініші хлопці всміхаються — маршрут пройдено з перекриттям нормативу на «відмінно».

Окремий навчальний розвідувальний батальйон, яким командує підполковник Микола Панасик, було створено на базі навчального центру Національної академії сухопутних військ ЗС України ім. П. Сагайдачного трохи більше року тому. За цей час тут пройшли вишкіл більше півтисячі курсантів, які після випуску були розподілені в розвідувальні підрозділи механізованих з'єднань.

— Професійний рівень підготовки кожного випуску щоразу зростає, — запевняє заступник командира батальйону з морально-психологічного забезпечення майор Олег Кузь. — При цьому нам доводиться займатися не лише професійною підготовкою курсантів, а й постійно вдосконалювати матеріальну й навчальну базу батальйону. Спочатку для підготовки курсантів ми здебільшого використовували тренувальні комплекси й можливості Міжнародного центру миротворчості та безпеки. Нині ж поступово вдається нарощувати власну навчальну базу, й незабаром ми матимемо все необхідне для всебічної підготовки армійських розвідників: свої стежку перешкод, стрільбище, ділянку виживання, спостереження, різноманітні тренажери і навіть власний міні-танкодром. Усе, що зараз створюється, облаштовуємо з урахуванням досвіду, набутого в АТО, і тих вимог, які висуваються до підготовки армійської розвідки за натовськими стандартами.

До речі, значна частина сержантів-інструкторів навчального розвідувального батальйону свого часу пройшла курс вишколу за британською та латвійської системами підготовки інструкторів.

— Насправді це був своєрідний обмін досвідом, — розповідає інструктор взводу розвідки сержант Іван Гуцуляк. — Із нього я для себе виніс, що, попри деякі відмінності в тактичній чи спеціальній підготовці, ми сходимося в головному: найперше армійський розвідник має досконало знати військову топографію, вміти орієнтуватися на будь-якій місцевості. При чому робити це не лише за допомогою сучасних пристроїв, наприклад, GPS, а насамперед — за компасом і картою, за місцевими прикметами. У нас «тиха» війна — без галасу прийшов, зробив справу й таким же чином непомітно повернувся. Виконати завдання, не вміючи орієнтуватися на місцевості, неможливо.

Один із прийомів, які використовуються задля мотивації до кращого вивчення саме цієї дисципліни, застосовується під час триденних навчальних розвідвиходів. Напередодні кожного інструктор групи особисто робить у певних місцях схованки із запасом їжі й позначає їх на карті. Таким чином до основного завдання курсантам додається й побічне: аби не залишитися голодними, мусять відшукати продукти…

— А в латвійському досвіді мене вразила та увага, яка приділяється вогневій підготовці, — ділиться враженнями сержант Володимир Руцинський. — На кожного майбутнього розвідника упродовж курсу його підготовки там виділяється сто тисяч набоїв! У нас такого поки що, на жаль, немає.

Утім навчальна програма з вогневої в майбутніх розвідників і без цього досить насичена. Кожен із них по закінченні курсу здатен вести влучний вогонь не лише з будь-якої стрілецької зброї, а й з гранатометів, важких кулеметів, озброєння бойових броньованих машин тощо.

— Підготовка розвідника має бути всебічною, — пояснює тимчасовий виконувач обов'язків начальника циклової комісії з тактико-спеціальної підготовки майор Олександр Соколов. — І наші хлопці отримують максимум знань і навичок не лише з тактики чи вогневої підготовки, а й з інших предметів: інженерної, тактичної медицини, автомобільної і бронетанкової підготовок тощо.

Наприклад, за словами офіцера, кожен розвідник має не гірше за будь-якого сапера встановлювати чи знімати мінні загородження, виготовляти саморобні вибухові пристрої, так само, як і вміти надати першу медичну допомогу пораненому товаришеві.

З офіцером ми розмовляємо на тактичному майданчику, де обладнано навчальні місця для ведення спостереження. Неподалік на галявині помічаю непримітний пеньок. Майор перехоплює погляд і усміхається:

— Так, це дуже схоже на криївку бійців УПА. Як сказав Тарас Шевченко: «І чужому навчайтесь, й свого не цурайтесь». А наші діди також воювали…

Іван СТУПАК

КАНАДА ЗБІЛЬШИТЬ ВИДАТКИ НА ОБОРОНУ

Днями устами міністра закордонних справ Канади, українки за походженням Христі Фріланд ця країна оголосила про значне нарощування військового потенціалу. Видатки на оборону помітно зростуть, особливо на підтримку компоненти, що протидіє терористичним загрозам. Збільшиться й фінансування військової розвідки.

Експерти зауважують, що це дасть новий поштовх до формування в Канаді напрочуд ефективної воєнної організації, яка і до того мала високі кондиції. Так, система підготовки, мережа навчальних центрів тут є чи не найкращою в НАТО. Завдяки дружнім відносинам України з цією державою і наявності впливової діаспори в канадському політикумі вітчизняний оборонний сектор одержує від країни кленового листка неабияку допомогу. І це не лише праця канадських радників та інструкторів, які пришвидшують навчання наших військових фахівців за найвищими світовими стандартами.

Українцям може бути цікавий досвід та напрацювання Командування розвідки Канадських збройних сил (CFINTCOM), створеного чотири роки тому задля посилення військової розвідки. До його складу входять Об'єднаний центр даних видової розвідки (CFJIC), Національний підрозділ контррозвідки збройних сил (CFNCIU), Об'єднаний метеорологічний центр (JMC), Управління топографічної та картографічної зйомки (MCE), Об'єднана оперативна група (JTF-X). Зрозуміло, що від посилення канадської військової потужності виграє й Україна, адже наші стосунки перебувають на підйомі розвитку.

Цікаво, що теперішній командувач канадської армії генерал-лейтенант Павло Винник є етнічним українцем і походить із родини переселенців із Галичини. До цієї посади він тривалий час очолював військову розвідку Канади, тож, як кажуть, українцям є про що з ним погомоніти. Загалом відомо, що не менше ніж ще три українські канадці дослужувалися до генеральських звань у тамтешньому війську. До речі, пан Винник наприкінці торішньої осені навідував землю предків — село Поздимир на Львівщині, де зустрічався із громадою.

Геннадій КАРПЮК

Кавалер ордена Богдана Хмельницького III ступеня майор Ярослав Сидоров

ЦІ ЛЮДИ МІЦНІШІ ЗА ЇХНІ ТАНКИ

БІЙЦІ 17-ї ТАНКОВОЇ ПРОЙШЛИ НАЙГАРЯЧІШІ ТОЧКИ ДОНБАСУ

«…Нарешті вдома!» Особовий склад 17-ї бригади вишикувався на своєму плацу. Військові ритуали не передбачають сентиментів, але очі солдатів і офіцерів подекуди поблискували. Коротка привітальна промова, винесення прапора частини, вручення відомчих відзнак, обійми рідних та друзів...

Понад три роки бригада виконувала бойові завдання в районі АТО на Сході України. Позаду — запеклі бої трагічного літа і гіркої осені 2014-го та вогняної зими 2015-го. Танкісти, артилеристи, розвідники 17-ї бригади пройшли найгарячіші точки війни — Іловайськ, Луганськ, бої під донецьким аеропортом, Дебальцеве, Широкине, брали участь у славнозвісному рейді десантників тилами ворога у вересні 2014-го. Ці люди виявилися міцнішими за їхні танки…

…1 березня 2014-го бригаду полковника Олександра Тарнавського було піднято за сигналом тривоги. Офіцери перейшли на казармений стан і почали готувати техніку та особовий склад до виходу на війну, хоча саме це слово тоді не вживалося.

На моє запитання, чи передбачали, через що їм доведеться пройти, командир батальйону майор Ярослав Сидоров знизав плечима:

— Не думали. Я тоді був командиром роти. Впродовж 10 днів готували техніку, вантажили БК. За цим 17 березня моя рота у підсиленому складі вийшла на Черкаський полігон, провели навчання, а звідти вже передислокувалися під Ізюм.

Це був перший підрозділ бригади, який відправили в район бойових дій. Невдовзі на основі бригади сформували батальйонну тактичну групу. Тоді було так, що окремими взводами командували заступники комбатів, навіть на посадах снайперів були офіцери.

З початку липня почалися бої з визволення захоплених проросійськими бойовиками і російськими «іхтамнетами» міст Донбасу. Танкові екіпажі бригади по одному й по два були розподілені між підрозділами ЗСУ.

Усі 13 танків роти капітана Сидорова по одному, два, три також були спрямовані на посилення піхоти та десантників.

Сам Ярослав із двома танками був прикомандирований до 95-ї аеромобільної бригади. Другим танком командував тоді сержант, а зараз старшина Сергій Панченко.

1 липня розпочалася операція з визволення Слов'янська. Наступ на місто вели з різних напрямків, відсікаючи шляхи і виставляючи блокпости. Підрозділи 95-ї бригади йшли від Артемівська (нині — Бахмут). Після дводенних боїв терористи залишили місто. Одним з перших у Слов'янськ 5 липня увійшов на своєму танку капітан Сидоров.

— Увійшли, стали на площі. Почали підходити цивільні — насторожені, залякані. Один дідусь несміливо наблизився та запитав: «А коли ви зачистку будете робити?» Я отетерів: «Яку зачистку?» А він відповідає: «Нам ополченці казали, що «укри» прийдуть, почнуть місто зачищати, всіх з домівок виженуть, усе коштовне заберуть, золоті зуби повидирають, почнуть розстрілювати людей…» Ми розсміялися... «Йди, — кажу, — старий, ніхто нікого не стрілятиме». Бабусі підходили, їжу пропонували: «Вам же їсти нема чого».

Так танкісти вперше зіткнулися з ворожою пропагандою…

Перепочинок у Слов'янську був короткий — вже за дві години отримали наказ вирушити на Краматорськ. До міста входили обережно. У центрі біля театру стояла невеличка група військових. Хтось поважний — охорона, техніка.

На запитання: «Чому не рухаєтесь?», один з офіцерів відповів, що попереду якась підозріла машина. За словами місцевих, замінована. Чекали саперів. Танкісти вирішили це питання швидше.

Ярослав усміхається: «Ми виїхали, вистрілили по ній з гармати — вона рвонула. Великий вибух був. Поїхали далі…

Всяке траплялося. Одного разу нас сплутали з американцями. Ми тоді вели бої за Лисичанськ. У мене навідник захворів. Його підміняв начальник бронетанкової служби з 95-ї бригади. А він такий смаглявий, та ще й ані помитись, ані поголитися не мав змоги, адже декілька діб з танків майже не вилазили. Вийшли з машин, підходить бабуся. Ми до неї, а вона дуже здивовано: «О, то ви російську знаєте?» Ми навіть спочатку оніміли: «Про що це?», а вона каже: «Нам сповістили, що там американці йдуть, на американських танках, палять американські цигарки, а я й бачу — ви чорні, мов негри».

Тим часом інші танкові екіпажі бригади діяли у складі 25-ї, 79-ї і 80-ї бригад. Зведений батальйон 17-ї танкової продовжував виконувати ізоляційні дії, виставляв блокпости, танкісти перекривали перехрестя доріг, займали оборону поблизу заводів. Як пригадує тодішній НШ підрозділу майор Михайло Сидоренко, керувати і координувати дії було нелегко. Після Майдану добробатівці не любили колишніх міліціонерів, дехто з пересторогою ставився до добровольців… Місцеві мешканці також різного прагнули. Хто благав: «Виженіть вже тих бандитів» (бойовиків), хтось — навпаки: «Забирайтеся з нашої землі»…

На початку вересня танкісти роти капітана Сидорова разом із десантниками 95-ї бригади взяли участь у славнозвісному рейді тилами противника. На запитання, що запам'яталося найбільше, Ярослав без вагань, відповів коротко: «Люди». Потім додав: «Жоден з бійців не йшов назад. Особливо врізався в пам'ять Михайло Забродський. Завжди попереду! За ним солдати йшли без роздумів… У Степанівці наш танк підбили, і я два дні був піхотинцем. Важко. Все навкруги горить, стрілянина, а в тебе тільки шолом та броник». Усміхнувся і підсумував: «Краще бути танкістом… За два дні ми захопили російський Т-64Б. Не знаю, де він стояв, але танк був, як новий. Коли я перевіряв гармату — виїхав, навів на 3 кілометри — влучив точно, куди й цілив. Ось так почали воювати на російському танку».

«У СТЕПАНІВЦІ НАШ ТАНК ПІДБИЛИ, І Я ДВА ДНІ БУВ ПІХОТИНЦЕМ. ВАЖКО. ВСЕ НАВКРУГИ ГОРИТЬ, СТРІЛЯНИНА, А В ТЕБЕ ТІЛЬКИ ШОЛОМ ТА БРОНИК. КРАЩЕ БУТИ ТАНКІСТОМ… ЗА ДВА ДНІ МИ ЗАХОПИЛИ РОСІЙСЬКИЙ Т-64Б»

Ярослав на мить замислюється і веде далі: «Пам'ятаю, між Торезом і Сніжним був блокпост бойовиків. Звідти вели щільний вогонь і не давали нашій десантурі пройти. Ми виїхали, один постріл з гармати осколково-фугасним, вибух, курява — і чисто, ніби й не було нічого. Під Слов'янськом накрили скупчення російської техніки — в нас залишалося десь до 10 кумулятивних пострілів, ми їх усі випустили туди. Горіло довго… Вийшли з рейду в районі блокпоста «Балу», поблизу Чернухиного».

Задум був — узяти бойовиків та росіян у кільце. Але з боку РФ наших бійців накривали вогнем артилерії, тож вони були змушені залишити позиції.

Протистояння наростало. Зведений батальйон 17-ї повернувся у ППД, розпочалося повноцінне розгортання бригади. Йшла третя хвиля мобілізації…

Тоді ще капітана Ярослава Сидорова призначили НШ батальйону, його танкісти провели злагодження і восени стали на позиціях у районі Золотого, Троїцького, Попасної — тримали лінію оборони, ведучи бої, як кажуть, «місцевого значення».

Далі буде.

Олександр ШУЛЬМАН

Українські військові в районі Жолобка діяли у відповідності до Мінських угод

ІНФОРМАЦІЙНИЙ ШТОРМ ДОВКОЛА ЖОЛОБКА,

АБО ЧОМУ ОКУПАНТИ ВИЗНАЛИ СВОЇ ВТРАТИ ПІД ЧАС НЕЩОДАВНЬОЇ ЕСКАЛАЦІЇ БОЙОВИХ ДІЙ НА ЛУГАНЩИНІ

Нещодавня ескалація бойових дій у районі проведення антитерористичної операції (АТО) 6–11 червня в Луганській області на одній з ділянок автотраси Р66 (місцеві мешканці називають її Бахмуткою) між Новотошківським та селищем Смілим викликала справжній вибух різноманітних повідомлень, також і панічних, у пропагандистських та окупаційних ЗМІ Росії. Про що тільки з цього приводу вони не волали: «Збройні Сили України перейшли у наступ», «…важка артилерія ЗСУ обстрілює селища Жолобок та Донецьке», «…від українських снарядів гинуть мирні місцеві мешканці, включаючи дітей…», «…українська армія демонстративно порушує Мінські домовленості…», «влада ЛНР евакуює з селища Донецьке дітей» і таке інше. Дуже скоро ця агресивно-інформаційна хвиля під загальною назвою «український наступ на Жолобок» охопила не тільки інформаційний простір на окупованих територіях, а й поширилася на вітчизняний інформаційний простір…

Більше того, за своїм змістом жодне з цих повідомлень не містило і дещиці справді достовірних відомостей про ці події чи якихось логічних пояснень стосовно того, що там відбувалося в реальності. Тож незабаром стало очевидно — маємо справу із інформаційно-психологічною операцією агресора в межах його гібридних дій. Головною її метою, безсумнівно, стало інформаційне прикриття провокаційних дій збройних формувань окупантів у визначеному районі.

У зв'язку з цим у багатьох наших громадян виникли цілком обґрунтовані запитання: що ж насправді відбувалося на цій ділянці фронту і навіщо окупанти так завзято «перенесли» бойові дії із реальності саме в інформаційно-віртуальний простір, спочатку у свій, а згодом — і в український?

Нагадаємо, район так званої Бахмутки (себто дороги Р66), про який йдеться, згідно зі ще першими Мінськими домовленостями, досягнутими у вересні 2014 р., має перебувати під контролем українських військ.

У ході запеклих боїв восени 2014-го і на початку 2015-го окупанти, порушивши Мінські угоди, захопили частину цього району, встановивши контроль над південною частиною траси і примусивши українські війська залишити блокпост №31, з якого можливо було контролювати значну ділянку траси та прилеглу до неї територію. Але при цьому ключову для цього району висоту наші війська все ж таки втримали.

ІНІЦІЙОВАНА ОКУПАНТАМИ ХВИЛЯ ФЕЙКОВИХ ІНФОРМАЦІЙНИХ ПОВІДОМЛЕНЬ БУЛА РОЗПОЧАТА ОДНОЧАСНО ІЗ ВВЕДЕННЯМ У БІЙ СИЛ ТА ЗАСОБІВ «4-ї ОМСБР» ТАК ЗВАНОЇ «ЛНР»

Аби приховати те, що відбити ключову висоту в ненависних «укропів» не вдалося і при цьому НЗФ зазнали значних втрат, окупаційною владою була організована неабияка інформаційна кампанія. Її головним лейтмотивом стала теза про те, що нібито «…українські війська атакували ключову висоту в цьому районі, але захопити її не змогли». Насправді саме «мирні шахтарі та трактористи» із російською зброєю і під керівництвом російських же військовиків несамовито раз за разом сунули в січні 2015-го на цю висоту і кожного разу поверталися на вихідні рубежі, зазнавши «неприйнятних втрат». Щоб замаскувати в інформаційному просторі ці невдачі, а також виправдати порушення ними Мінських угод, і була проведена командуванням окупантів вказана вище інформаційна кампанія із залученням окупаційних та російських ЗМІ.

Після того на цій ділянці фронту встановилося відносне затишшя, його лінія певною мірою була стабілізована. Але, починаючи з осені 2015-го, прибічники «руского міра» знову здійснили декілька спроб «зрізати» цей плацдарм українських військ й вийти в районі селища Кримське на правий берег річки Сіверський Донець.

Але, починаючи з осені 2016 року, українські війська розпочинають на цій ділянці фронту комплекс заходів для оптимізації власних оборонних позицій у тактичному відношенні, причому суворо дотримуючись Мінських угод, згідно з якими траса Р66 має контролюватися саме українськими військами. Саме ж селище Жолобок українські війська не зайняли і не атакували, як про це пізніше повідомляли «обізнані» російські та сепаратистські ЗМІ.

Судячи з усього, такі дії українських підрозділів стали для окупантів, які стояли на цій ділянці фронту (батальйон територіальної оборони «Призрак»), несподіваними. Увечері 6 червня ворог відкрив шквальний вогонь по вже обладнаних в інженерному відношенні наших позиціях. Ці обстріли із застосуванням переважно автоматичної стрілецької зброї, 82-мм та 120-мм мінометів, станкових та ручних гранатометів і великокаліберних кулеметів майже безперервно велися протягом доби — до вечора 7 червня.

Наступної доби командування окупантів почало перекидати на цю ділянку фронту вагоме підсилення у вигляді зведеної батальйонної тактичної групи зі складу «4-ї омсбр 2-го АК». Причому із важкою бронетехнікою та артилерією. Підрозділи цієї групи були введені противником у бій ще увечері 7 червня. Розпочалися масовані обстріли позицій українських військ та їхнього найближчого тактичного тилу на цій ділянці, а також атаки піхотних груп окупантів (до посиленого взводу) за підтримки бронетехніки, які з невеликими перервами тривали до ранку 9 червня.

Характерно, що ініційована окупантами хвиля фейкових інформаційних повідомлень у ЗМІ про нібито «наступ» українського війська, була розпочата одночасно із введенням у бій сил та засобів «4-ї омсбр». Більше того, російські пропагандисти навіть вдалися в цьому сенсі до безпрецедентного для них кроку — визнали наявність у складі своїх окупаційних формувань значних втрат унаслідок боїв з українськими військами. Про це повідомляли, зокрема, російське видання «Свободная пресса» та низка інших російських та окупаційних ЗМІ. Окрім того, з низки фейкових акаунтів у соціальній мережі Facebook вони почали поширювати панічні «відомості» про нібито залишення «ополченцями» своїх позицій у районі Жолобка і значну кількість вбитих та поранених прибічників «молодих республік», доставлених у медичні заклади міста Кадіївка.

Це виглядало вкрай дивно. Адже такого «посипання голови попелом» за цими «майстрами слова» раніше ніколи не спостерігалося. Все стало зрозуміло, коли на українські позиції в районі «бахмутської» траси почали прилітати в значній кількості 152-мм снаряди, а у лісосмугах у районі Донецького з'явилися їхні танки та БМП. Тож сьогодні вже мало в кого виникають сумніви в тому, що весь цей інформаційний бум та галас був спричинений бажанням окупантів прикрити застосування ними важкого озброєння, а в разі неможливості приховати цей факт, виправдати свої дії в очах ОБСЄ і світової спільноти...

Костянтин МАШОВЕЦЬ

ЕКСТРЕМАЛЬНИЙ ТУРИЗМ ПО-РОСІЙСЬКИ: ЛАСКАВО ПРОСИМО НА МІНИ…

Як повідомив координатор групи «Інформаційний спротив» Дмитро Тимчук, російські комерційні структури продовжують кримінальну комерційну діяльність на окупованих територіях Донбасу, діючи через неконтрольовані Україною ділянки російсько-українського кордону. Причому іноді ця діяльність набуває, м'яко кажучи, доволі дивні форми, які жодним чином не обмежуються ані морально-етичними рамками, ані навіть елементарними міркуваннями здорового глузду чи безпеки.

Так, російською транспортною компанією Sudakov-Travel з міста Таганрог (головний офіс компанії знаходиться в Ростові-на-Дону) і туристичною фірмою «Супутник-Південь» (філія теж у Ростові-на-Дону) всім охочим пропонуються такі собі «туристичні тури» в окуповані райони Донецької області («ДНР») під назвою «Донецьк Нескорений». Дивує цинізм російських туроператорів, які пропонують триденний тур (вартість — 20 тис. руб. з особи) на тимчасово окуповані території Донбасу. У «стандартний» тур входить «розміщення у 4-зірковому готелі в центрі Донецька», відвідування Савур-Могили, відвідування стрілецького клубу «Артеміда» (Донецьк), екскурсія «Війна і Мир», а також відвідування місць боїв російських окупантів зі Збройними Силами України під Дебальцевим.

Схоже на те, що навіть наявність цілком реальної небезпеки для такого роду «екскурсантів» під час всіх цих відвідувань жодним чином не зупиняє організаторів цих турів. Адже земля Донбасу і досі буквально нашпигована вибуховими предметами. Тим більше в місцях, де велися інтенсивні бої… Щоб пересвідчитись у тому, що відвідування місць боїв містить чималу небезпеку для їхніх відвідувачів, достатньо подивитися статистику регулярних підривів місцевих мешканців, зокрема любителів риболовлі, мисливців, «чорних копачів», збирачів брухту, бува, і самих «ополченців»…

Костянтин МАШОВЕЦЬ

АГРЕСОР ЗМІНЮЄ ТАКТИКУ ПІДРИВНОЇ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ВІЙНИ

БАГАТО ЕКСПЕРТІВ ВВАЖАЮТЬ, ЩО В УКРАЇНІ САМЕ ЧАС ПЕРЕХОДИТИ ВІД СТРАТЕГІЇ ІНФОРМАЦІЙНОГО ЗАХИСТУ ДО ІНФОРМАЦІЙНОЇ КОНТРАТАКИ

Експерти Міжнародного інформаційного консорціуму «Бастіон» під час обговорення сучасних інформаційних загроз

Від самого початку путінська агресія стосовно України показала, наскільки серйозним і різноманітним є арсенал засобів ведення гібридної війни. Вона часто має форми, незвичні як для українського, так і будь-якого іншого суспільства, що існує в демократичному форматі. І далеко не завжди на такі виклики й загрози, особливо в розрізі інформаційно-психологічного впливу на масову свідомість, ми готові адекватно реагувати, а тим паче — контратакувати. Звісно, нині вже багато зроблено для ідентифікації каналів ідеологічного та суто воєнно-політичного наступу зі сходу: ухвалено чимало запобіжних рішень, законів, санкцій, проте національне законодавство ще не настільки досконале, щоб ефективно долати інформаційні атаки РФ і перехоплювати в цій справі ініціативу. Відтак цей чинник суттєво розширює можливості агресора й звужує — українських спецслужб. Саме згадану проблематику нещодавно обговорювали експерти Міжнародного інформаційного консорціуму «Бастіон»

Найперше, на чому наголошують бастіонівці, це те, що російська пропагандистська машина змінює мізансцену, відкриваючи наступний акт одніеї й тієї ж вистави. Зокрема блогер Ярослав Матюшин зазначив, що агресор нині почав тонкішу гру, а ми цього часто не бачимо. Від фантазій про «з'їдених снігурів» він відмовився, зосередившись на поширенні занепадницьких настроїв, реконсолідації й розшаруванні патріотів. Росія скидає інформаційні бомби, підживлюючи згубний для нас дискурс «зрада-перемога», який вже просто огид думаючим людям.

Відомо, що російська медіа-дійсність — це не факт життя. Там реалії переломлює пропагандистська й фейково-історична призми, перетворюючи їх на міфи, в які вірить народ. Так само реальні теми з українського буття шляхом маніпуляцій Кремль модифікує на зброю пропаганди. Народний депутат України, керівник групи «Інформаційний спротив» Дмитро Тимчук навів один із прикладів такої підривної роботи. У Білгороді-Дністровському на Одещині група вірян УПЦ КП півтора року тому звернулася в міськраду надати ділянку для будівництва храму. На засіданні міськвиконкому стався конфлікт: один з його членів відмовився голосувати за виділення землі. За це його облили зеленкою. Згодом, коли у громаді інтерес до інциденту згас, чоловік «раптом» згадав, що він етнічний болгарин, і заявив, буцімто болгари в Україні піддаються утискам. 30 травня, коли відбувалося засідання міськради, «болгари» під її стінами провели акцію, але чомусь виступали під стягом Гагаузії (автономне утворення у Молдові). І недивно, бо це справді етнічні гагаузи з Болградського району, які не могли толком пояснити, в чому суть протесту. Зате яка вийшла картинка для рашистського телебачення: у контексті болгар, які виступають проти «київської хунти», що влаштувала для них мало не геноцид! У Софії 3 червня перед офісом посольства України в Болгарії цей спектакль мав продовження. Семеро (!) пікетників виступили проти «антиболгарського терору в Україні», але… під прапорами Росії й із георгіївськими стрічками на грудях. Написи на плакатах були болгарською й англійською мовами.

— Ці люди однозначно формували меседж для Європи: мовляв, дивіться, що коїться в Україні, — говорить Дмитро Тимчук. — І російські ЗМІ роздувають тему утисків національних меншин, хоча спілка болгар України заявила, що не має жодного стосунку до цієї провокації. Так само нас хочуть пересварити з поляками. Щоб протистояти подібним акціям, потрібно активізувати відповідну роботу наших спецслужб.

Росія використовує конфліктогенний потенціал, що є в Україні. На думку багатьох експертів, нині вже час переходити від стратегії інформаційного захисту до інформаційної контратаки. А це зміна підходів до роботи в медіа-полях. Журналісти, політики, блогери, лідери думок повинні припинити витрачати силу на спростування меседжів агресора, а сконцентруватися на продукуванні власних змістів та наративів.

— Маємо примусити Кремль розпорошити ресурси на протидію нашій стратегічній ініціативі і створювати позитивне емоційне поле в країні, оперуючи реальними фактами, — переконаний політичний оглядач Олексій Мінаков.

Дослідник інформаційного й ідеологічного просторів Роланд Мікіані заявляв, що Путін і Лавров зараз працюють у Росії блогерами № 1, у темну використовуючи західні медіа. А політтехнолог Олександр Курбан уточнює, що нинішнє протистояння — це війна сенсів, у якій важливими є слова та емоції, і ратує за міжнародне визнання інформаційної зброї й запровадження відповідальності за ведення інформаційної агресії.

Коли Путін бреше, а ми намагаємося Європі пояснити, що таки обманює, вона в це вірять неохоче. Знаєте чому? А тому, що він, дідько йому в печінку, офіційна особа, тож, даючи інтерв'ю BBC, нібито висловлює державну позицію. Нам важко це перебити, адже за кремлівськими мурами вигадали технологію, коли Путін лукавить під час прес-конференції, тому нам треба наполегливо працювати і збирати докази цієї брехні, — каже пан Мікіані.

НА ДУМКУ ЕКСПЕРТІВ, НИНІ ЧАС ПЕРЕХОДИТИ ВІД СТРАТЕГІЇ ІНФОРМАЦІЙНОГО ЗАХИСТУ ДО ІНФОРМАЦІЙНОЇ КОНТРАТАКИ. ТОБТО МИ ПОВИННІ ПРИПИНИТИ ВИТРАЧАТИ СИЛУ НА СПРОСТУВАННЯ МЕСЕДЖІВ АГРЕСОРА, А СКОНЦЕНТРУВАТИСЯ НА ПРОДУКУВАННІ ВЛАСНИХ ЗМІСТІВ ТА НАРАТИВІВ

Спецслужби і волонтерська OSINT-розвідка накопичили чимало матеріалу про те, як Кремль фінансує антиукраїнські акції в Європі. Очевидно, вони активізуються, оскільки на повноцінне застосування воєнної компоненти Білокам'яна навряд чи наважиться — надто дорого… Отже, дедалі актуальним для України стає західний інформаційний фронт. Це підтверджує заступник міністра інформаційної політики України Дмитро Золотухін, який зауважує, що вектор спротиву путінській гібридній агресії зміщується до країн Центральної Європи.

— Ми підходимо до реформування поглядів на цю проблему, які вже знайшли відображення в «Доктрині інформаційної безпеки», що виводить нас на рівень проактивної роботи, — повідомив Дмитро Юрійович. — В уряді має з'явитися міжвідомча координаційна структура з питань страткому. Концентруватимемося і на документуванні поширення в нашому інформпросторі забороненого контенту. Знаю, що за ініціативи СБУ вже винесено щонайменше десяток вироків суду по постах у «ВКонтакте» з публічними закликами до повалення конституційного ладу чи розпалювання міжнаціональної ворожнечі.

РОСІЙСЬКІ НАУКОВЦІ РОЗРОБЛЯЛИ КОНЦЕПТ «ПОВЕРНЕННЯ» УКРАЇНИ

Блогери, журналісти, осінтери мають величезні, ущерть заповнені склади «зброї» — дані, які їм вдалося розшукати. І ці «снаряди» треба використати як інструмент боротьби з путінізмом у храмі Феміди й міжнародних інституціях. Але для «влучної стрільби» потрібен механізм легалізації згаданих матеріалів. У цьому зацікавлені й правоохоронні органи.

СБУ і прокуратура АРК продовжують розслідування за фактами розв'язання Росією гібридної війни проти України. Безпрецедентність провадження в тім, що воно доводить планування РФ агресії, яка має обґрунтовану ідею, політичну концепцію й попередньо підготовлені засоби. Ознакою агресії є, зокрема, знищення ідеологічних перешкод для її початку, що надважливо в контексті гібридної війни. Факти свідчать про застосування Росією не тільки фізичних дій, а й спланованого інформаційного наступу, що сприяв вирішенню військових задумів на нашій території.

— Просування «руського міра» як своєрідної трансдержавної співдружності є не тільки певною культурно-історичною ідеєю, а більше політичною доктриною. Аналіз ідеологем, вбудованих в це поняття, доводить: пріоритетом сучасної Росії стало примусове повернення України в царину її геополітичного впливу, — говорить заступник очільника департаменту контррозвідувального захисту в сфері інформаційної безпеки СБУ Юлія Лапутіна. — Російські науковці розробляли відповідний концепт-обґрунтування. Ще 2007-го для втілення цього задуму Путін відкрив спецфонд, правління якого призначав особисто, а фінансування йшло з держбюджету. За п'ять років він створив в Україні щонайменше десять російських центрів із цікавою географією. Перші два з'явилися в Криму, потім у Луганську, Донецьку, Харкові, Одесі… Приміром, в автономії фонд започаткував фестиваль «Великое русское слово» — майданчик для підготовки кримчан до позитивного сприйняття вторгнення військ РФ. Федеральні спецслужби активно застосовували інформаційні, інформаційно-психологічні операції проти України. Зокрема штучно підігрівали інтерес до проросійських груп в українському сегменті російських соцмереж. Вербування українців нерідко відбувалося за винагороду через сервіс «Яндекс-гроші». Сприяло агресії і закріплення у стратегії нацбезпеки Росії тез про особливе значення розвитку спільного гуманітарного, інформаційно-телекомунікаційного середовища на території країн — учасниць СНД та держав, що з ними межують.

Підготував Геннадій КАРПЮК

ВІДНОВЛЕННЯ ВІЙСЬКОВИХ СУДІВ: БІЛЬШІСТЬ АРГУМЕНТІВ «ЗА»

Бути чи не бути військовому правосуддю в Україні? Саме це питання постало руба перед учасниками круглого столу «Військове правосуддя в Україні: актуальні проблеми організації та здійснення», проведеного нещодавно в Інституті держави і права ім. В. М. Корецького НАН України

Дискусія, в якій взяли участь народні депутати України нинішнього і попередніх скликань, відомі науковці, юристи, посадові особи Адміністрації Президента України, військової прокуратури та Генерального штабу ЗСУ, представники громадськості й волонтерських організацій, виявилася насправді палкою, адже йшлося про поновлення роботи військових судів.

Як відомо, військові суди в Україні скасовано 2010-го. Відтоді й донині правосуддя серед військових правлять загальні суди. Про те, яким з того часу став професійний рівень розгляду «військових» справ, свідчить бувальщина, поширена серед юристів. У процесі розгляду однієї зі справ суддя обурилася на сержанта за те, що, виконуючи обов'язки чергового по роті, той наказав іншому військовослужбовцю, днювальному, «стати на тумбочку». Молодшому командирові довелося довго пояснювати служителю Феміди, чому до знущання над особистістю цей суто армійський вислів не має жодного стосунку…

— Хибність скасування інституту військових судів проявилася ще в мирний час, — зазначив у виступі на круглому столі полковник юстиції запасу, почесний працівник прокуратури України, колишній заступник військового прокурора Центрального регіону України Анатолій Маркевич. На підтвердження цієї думки Анатолій Миколайович розповів про те, яким чином упродовж останніх років завдяки «новому» правосуддю були начебто подолані так звані нестатутні взаємовідносини. За його словами, «фокус» полягав у тім, що відбулася зміна юридичної оцінки цього явища:

— Переважна більшість нестатутних — це спричинення одним військовослужбовцем іншому побоїв або легких тілесних ушкоджень. Багатьом цивільним суддям, чимало з яких жінки, діти яких переважно не служили у війську, ні до чого було розбиратися, заподіяні ці побої «при виконанні службових обов'язків» чи у «зв'язку з виконанням службових обов'язків», як вказано у статтях Кримінального кодексу про військові злочини. Тому судді почали керуватися тим, що в цивільних умовах побої й легкі тілесні ушкодження відносять до справ приватного обвинувачення, і вони є правопорушенням лише тоді, коли потерпілий наполягає на покаранні винуватця.

І сталося диво — за суддівською статистикою нестатутних у війську… не стало! Адже у випадках, коли потерпілі відмовлялися від претензій до обвинуваченого, а таких у нинішній суддівській практиці з різних причин переважна більшість, суддя робив вигляд, що сприймає заяву ображеної сторони серйозно, вирішуючи: військового злочину немає, нестатутних — також, й через відсутність скарги потерпілого провадження закривається.

Годі й казати, що за такого суддівства до прискіпливішого розгляду справа доходила тільки тоді, коли йшлося про спричинення тяжких тілесних ушкоджень, самогубства побитого або інших серйозних наслідків.

Теперішня війна остаточно продемонструвала хибність рішення, ухваленого 2010 року. Надзвичайна складність проваджень щодо правопорушень, пов'язаних із виконанням обов'язків військової служби, особливо тих, що стосуються бойового застосування військ, засвідчила життєву необхідність повернення професійних військових судів. Чимало справ, пов'язаних з військовими злочинами, а їх, за словами Тетяни Блистів, керівника секретаріату Комітету Верховної Ради України з питань національної безпеки і оборони, лише впродовж 2014–2016 років було порушено близько восьми тисяч, нині перебувають у підвішеному стані. І багато в чому через те, що цивільні судді не поспішають розглядати провадження незрозумілої для них тематики.

Як зазначалося на круглому столі, неоднозначність сприйняття деяких суддівських вердиктів багатьма командирами значною мірою може впливати на ухвалення ними тих чи інших рішень у бойових умовах. Насамперед через усвідомлення того, що за певних обставин оцінювати їхні рішення будуть малокомпетентні в особливостях військової служби, алгоритмі управління військами судді.

НАДЗВИЧАЙНА СКЛАДНІСТЬ ПРОВАДЖЕНЬ ЩОДО ПРАВОПОРУШЕНЬ, ПОВ'ЯЗАНИХ ІЗ ВИКОНАННЯМ ОБОВ'ЯЗКІВ ВІЙСЬКОВОЇ СЛУЖБИ, ЗАСВІДЧИЛА НЕОБХІДНІСТЬ ПОВЕРНЕННЯ ВІЙСЬКОВИХ СУДІВ

Погоджуючись з необхідністю змін у судоустрої, слушну думку висловив відомий волонтер, засновник благодійного фонду «Повернись живим» Віталій Дейнега:

— Військові суди мають стати тим інструментом правосуддя, який не лише забезпечить дотримання правопорядку й військової дисципліни у Збройних Силах, а й завоює безперечну довіру суспільства стосовно своєї неупередженості. Цього можна досягти лише в тому випадку, якщо професіоналізм військових суддів не затьмарять намагання приховати «плями на мундирі».

Учасники тривалої дискусії обговорили пропозиції щодо внесення змін до законодавства, напрацювання й подачі на розгляд вищого керівництва держави рекомендацій, що стосуються поновлення діяльності військових судів. Зокрема у проекті Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про судоустрій і статус суддів» (щодо військових судів) пропонується до 31 грудня 2017-го утворити військові суди гарнізонів і апеляційний військовий суд у м. Києві, у Касаційному кримінальному суді Верховного Суду України — військову судову палату, а також внести зміни до законодавства щодо розгляду справ військовими судами.

Іван СТУПАК

КОМЕНТАР ФАХІВЦЯ

Полковник юстиції Юрій Бобров — суддя Івано-Франківського окружного суду. Під час 5-ї хвилі мобілізації призваний до ЗС України. Нині обіймає посаду помічника начальника Головного управління підготовки ЗС України з правової роботи:

Противники відновлення військових судів кажуть, що це питання ініціює Міністерство оборони, яке, мовляв, хоче контролювати діяльність цього інституту. Але це не так: відновлення військових судів ініціюють Інститут держави і права ім. Корецького Національної академії правових наук, парламентарії, підтримує їх і юридична спільнота.

На моє тверде переконання, військові суди нам конче потрібні. У розгляді справ військових вони компетентніші за своїх цивільних колег. І це один з головних чинників, бо від цього залежать правильність судового вироку та долі людей.

Наявність військових судів сприятиме зміцненню військової дисципліни і правопорядку у військах, їхній керованості. Є чимало випадків, особливо останнім часом, коли судді, ухвалюючи рішення стосовно військовиків, не беруть до уваги всі важливі обставин. Наприклад, за рішенням колегії суддів Приморського районного суду міста Маріуполя, що на Донеччині, військовослужбовець К. був засуджений до 13 років позбавлення волі. Від його дій загинула людина. Але… Виносячи вирок, судді мали врахувати, що сталося це в екстремальній ситуації, коли він ніс службу на блокпосту в районі бойових дій. І застосовував зброю до порушника за наказом командира.

Не моралізуватиму з цього приводу, а скажу лише, що судді мають враховувати досить специфічні обставин військової служби, діяльності командирів у бойових умовах, норми статутів Збройних Сил України та численні підзаконні нормативно-правові акти, які регламентують життєдіяльність та несення військовиками служби.

Буває і так, що за один і той же злочин, скоєний військовиками, вони несуть діаметрально протилежну відповідальність. Я проаналізував вироки, винесені «цивільними» суддями військовослужбовцям за дезертирство, і був шокований: за скоєння цих злочинів одні відбулися незначними штрафами, а інші — позбавленням волі на кілька років.

Чому так сталося? Якими морально-етичними, юридичними нормами керувалися судді, виносячи настільки різні покарання практично за однакові злочини? Їхні дії, відверто кажучи, насторожують мене як військовослужбовця, як людину і як юриста. Якщо проаналізувати вироки військових судів (коли вони існували) за цей злочин, то не побачите таких розбіжностей.

Такі парадокси трапляються і при винесенні вироків за інші злочини, скоєні приблизно за однакових умов. Хочу й ось про що сказати. За часів існування військових судів їхні представники часто бували в армійських гарнізонах, де проводили з військовослужбовцями профілактичну роботу щодо попередження злочинів. І вона давала позитивні результати. А ще в частинах проводилися виїзні судові засідання, які сприяли оперативності розгляду кримінальних проваджень, правовому вихованню військовослужбовців.

Записав Сергій ЗЯТЬЄВ

«НЕДОВИКОРИСТАННЯ ПОТЕНЦІАЛУ ЖІНОК — ЦЕ ВЕЛИКА ПОМИЛКА»,

АБО ПОГЛЯД НА ПРОБЛЕМУ РІВНОСТІ КРІЗЬ ГЕНДЕРНІ ЛІНЗИ

В Україні тривалий час Збройні Сили залишалися чи найконсервативнішими щодо перебування жінок на військовій службі. Про нові тенденції гендерної політики у сфері оборони та безпеки ми поцікавились у правозахисниці, гендерної активістки, голови правління Інформаційно-консультативного жіночого центру Олени Суслової

— Пані Олено, скажіть, будь ласка, як давно ви займаєтесь питаннями гендерної рівності і чому саме цю проблематику вважаєте актуальною?

— На життя я дивлюся крізь гендерні лінзи вже більше 20 років, і це не випадковий вибір, і навіть не спосіб заробляння грошей, а мій власний спосіб життя. З кожним днем дедалі більше переконуюся, що недовикористання потенціалу жінок-професіоналів у всіх сферах нашого життя — це велика помилка.

Як показали дослідження, жінки дуже добре себе проявляють там, де або старі правила не діють, або взагалі немає правил. Що вони тоді роблять? Вірно, жінки самі встановлюють ці правила. Це дуже добре проявляється і в армії. Якщо ми говоримо про українську армію, то бачимо, що 100% жінок, які прийшли на військову службу, зробили це добровільно. А що може бути краще за свідомий вибір? Я в жодному разі не хочу ідеалізувати, адже і мотивація добровільності теж може бути різною. Але сьогодні для країни надто важлива якість Збройних Сил, тому варто не зважати на стать, а брати до уваги лише професіоналізм.

Довідка НА. *За даними Головного управління персоналу ГШ ЗС України, нині у Збройних Силах України налічується понад 23 тисячі військовослужбовців-жінок, 3,2 тисячі з яких є офіцерами. Для порівняння, 2008 року військовослужбовців-жінок було тільки 1800 осіб (з них 1151 — офіцер).*

— Для українських військових, які брали участь у миротворчій місії в Іраку, було вкрай незвично, коли на військовому аеродромі їх зустрічав не поставний чоловік, а тендітна жінка — капітан американської армії, яка на той час була комендантом військового містечка. (До речі, резервістка американської армії, удома її чекали троє дітей та чоловік, який перебував у відпустці по догляду за дітьми зі збереженням зарплати та місця роботи. — Авт.). Я знаю, ви побували в 50 країнах. Які там моделі гендерної політики, зокрема в секторі оборони і безпеки?

— В усьому світі демократичне суспільство вже давно позбулося стереотипів сприйняття слабкої статі лише у ролі матерів та домогосподарок, і це факт. Однозначно досвід країн Євросоюзу відповідає вимогам антидискримінаційних положень та директив, суспільство позбавлене протекціоністських підходів.

Приміром, в арміях різних країн — членів НАТО жінки вже давно обіймають найвищі керівні посади, а в армії оборони Ізраїлю (ЦАХАЛ) служать усі придатні за станом здоров'я нарівні з чоловіками. В Австралії з 2011 року вже немає жодних обмежень для жінок на будь-яких посадах, де кілька років тому Міноборони США відкрило всі штати для жінок, а в Норвегії аналогічний закон ухвалено ще 1985 року.

Проте, на мою думку, недоречно запозичати навіть ідеальні моделі. Це як намагатися вирощувати екзотичні фрукти у країні з помірним кліматом. Ми можемо їх любити, проте, як не крути, зростати в нас вони не будуть. У нашому суспільстві було б достатньо, аби жінки та чоловіки мали рівні права не тільки на папері, а й у реальному житті.

Так, у Швеції держава надає родині спільну відпустку по догляду за дитиною на 16 місяців, з них 6 місяців її має доглядати чоловік. І байдуже, служить він в армії чи ні. Цікавий підхід як у вихованні, так і в розподілі обов'язків, чи не так?

Голова правління Інформаційно-консультативного жіночого центру Олена Суслова

— На вашу думку, наскільки ефективно впроваджуються сьогодні принципи гендерної рівності у Збройних Силах України?

— Для кожної сфери є своя мантра, як то кажуть. Якщо говорити саме про гендерну проблематику в сфері оборони та безпеки, то це безперечно Резолюція Ради Безпеки ООН 1325 «Жінки. Мир. Безпека», ухвалена ще 17 років тому. У лютому минулого року завдяки зусиллям громадськості, міжнародних організацій та державних інституцій України було затверджено Національний план дій з її виконання на період до 2020 року. Міноборони почало просуватися в цьому напрямі доволі активно. Вже створено робочу групу з метою забезпечення комплексного підходу до врегулювання проблем гендерної рівності з 19 представників структурних підрозділів, також залучені громадські організації.

— Які конкретні кроки вже зроблено?

— Рік тому оперативно змінено наказ щодо жінок-військовослужбовців рядового, сержантського та старшинського складу, для яких стали доступні майже 100 військових «бойових» посад. Водночас чимало з них залишаються «закритими», особливо у спеціальних підрозділах та Високомобільних десантних військах. Низка змін до переліку бойових посад для жінок-військовослужбовців офіцерського складу запланована вже на цей рік.

Нині багато командирів вважають, що жінка в армії не потрібна, вона послаблює готовність підрозділу, не виконує на рівні з чоловіками певні завдання, а так не має бути.

— Однак ви зі мною погодитесь, якщо проаналізувати чинне законодавство, то у Збройних Силах України до жінки все ж таки «особливе» ставлення, більш лояльне. Чи плануються зміни в цьому напрямку?

— Громадською організацією «Юридична сотня» розроблено законопроект, аби надати особам обох статей рівні можливості щодо укладання контракту на проходження військової служби, закріплюється принцип, за яким жінки проходять військову службу на рівних засадах із чоловіками, що передбачає рівний доступ до посад і військових звань та рівний обсяг відповідальності під час виконання обов'язків військової служби. А ще мають бути скасовані необґрунтовані обмеження щодо служби жінок у військовому запасі та проходження військових зборів.

Окрім лімітованого переліку військових посад, на які можуть бути призначені жінки, діють обмеження щодо направлення жінок у службове відрядження, не призначаються вони і до складу добового наряду тощо. Тому командири неохоче приймають жінок на службу, оскільки через законодавчі обмеження на такого військовослужбовця можна покласти значно менше завдань, ніж на чоловіка. Законопроект усуває ці проблеми.

СЬОГОДНІ ДЛЯ КРАЇНИ НАДТО ВАЖЛИВА ЯКІСТЬ ЗБРОЙНИХ СИЛ, ТОМУ ВАРТО НЕ ЗВАЖАТИ НА СТАТЬ, А БРАТИ ДО УВАГИ ЛИШЕ ПРОФЕСІОНАЛІЗМ

— Як Інформаційно-консультативний жіночий центр допомагає війську?

— Ми підписали Меморандум про співпрацю з Генеральним штабом ЗСУ, і це для мене велика відповідальність. Для нас важливо, щоб люди на місцях розуміли загальний гендерний підхід. А це неможливо без освітнього та інформаційно-просвітницького компонента. Ми вже провели зустрічі з різними категоріями військовослужбовців на Яворівському полігоні та в 169-му навчальному центрі у Десні, зустрічалися з військовими юристами, які приїжджали на курси підвищення кваліфікації до Генерального штабу ЗСУ. Нині співпрацюємо із «сіміками».

Ми дізналися, що в Україні у 197-му центрі підготовки сержантського складу почали навчати сержантський склад за натовськими стандартами. Буквально в останню мить внесли зміни до цього курсу, включивши предмет гендерної рівності. Прийняли без застережень. До речі, на нещодавній зустрічі, яка відбулася в межах реалізації стратегії НАТО програми «Жінки. Мир. Безпека», одна із представниць зауважила: «Якщо ви просуватиметеся такими кроками, то згодом НАТО буде підвищувати кваліфікацію щодо гендеру і в Україні». Чому б ні? (Усміхається).

Тетяна МОРОЗ

ЖІНКАМ ДОЗВОЛЯТЬ ПРАЦЮВАТИ НА ТЯЖКИХ І ШКІДЛИВИХ РОБОТАХ

Міністерство охорони здоров'я України має намір скасувати наказ, за яким українкам забороняється працювати за близько 450 професіями. Про це повідомила народний депутат, голова підкомітету з питань гендерної рівності та недискримінації Комітету Верховної Ради України з питань прав людини, національних меншин і міжнаціональних відносин Ірина Суслова.

— МОЗ має намір скасувати ганебний наказ № 256 про список професій, куди жінкам вхід заборонено. Серед них — машиністи метро, водії автобусів, пожежники тощо, — повідомила Суслова.

Водночас вона зазначила, що, окрім цього наказу, є інші елементи, які дискримінують жінок.

— По-перше, ми маємо намір вимагати скасування ще одного наказу, яким зафіксовано граничні норми підіймання вантажів для жінок. По-друге, є цілий «букет» тенденцій у сфері зайнятості, що безпосередньо дискримінують жінок, а це і розрив у заробітній платі, і небажання роботодавців брати жінку на роботу або прояви сексизму у службових відносинах. Все це вимагає низки рішень на виконавчому і законодавчому рівнях. Дотримуватися гендерних стереотипів у XXI столітті — це прояв відсталості держави, — заявила народний депутат.

Прес-секретар ОК «Захід» полковник Анатолій Прошин демонструє газету однієї з бригад «Волинський щит»

ПОЛЬОВА ПРЕСА: БУТИ НЕ МОЖНА ЗАБУТИ!

ВЛАСНЕ ЗАГАЛЬНИЙ ЗМІСТ ФРАЗИ, ВИНЕСЕНОЇ У ЗАГОЛОВОК, МОЖНА ЗМІНИТИ, ЛИШЕ ПОСТАВИВШИ ОДНУ-ЄДИНУ КОМУ. ТИМ САМИМ АБО ОТРИМУЄМО ДОДАТКОВИЙ ІНСТРУМЕНТ БОРОТЬБИ З ЗОВНІШНІМ ТА ВНУТРІШНІМ ВОРОГОМ, АБО ВІДМОВЛЯЄМОСЬ ВІД ОДНОГО З ІНСТРУМЕНТІВ ПРОТИДІЇ ІНФОРМАЦІЙНІЙ АГРЕСІЇ ПРОТИ НАШОЇ КРАЇНИ

Своє професійне бачення цієї проблеми досить чітко і аргументовано окреслили представники цивільних ЗМІ України. До того ж саме тих видань, які стали передовим загоном процесу роздержавлення комунальних ЗМІ: досвідчені журналісти, редактори та відповідальні секретарі міських і районних друкованих видань. Власну ствердну думку вони озвучили, перебуваючи на одному з полігонів ОК «Захід» поблизу Рівного, де представники ЗМІ ознайомлювалися з умовами повсякденного життя та бойового навчання воїнів нашого війська. Такий своєрідний практичний пленер для представників мас-медіа був організований за ініціативи головного консультанта Головного департаменту інформаційної політики Адміністрації Президента України Олександра Бухтатого та командування військового з'єднання

Своєрідний експеримент з відродження друкованих ЗМІ на тактичному рівні, себто в бригадах, триває вже майже рік у військах Оперативного командування «Захід». На даний час у трьох бригадах з'єднання силами прес-центру ОК та прес-офіцерів виходять у світ три газети «Залізна Воля», «Волинський щит» та «Пліч-о-пліч».

Ось, що говорить про це Олександр Назаренко, головний редактор газети «Наше слово» Менського району Чернігівської області, голова обласної організації НСЖУ, голова громадської організації «Асоціація громадських ЗМІ»:

«Я фанат журналістської справи і стверджую, що газети однозначно потрібні. Друкована преса є друкованою пресою, як би там не розвивався Інтернет та нові медіа. Буквально днями ми спілкувалися з нашими американськими колегами, які приїхали до нас по обміну досвідом. І вони підтвердили, що навіть для США друкована газета це дуже важлива складова соціального життя. Вони в місті Джексонвіль випускають відразу три газети для військової читацької аудиторії (у штаті Північна Кароліна поблизу Джексонвіля розташована, зокрема, військова база Корпусу морської піхоти Збройних сил США Кемп-Леджейн. — Авт.).

Ми довго думали, чим саме можемо допомогти нашій армії. Долучитися до такого проекту в січнілютому цього року запропонував представник АП Олександр Бухтатий. Підшукав нам армійські підрозділи-партнери. За декілька днів я вже вів професійну розмову з прес-офіцером однієї з механізованих бригад лейтенантом Надією Замригою. І незабаром ми випустили перший номер у папері. Газета виявилась популярною. Якщо говорити про цифри, то один номер накладом у 700 примірників коштував нам близько 3500 гривень. Для бюджету роздержавленої невеликої районної газети це значні кошти. Але я вважаю, що ця інвестиція насправді виправдана і необхідна. В рамках обласної організації НСЖУ та асоціації громадських ЗМІ ми будемо залучати ще більше колег, які фінансово і творчо допомагали б нам випускати цю газету. В майбутньому будемо комбінувати військовий контент і дописи цивільних журналістів».

США МАЄ ШИРОКИЙ ВИБІР ІНСТРУМЕНТІВ ІНФОРМАЦІЙНОГО ВПЛИВУ ТА КОНТРПРОПАГАНДИ В СВОЇЙ СТРУКТУРІ: ДРУКОВАНІ ВИДАННЯ ТАКТИЧНОГО ТА СТРАТЕГІЧНОГО РІВНЯ, ВЛАСНЕ РАДІО, ТЕЛЕБАЧЕННЯ ТА ІНТЕРНЕТ-РЕСУРСИ. І ВСЕ ЦЕ, ПОЧИНАЮЧИ З РІВНЯ ОКРЕМОЇ ВІЙСЬКОВОЇ БАЗИ

До слова, Олександр Назаренко мав відношення до опрацювання законодавчих актів та громадських процесів щодо роздержавлення ЗМІ в Україні. Втім, на його думку, це не повинно відобразитись на армійських ЗМІ. Адже вони насамперед дієвий інструмент для виховання патріотизму, моральної підтримки воїнів та населення, ведення інформаційної війни.

Окремо слід згадати про функціонал, адже ситуація нагадує прислів'я: «Один раз вигадавши велосипед, зробити це вдруге значно легше». Це до того, що у Збройних Силах певний час вже була система подібних видань «тактичного» рівня — так звані дивізійні газети, які були «вбиті» в епоху реформаторства оборонного відомства. Хоча якраз вони й були спрямовані на первинне задоволення інформаційних потреб військової аудиторії. Головне — «дивізійка» могла оперативно виходити в світ там, де перебувало із бойовим завданням з'єднання, і слугувала таким чином ефективним рупором інформування місцевого населення та була засобом контрпропагандистської діяльності проти ворожих інфозакидів.

Лейтенант Надія Замрига, яка упродовж року редагує бригадну газету «Волинський щит», власне, лише підтвердила викладену вище логічну смужку.

— Не було б попиту, відсутня була б і пропозиція. Солдати й офіцери потребують свіжої інформації. Маючи 17-річний стаж цивільної журналістики, коли прийшла на посаду прес-офіцера в бригаду, я знала: газеті бригади бути, — говорить вона. — Спочатку це були номери в електронному форматі, які друкувалися на принтерах по підрозділах або переглядалися в смартфонах. Стимулом продовжувати стало змагання серед командирів і солдатів потрапити на шпальти видання. І коли до тебе дзвонить комбат і запитує, чому в свіжому числі його батальйон обійшли увагою, це є маркером поваги до твоєї роботи і потреби в її продовженні. То ж ми зробили ще й додаткові тематичні вкладки, як то «Ремонтник» чи «Артилерист».

Зі слів прес-офіцера, у світ вийшло 12 номерів «Волинського щита». Усі примірники доступні для перегляду в електронному форматі на сторінці бригади в Facebook, однак можливість друку на папері та ще й в газетному форматі А3 відкриває додаткове плече можливостей для виконання бригадою поставлених завдань.

— Там, де ми зараз дислокуємося, мої товариші по службі активно використовують газету для роботи з місцевим населенням. Умовно за допомогою друкованого слова перекриваємо той потік інфолайна, який ллється з екранів «новоросТБ». Маючи, крім слова, ще й газету, яку можна вкласти місцевому в руки та запропонувати почитати, воно значно дієвіше, ніж говорити абстрактні речі тому, у кого в шкалі власних моральних цінностей довіра до телевізора займає первинні позиції. — каже лейтенант Надія Замрига.

На завершення поцікавився у представника Адміністрації Президента Олександра Бухтатого, наскільки тривалим і глибоким буде цей експеримент. Зі слів посадовця, лише трьома бригадними газетами справа не обмежиться, оскільки позитивний «фідбек» є очевидним. Ведеться робота по запуску аналогічних видань ще у двох бригадах.

Олександр БУХТАТИЙ:

— Як показує досвід, в умовах війни одним з найпростіших та найнадійніших шляхів доставки інформації до нашого бійця є друковані ЗМІ.

У нашій реальності телевізор, радіо, Інтернет і… окоп, якщо відверто, не дуже сумісні речі.

Телебачення надто дороге задоволення та фізично вразливе щодо радіозавад і захисту передавального обладнання. Радіо — теж не надто дешевий сегмент медіа, який до того ж потребує дефіцитного частотного ресурсу. Але загалом в умовах війни не можна відмовлятися від жодного сегменту медіа, який в змозі формувати і впроваджувати національну інформаційну політику.

Наполеон казав, що він ладен воювати проти великих армій світу, ніж проти чотирьох газет. Звичайно, це перебільшення, але саме друкована преса була незаслужено забута.

У цьому контексті приємно відзначити, ініціативу окремих командирів щодо видання бригадних газет та багатьох творчих колективів, які їм у цьому допомагають. Першим результатом спільної роботи став вихід на папері інформаційного бюлетеня «Залізна воля» (для 24-ї бригади) за підтримки сумчан, зокрема Наталії Калініченко, редактора районної газети «Білопільщина», голови Асоціації регіональних ЗМІ Сумщини та її колег. А далі — більше, в інших бригадах бійці читають газети «Волинський щит», «Пліч-о-пліч». Сподіваюся, ця ініціатива буде мати велику підтримку і в результаті в нас буде достатньо «фронтових» газет, велика роль яких підтверджена історією багатьох воєн.

Володимир СКОРОСТЕЦЬКИЙ

«ВЕЛИЧЕЗНУ РОЛЬ ДЛЯ УСПІШНИХ РЕФОРМ ТА ПРОФЕСІОНАЛІЗАЦІЇ ВІЙСЬКА ВІДІГРАЮТЬ САМЕ НАВЧАЛЬНІ ЗАКЛАДИ»

МИНУЛОГО ТИЖНЯ В НАЦІОНАЛЬНОМУ УНІВЕРСИТЕТІ ОБОРОНИ УКРАЇНИ ІМЕНІ ІВАНА ЧЕРНЯХОВСЬКОГО ВІДБУВСЯ ВИПУСК ОФІЦЕРІВ ОПЕРАТИВНО-ТАКТИЧНОГО ТА ОПЕРАТИВНО-СТРАТЕГІЧНОГО РІВНІВ ПІДГОТОВКИ. ДИПЛОМИ МАГІСТРІВ ОТРИМАЛИ ПОНАД 200 СЛУХАЧІВ ЗАОЧНОЇ ФОРМИ НАВЧАННЯ

Троє з них завершили навчання із дипломом магістра з відзнакою та золотою медаллю — полковник Андрій Соколов, полковник Володимир Гуцол, підполковник Олексій Пугачов. Ще п'ятеро отримали дипломи з відзнакою. При цьому більшість випускників є учасниками АТО. Серед них — повний лицар ордена Богдана Хмельницького підполковник Максим Миргородський та четверо Героїв України — генерал-лейтенант Михайло Забродський, полковник Олександр Трепак, майори Олександр Порхун та Ігор Герасименко

Під час урочистостей Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак привітав випускників із закінченням славетного вишу.

«ДЯКУЮ ЗА ВАШУ МУЖНІСТЬ І ГЕРОЇЗМ, ЗА ТЕ, ЩО ВИ ОДНОЧАСНО І ВЧИЛИСЬ, І ВОЮВАЛИ»

— У цьому навчальному закладі офіцери здобувають освіту протягом останніх 100 років, прибуваючи до війська із новими знаннями. Сьогодні у строю учасники бойових дій за незалежність та територіальну цілісність України, 31 офіцера відзначено високими державними нагородами. Завдяки тим, хто нині у строю, ми спромоглися зупинити агресора, — сказав, вітаючи випускників, Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак.

— Величезну роль для успішних реформ та професіоналізації Збройних Сил України відіграють саме навчальні заклади. Ми заплатили дуже велику ціну за те, що ще кілька років тому навчання в основному було теоретичним, — сказав Міністр оборони України Степан Полторак. — Проте ми дуже швидко навчилися воювати. Нині ми змінили систему підготовки практично в усіх навчальних закладах. Дякую за вашу мужність і героїзм, за те, що ви одночасно і вчились, і воювали, починаючи від командувача Високомобільних десантних військ ЗС України до командира батальйону.

У строю — герої АТО, випускники НУОУ

Водночас глава вітчизняного оборонного відомства наголосив: ще багато треба зробити в питаннях підготовки і створення сержантського корпусу, адже ця категорія військовослужбовців відіграє дуже серйозну роль у розбудові війська.

За 2016-й і початок 2017-го до війська за контрактом прийшло 86 тисяч військовослужбовців. Тобто армія стає професійною. Контрактники мотивовані, підготовлені й мають бойовий досвід. Це дозволило відмовитися від мобілізації та створити стотисячний резерв, який упродовж кількох діб може взяти до рук зброю.

Роман ВУС

КОМБРИГУ АНДРІЮ СОКОЛОВУ ВРУЧЕНО ШАБЛЮ ДОБИ БОГДАНА ХМЕЛЬНИЦЬКОГО

Кращим слухачем оперативно-стратегічного рівня підготовки серед майже двох сотень цьогорічних випускників НУОУ ім. Івана Черняховського заслужено визначено полковника Андрія Соколова — командира механізованої бригади, яка зараз успішно виконує завдання в районі АТО. Андрій Васильович отримав диплом магістра з відзнакою та золоту медаль, також глава оборонного відомства вручив йому перехідну шаблю доби Богдана Хмельницького. Цьому ж комбригу довірили зачитати текст урочистої клятви випускника університету

Полковник Андрій Соколов завжди відчуває підтримку родини

— Багаж академічних військових знань оперативно-стратегічного рівня для нас є надзвичайно важливим, оскільки стосується не лише повного формату застосування військових частин, з'єднань, а й певною мірою аспектів державного управління, — зауважив під час бесіди із кореспондентом «НА» полковник Андрій Соколов. — Адже війна, крім суто військової, воєнної складової, має і цивільно-гуманітарну компоненту. Військовим керівникам мого рівня доводиться вирішувати багато питань, які стосуються згаданої сфери. Від того, як у цій царині спрацює командир, залежатиме й те, в якій безпековій ситуації перебуватиме цивільний люд у смузі відповідальності частини. Адже почасти саме військові там — опора стабільності й усього, що можна назвати українським.

Співрозмовник каже, що із колегами навчався в університеті здебільшого того, що стане у пригоді в недалекому майбутньому. І дуже позитивно відгукується щодо змін у системі підготовки кадрів для війська. Колишні випускники ВНЗ МО України, які прийшли у бригаду за останні три роки, а нині — командири взводів, рот і навіть батальйонів, показали, що країна здатна готувати класних фахівців військової справи.

ВИПУСКНИКИ ВІЙСЬКОВИХ ВИШІВ, ЯКІ ПРИЙШЛИ У БРИГАДУ, ПОКАЗАЛИ: КРАЇНА ЗДАТНА ГОТУВАТИ КЛАСНИХ ФАХІВЦІВ ВІЙСЬКОВОЇ СПРАВИ

— Перехід на натовські стандарти підготовки давно був на часі, — переконаний найкращий випускник НУОУ. — Вона пристосована як до якісного індивідуального вишколу, так і до сучасного алгоритму взаємодії у військовому колективі. У командирів варто розвивати мотивацію до відповідальної ініціативи. Якщо переглянути бойові статути країн-учасниць НАТО, то ми бачимо, що вони не розписують детально дії командира, доцільні для виконання завдання. Там головна увага — до основних принципів і закономірностей, вершиною яких є остаточний результат. А це переважно клопіт командира, який професійно вибирає шляхи до досягнення мети.

— Як змінила ця війна сенси і принципи військового управління в Україні?

— Багатьох офіцерів вона буквально з чистого аркуша вчила адекватно керувати, планувати, готуватися до виконання завдань, прогнозувати поведінку противника, думати, як випередити його. Не скажу, що раніше у війську не відбувалося жодних позитивних змін. Приміром, у штабних процедурах ми понад 10 років адаптуємося до натовських підходів, зокрема в керівних документах, настановах з оперативної роботи. Перехід відбувався, але повільно. Остаточний перелом і прискорення відбулися з початком російської агресії.

Комбриг відзначає, що йому імпонує й інше запозичення з натовської практики, яке інкорпорується до української військової традиції. Йдеться про зміну конструкції міжособистісних, міжпосадових взаємин, в яких дедалі помітнішим стає елемент партнерства, що сприяє формуванню здорового колективу.

— Пишаюся, що в мене є такі офіцери, сержанти і солдати. На жаль, у боях ми втрачаємо найкращих, бо вони завше йдуть попереду. От учора (15 червня. — Авт.) помер від ран командир інженерно-саперної роти капітан Євген Сарнавський. Тиждень тому під час розмінування він зазнав поранень і за його життя до останнього боролися медики у Дніпрі…

Поки ми спілкувалися, до Андрія Васильовича підійшла його сім'я, що так зрідка бачить свого чоловіка й батька.

— Він для мене — просто коханий чоловік, а вже потім герой, кращий випускник, командир, — наголошує дружина офіцера Алла Григорівна, думку якої підтримують донька Анастасія та син Євген.

— Чим можете допомогти найріднішому у світі комбригу?

— Звісно, підтримувальною терапією. Коли важко й непросто, як і всі українці, вдаємося до сміху та гумору, — відповідає пані Алла. — У мене великий банк із безмежними запасами оптимізму, його доводиться генерувати в довгі дні розлуки й ночі переживань. На жаль, нам традиційно важко зібратися всією родиною. Ось зараз буквально намагаємося у вервечці всіляких зустрічей, планів, які чоловік має реалізувати в Києві, вирвати хоч якісь хвилини, аби порадіти спілкуванню…

Геннадій КАРПЮК

РЕКВІЄМ ЗА «ЮДЖИНОМ»

П'ЯТНИЦЯ, 16 ЧЕРВНЯ… МЕНЕ РОЗБУДИВ ТЕЛЕФОННИЙ ДЗВІНОК. СХВИЛЬОВАНИЙ ГОЛОС ПРЕС-ОФІЦЕРА БРИГАДИ ОЛЕНИ МОКРЕНЧУК В ОДНУ МИТЬ РОЗІГНАВ СОН: «УЧОРА БЛИЗЬКО 10 ВЕЧОРА ЄВГЕНА НЕ СТАЛО…»

8 червня під час розмінування поблизу села Новоселівка командир інженерно-саперної роти 72-ї бригади капітан Євген Сарнавський (позивний «Юджин») зазнав важких поранень — розтрощені ноги, пошкоджені органи черевної порожнини, легені. Майже тиждень він пролежав у комі у шпиталі Дніпра. Кращі медики цілодобово боролися за його життя. Та дива не сталось. 15 червня, не приходячи до тями, офіцер помер. Євген так і не встиг попрощатись із мамою та вагітною дружиною, а майбутня дитина ніколи не побачить свого батька…

З Євгеном ми познайомилися трохи більше двох тижнів тому. Він був одним із перших, на кого Олена Вікторівна радила навести професійний фокус одразу по приїзду до Авдіївки: «Справжній герой! Але дуже скромний. Кажу одразу, буде відмагатися».

Ми зустрілися з ним у розташуванні підрозділу. Спілкування було щире і невимушене. Прихиляли його простота і відвертість. Говорили ми довго і ледь не про все на світі — про роботу і сім'ю, про захоплення і про плани після війни. Незчулися, як пролетіла година, і, як виявилося згодом, його обід вже давно вистиг...

— Не страшно, розігрію, — усміхнувся він.

І в цьому весь «Юджин» — в нього завжди на першому місці служба. Особисті потреби можуть зачекати. Робота — ніколи!

Написавши невеличку розповідь про свого недавнього співрозмовника, я зателефонував йому із проханням проглянути її, раптом пропустив щось важливе. Наступного дня дзвонив уже він. Подякувавши, зазначив, що я дещо перебільшив його скромні досягнення, бо ж «у всьому заслуга цілого колективу»… Такий він був. Таким і залишився в моїй пам'яті. Тепер усвідомлюю, що все це тепер у минулому і, що найжахливіше, безповоротно. От тільки рука не піднімається переписати матеріал про Євгена в минулому часі. Хочеться, щоб у серці кожного з нас він назавжди залишився таким же цілеспрямованим, життєрадісним, безстрашним і… живим.

ЯКИЙСЬ ЧАС ОФІЦЕР ПРАЦЮВАВ САМОСТІЙНО. ПЕРЕВАЖНО У ВОРОЖОМУ ТИЛУ — КІЛОМЕТР-ДВА ЗА СПИНАМИ РОСІЙСЬКИХ ЗАГАРБНИКІВ. АБИ ВОРОГ НЕ ПОЧУВАВСЯ НА НАШІЙ ЗЕМЛІ БЕЗПЕЧНО

«Найкраще мінне поле» — за спиною у ворога

Командир інженерно-саперної роти Євген Сарнавський на фронті вже три роки. Увесь цей час він зі своїм підрозділом завжди на передньому краї і навіть трохи далі. В активі офіцера чимало виходів за лінію розмежування. Скільки їх точно було, «Юджин» навряд чи скаже, бо коли цифра сягнула кількох десятків, він збився з ліку. За роки своєї служби Євген урятував тисячі життів, розміновуючи території поблизу Волновахи, Гранітного, Авдіївки та у прифронтових селах.

Якийсь час після звільнення більшості досвідчених воїнів його групи офіцер працював самостійно. Переважно у ворожому тилу — кілометр-два за спинами російських загарбників. Його логіка — найкраще мінне поле те, яке знаходиться за лінією фронту, за спинами ворогів. Це, аби окупанти не почувалися на нашій землі безпечно.

Капітан Євген Сарнавський

Дорога на «опорник»

У січні-лютому цього року після невдалої спроби російських окупантів прорвати оборону української армії на одній із ділянок лінії розмежування наші воїни у контратаці захопили ворожий опорний пункт. Для втримання цієї важливої позиції необхідно було організувати надійне постачання боєприпасів та продуктів харчування, забезпечити можливість швидкого перекидання особового складу та евакуацію поранених. Прокласти транспортну артерію доручили інженерно-саперному підрозділу Євгена.

— Вивчати місцевість довелось у темряві, — розповідає командир роти. — Вдень підійти не було змоги, бо ділянка прострілювалася ворогом. Під час нічної розвідки були визначені найнебезпечніші сектори, місця, звідки вівся вогонь, а також оптимальний маршрут. На ранок план дій був готовий. Отже, нам належало убезпечити прохід під безперервним вогнем російських окупантів, але перед цим «прорубати ворота» у двох великих насипах, які перегороджували дорогу інженерній техніці. Їх було вирішено підірвати.

На виконання завдання командир покликав добровольців. Пішли всі. Під час виходів бійці доставили сотні кілограмів вибухівки, завдяки якій вдалося усунути головні перешкоди на шляху інженерної машини розгородження. Близько 11-ї вечора, дочекавшись короткої перерви між обстрілами, Євген із командою взялися до фінальної стадії роботи — прокладання дороги безпосередньо до опорного пункту. Щойно сапери її завершили, як знову в бік українських захисників полетіли снаряди і міни. Але справу було зроблено. Їхня «дорога життя» допомогла втримати опорний пункт, за який було заплачено життями українських героїв.

Винахідники в погонах

У бійців інженерно-саперної роти завжди є справи. Але серед них трапляються й такі особливі, як, наприклад, створення зі звичайних матеріалів досить незвичних, проте дуже корисних речей. Завдаючи чималих неприємностей ворогові, вони суттєво допомагають українським воякам.

— Людина — особистість творча, — продовжує командир роти. — І війна цьому не завада. Радше — навпаки. Було б трохи більше вільного часу і фінансових можливостей, ми змогли б зробити значно більше. У першу чергу те, що дозволило б значно убезпечити життя наших воїнів. Але ми не шукаємо виправдань, ми шукаємо можливості, працюємо з тим, що є під руками.

Так, нещодавно місцеві Кулібіни склали і встановили невеличку саморобну систему залпового вогню.

— По суті — це звичайний лист шиферу, на якому закріплено п'ять ручних гранатометів, — пояснює Євген. — Усі вони під'єднані до пульту дистанційного керування, який можна винести на значну відстань. Наша міні-РСЗВ добре замаскована і навряд чи відразу впаде в очі навіть зблизька. Тож вогонь по ворогу можна відкрити мало не впритул, не наражаючись при цьому на небезпеку вогню у відповідь. Якщо треба, на неї можна встановити і більше гранатометів. До речі, таку схему ми випробовували на полігоні ще рік тому, і вона довела свою надійність та ефективність.

Сьогодні хлопці працюють над ще однією новинкою — легким бронежилетом модульного типу, який за потреби можна доукомплектувати додатковими елементами захисту з кевлару для ніг та рук. На черзі — апгрейт РПГ, який перетворить його на вогнемет, а також удосконалення установки дистанційного розмінування, завдяки якій можна буде знищувати ворожі укріплення.

«Загадки» саперів

Та військовою "творчістю" бійці займаються лише на дозвіллі. Буденні ж справи дещо інші — мінування тих ділянок місцевості, звідки є небезпека проникнення диверсійно-розвідувальних груп чи імовірні атаки з боку бойовиків.

— На відміну від нашого ворога, — запевняє офіцер, — ми використовуємо тільки дозволені міжнародними угодами засоби. Причому кожну таку ділянку ретельно заносимо у відповідні формуляри, вказуючи точні координати. Це дозволить швидко знайти і знешкодити міни після звільнення окупованих територій.

Доволі часто робота Євгена і його підрозділу перетворюється на своєрідне змагання з ворожими мінерами на кмітливість. Скажімо, противник розмінував закладені нашими фахівцями «гостинці» та, «вдосконаливши» їх, залишив на тому ж місці. Втім ввести в оману молодого, але досвідченого українського офіцера не так легко. І вже за якусь мить на ворожу «загадку» знаходиться відповідь або знову стає «загадкою» для противника. Тепер уже складнішою.

На одному з місць оборони, де місцина доволі лісиста, група Євгена часто залишала ворогові всілякі сюрпризи. Завдяки «творчому» підходу і фантазії його підлеглих закладені фугаси допомогли знешкодити декілька ворожих груп. Дісталось якось і групі саперів противника, які вперто намагалися довести, що добре знають свою справу.

— На одній з ділянок ми помітили, що для підриву наших розтяжок російські окупанти полюбляють використовувати саперні кішки, тож вирішили цим скористатись, — згадує офіцер. — Одна з таких спроб стала для них фатальною — під час знешкодження міни-приманки спрацювали фугаси, закладені нами неподалік імовірного місця розташування ворожих саперів. Від тієї групи мало що вдалося знайти.

Це ж стосувалось й українських прапорів, встановлених та замінованих командою Євгена. Їх російські окупанти взагалі не намагалися знімати. І це попри те, що ті майоріли просто під їхнім носом.

— А ви б пішли зірвати їхнє полотнище, знаючи напевно, що воно із «сюрпризом»? — запитую командира роти.

— Звичайно, — з усмішкою відповідає офіцер. — Завжди охоче приймаю такі виклики…

Андрій ЯЦИК

P.S. ***Прощання із капітаном Євгеном Сарнавським відбулось у Києві, на головній площі столиці — майдані Незалежності. Чимало людей прийшло сюди, аби провести в останню путь одного з кращих синів Української землі, вшанувати ще одного героя новітньої доби. Земля тобі пухом, друже! Герої не вмирають!***

«СТРИБНУВ ПІД ВОРОЖИЙ ТАНК — ЦЕ БУВ ЄДИНИЙ ШАНС УРЯТУВАТИСЬ»

СТАРШИЙ ЛЕЙТЕНАНТ ОЛЕКСАНДР ЗОЗУЛЯК, ПО ТІЛУ ЯКОГО ДВІЧІ ПРОЇХАВ ВОРОЖИЙ ТАНК, ГОТУЄТЬСЯ ДО МІЖНАРОДНИХ ЗМАГАНЬ INVICTUS GAMES («ІГРИ НЕСКОРЕНИХ»)

Олександр Зозуляк зранку поспішає до нового місця роботи в Нацполіції. Увечері ж він інтенсивно тренується на велотреці, адже міжнародні змагання INVICTUS GAMES вже не за горами. Коли бачиш цього активного і позитивного чоловіка, важко повірити, що в січні 2015 року його двічі переїхав танк, шанси вижити були доволі примарні

Чоловік розповідає, що пройти до тридцятки півфіналістів національної збірної було непросто. До відбору він серйозно готувався у спортивному реабілітаційному центрі параолімпійської збірної за програмою НАТО.

АБИ ГІДНО ПРЕДСТАВИТИ УКРАЇНУ НА ЗМАГАННЯХ, ОЛЕКСАНДР ЩОДНЯ ПІСЛЯ СЛУЖБИ ТРЕНУЄТЬСЯ ПО 5 ГОДИН

— Зараз готуватися до змагань у Канаді трохи важкувато, — зізнається Олександр Зозуляк. — Працюю до вісімнадцятої, потім — на тренування, додому приходжу десь опівночі. Потрібно ж не просто кілька кіл на велосипеді проїхати. У мене все чітко розписано — кількість кілометрів, швидкість, який пульс при цьому має бути… Та й з протезом є певні нюанси. Він — німецький, якісний, чудово підходить для роботи та побуту, але для занять спортом незручний. Обіцяють, що під час проекту я отримаю спеціальний спортивний протез руки для їзди на велосипеді. Але в будь-якому разі такий насичений графік мені до душі, це значно краще, ніж лежати на дивані і розмірковувати про несправедливість буття.

Олександр розповідає, що жодних попусків на службі йому не роблять, попри те, що замість руки в нього протез. А от про бойовий досвід колеги запитують часто. Та чоловік жартує, що в Нацполіції балакати ніколи, роботи надзвичайно багато. Олександр неохоче пригадує події січня 2015 року, коли, так би мовити, народився вдруге.

— Наприкінці січня ворог тричі атакував наші позиції. Дві атаки ми відбили, а під час третьої в наш бік посунуло п’ять танків і БМП. Нас буквально чавили танками. У мене на очах під гусеницями загинули троє наших хлопців з розвідки, які прийшли нам на допомогу: старший лейтенант, командир взводу і двоє його підлеглих. Все відбулося буквально за секунди, адже танк летів на повному ходу. Інша машина сунула просто на мене. Варіантів залишалось небагато: побіжу вперед — розстріляє, якщо перелізу через окоп, теж шансів немає, бо там їдуть інші танки, за якими йде піхота. Єдиний варіант — плигнути під танк і сховатися в невеликому відступі в бік окопу. Вороги побачили, що я стрибнув під їхню машину, розвернулися і пройшли правою гусеницею по окопу, вирішивши мене задавити. Танк проїхався по моїй лівій руці і нозі, тобто по всій лівій стороні. Моя каска злетіла, чоботи теж. Машина зупинилася і потім задом наїхала на мене ще раз. Я опинився під нею. Гусениця ляскала якраз біля голови. Машину підбили, двигун зупинився, танк залишився стояти на мені.

Причавлений гусеницею, Олександр пролежав на морозі більше години. Після бою його знайшли наші танкісти, звільнили з-під російського танка, врятували. Командир взводу був весь у болоті, скривавлений, ліва частина тіла роздерта... Діагноз невтішний — поламані ребра, таз, ліва нога, рвані рани по всьому тілу, ліву руку буквально перемололо гусеницею, тож її довелося ампутувати…

Олександр Зозуляк

— Хлопці-танкісти, які врятували мене, не вірили, що взагалі виживу після таких травм, переживали, дізнавались у побратимів про мій стан. Після поранення півроку лежав у госпіталях, — згадує Олександр. — Артемівськ, Харків, Феофанія, військовий госпіталь у Києві, первинне протезування в Україні… Потім вже поставили міоелектричний протез руки в Німеччині (тоді такого в Україні ще не робили). Довго був у депресії, та ще й великі дози знеболювальних давали про себе знати. З часом прийшло розуміння того, що потрібно рухатися далі, працювати, займатися спортом, спілкуватися з друзями, жити повноцінним життям.

За особисту мужність і героїзм, виявлені при виконанні військового обов’язку, Олександра Зозуляка нагородили орденом «За мужність» III ступеня.

Анастасія ОЛЕХНОВИЧ

Владислав Кузнецов на тренуванні

ДЕСАНТНИК, ЯКИЙ ВРЯТУВАВ ЕКІПАЖ, ВИКИНУВШИ ГРАНАТУ ІЗ БТРа, ГОТУЄТЬСЯ ДО МІЖНАРОДНИХ ЗМАГАНЬ ІЗ ПЛАВАННЯ

Владислав Кузнецов, нині курсант Харківського національного університету Повітряних Сил. А два роки тому він, солдат 95-ї аеромобільної бригади, втратив кисть правої руки, коли викидав ворожу гранату з БТРа. Сам постраждав, але екіпаж врятував. Попри те, що зараз замість руки протез, молодий хлопець мріє стати офіцером. Коли він почув, що Україна цьогоріч виставить команду на «Іграх нескорених» у Торонто, одразу вирішив позмагатися. Владислав обрав плавання як один із видів спорту, що йому подобаються, і пройшов у фінал відбору до української команди.

— На жаль, більшість видів спорту для мене тепер недоступні, — говорить Владислав. — Бігати я не можу через осколки в лівій стопі. Для того, аби займатися веслуванням чи греблею, потрібні дві руки. Тож обрав для себе плавання, тим паче, колись у рідній Жмеринці я займався цим видом спорту. Навіть грамоти є, які зберігають батьки. Минулого літа кілька разів плавав на річці під час відпочинку, цьогоріч уже почав плавати більш професійно. У Києві займався з тренерами, вони поставили мені техніку. Далі — наполегливі тренування, аби вдосконалити напрацьоване. Знайти час для занять спортом дуже непросто. Приміром, вчора ми повернулися з Широкого Лану, а вже завтра виїжджаємо на полігон у Луцьк.

Влітку 2017-го у Дніпрі команда Проекту підтримки протезування в Україні забезпечить Владислава спеціальними насадками для протеза, щоб дати йому можливість працювати з гантелями та штангою, а також займатися греблею чи стрільбою з лука.

— Підтримка в мене надзвичайно потужна, — зізнається Владислав. — Знайомі і рідні підбадьорюють, а ще жартують, що я нарешті скину зайві кілограми. Звісно, плавати без кисті однієї руки важче, ніж людям, які не мають такої травми. Та я зроблю все можливе, щоб не підвести. Тож у Торонто розраховую на перемогу.

Анастасія ОЛЕХНОВИЧ

ВОНИ ЗАХИЩАЮТЬ УКРАЇНУ

Комбат Богдан колись був успішним бізнесменом, а тепер воює на одному з найгарячіших напрямків передової

Фах танкіста Олександр опановував під час строкової служби. 9 років потому, у 2015-му, він знову прийшов до військкомату, але вже за власною ініціативою — з проханням відправити його на фронт боронити рідну землю. З тих пір на передовій...

Матроса Євгена Бережного товариші по службі називають очима та вухами підрозділу. На його особистому рахунку вже дві вчасно виявлені розвідувально-диверсійні групи противника

Віктор, родом з унікального села Великі Білозерки. Це село є єдиним селом в Україні, районним центром. Там на нього чекають дружина та діти. Він боронить Україну на Світлодарській дузі

З початком російської окупації Андрій, отримавши відмову у військкоматі, пішов воювати у добровольчий підрозділ. Потім була служба у підрозділі міліції, який виконував завдання у районі проведення АТО. Після звільнення підписав контракт з Міністерством оборони та нині пліч-о-пліч з рідним братом боронить Україну

Знайомтесь: Олег — механік-водій танка Т-80. Веселий і відчайдушний, старанний і наполегливий — так про нього говорять товариші-десантники

Сержант «Птах» у морській піхоті не новачок. Разом зі своїм підрозділом виходив з анексованого Криму. Серед перших потрапив у район бойових дій на Сході країни. Його досвід цінують і командири, і підлеглі

Дмитро свій великокаліберний кулемет лагідно називає «Чаечка» як нагадування про службу на кораблі управління «Донбас». З початком війни військовослужбовець поміняв безкозирку на чорний берет піхотинця

28-літній ротний однієї з механізованих бригад Олександр родом із Сумщини. Навчаючись в університеті, закінчив військову кафедру. Займався улюбленою справою — автотюнінгом. Але нині через війну від цієї пристрасті залишився лише фронтовий позивний — «Механік»

Представники ЦНДІ ОВТ ЗСУ полковник Олександр Чернозубенко (праворуч) та підполковник Василь Мелькін обговорюють результати випробувань захисних балістичних окулярів-маски

ЯКІ ЗАХИСНІ ОКУЛЯРИ ПОТРІБНІ НАШИМ ВОЯКАМ?

ФАХІВЦІ ЦЕНТРАЛЬНОГО НАУКОВО-ДОСЛІДНОГО ІНСТИТУТУ ОЗБРОЄННЯ ТА ВІЙСЬКОВОЇ ТЕХНІКИ ЗС УКРАЇНИ (ЦНДІ ОВТ ЗСУ) ПРОВЕЛИ ЧЕРГОВІ НАТУРНІ ВИПРОБУВАННЯ КІЛЬКОХ ЗРАЗКІВ ЗАХИСНИХ БАЛІСТИЧНИХ ОКУЛЯРІВ-МАСОК

Бронежилети та шоломи вітчизняного виробництва, якими забезпечуються наші вояки, за своїми захисними властивостями не поступаються іноземним аналогам, а головне — вони підтвердили свою надійність у бойовій обстановці в районі АТО. Інша річ — захисні балістичні окуляри-маски. Їхнє масове виробництво в Україні поки що не налагоджене. Забезпечити військо цим елементом індивідуального захисного спорядження можливо, хіба що закуповуючи окуляри-маски в іноземного виробника

Нині у Збройних Силах розроблено технічний опис та затверджено зразок-еталон окулярів-маски захисних балістичних. Перед військовими науковцями стоїть непросте та вкрай відповідальне завдання — визначити, який із запропонованих варіантів за своїми характеристиками відповідає затвердженому еталону.

Загалом захисні балістичні окуляри-маска та окуляри мають однакове призначення, проте відрізняються за зовнішнім виглядом. Так, балістичні окуляри-маска прикривають більшу частину обличчя та зовні схожі на маску гірськолижника. А от захисні тактичні окуляри за дизайном і зовнішнім виглядом дуже схожі на звичайні сонцезахисні.

Їхнім основним призначенням є забезпечення захисту очей вояка від осколків та уламків, які утворюються при детонації вибухівки та інших вибухових пристроїв, від різноманітних загроз штучного та природного походження (дрібних каменів, сміття, пилу, води, туману, вітру тощо), а також від променів лазерних прицілів й ультрафіолетового випромінювання.

Лінзи сучасних захисних балістичних окулярів та окулярів-масок виготовляють з полікарбонату завтовшки 2–3 мм. Цей матеріал може витримувати значні навантаження та приблизно в 250 разів міцніший за будь-яке скло. Залежно від різних умов освітлення використовують лінзи різних кольорів, які швидко та легко змінюються (прозора — при слабкому освітленні; жовта — в туман і для підвищення контрастності; темна — при яскравому сонці). Крім того, вони забезпечують максимально широке поле зору та не допускають оптичних спотворень. Іще лінзи мають спеціальне покриття, що захищає їх від подряпин та запобігає запотіванню. Оправа балістичних окулярів-маски забезпечує ефективну вентиляцію та є достатньо еластичною, щоб щільно і комфортно прилягати до обличчя. Загалом геометрія (форма та розміри) захисних окулярів або окулярів-маски є сумісною із бронешоломом та дозволяє працювати з приладами спостереження.

У світі існує чимало стандартів, за якими перевіряють захисні властивості окулярів та окулярів-масок. Згідно зі стандартами ANSI Z87.1–2003 та ANSI/ISEA Z87.1–2010 тестують «цивільне» екіпірування, яке використовують у промисловості. Такі окуляри мають витримувати удари сталевим предметом вагою 44,2 г, що падає з висоти 127 см, сталевим конусом вагою 500 г — з висоти 127 см та сталевої кульки діаметром 6,35 мм, яка летить зі швидкістю не більше 45 м/с.

ПО БАЛІСТИЧНИХ ОКУЛЯРАХ ЗДІЙСНЮЮТЬ ВИПРОБНІ ПОСТРІЛИ СТАНДАРТНИМ ОСКОЛКОМ 1,1 Г (ЗА STANAG 2920) З ВІДСТАНІ У 5 МЕТРІВ. ПОЛІКАРБОНАТ ВИПРОБНОГО ЗРАЗКА ОКУЛЯРІВ-МАСКИ МАЄ ВИТРИМАТИ УДАР ОСКОЛКА НА ШВИДКОСТІ ВІД 185 ДО 200 М/С. ДЛЯ БАЛІСТИЧНИХ ОКУЛЯРІВ ГРАНИЧНИЙ ПОКАЗНИК ШВИДКОСТІ НЕПРОБИТТЯ ОСКОЛКОМ ТРОХИ МЕНШИЙ — ВІД 160 ДО 185 М/С

Військові США та країн-членів НАТО використовують аналогічні тести, щоправда, їхні вимоги є значно жорсткішими. Так, відповідно до стандарту MIL-PRF-31013 лінзи захисних окулярів повинні вберігати від влучання дробинки діаметром 3,81 мм на швидкості 200 м/с. А за стандартом MIL-DTL-43511D захисні окуляри-маска мають витримувати удар кулі 22 калібру (5,58 мм), що летить зі швидкістю 170 м/с.

— Нашими фахівцями ретельно проаналізовано вимоги до захисних балістичних окулярів і окулярів-масок, що визначені військовими стандартами провідних армій світу, НАТО та досвід використання цього елементу спорядження в районі АТО, — розповів старший науковий співробітник відділу захищеності та живучості озброєння та військової техніки ЦНДІ ОВТ ЗСУ підполковник Василь Мелькін. — Це дозволило сформулювати вимоги до основних захисних характеристик балістичних окулярів і окулярів-масок, які необхідні українському війську, розробити спеціальні методики їхнього оцінювання та програму випробування.

Безумовно, що основною такою характеристикою є показник балістичної стійкості. Для його оцінювання за технічними умовами випробувань по балістичних окулярах або окулярах-масці здійснюють випробні постріли стандартним осколком 1,1 г (за STANAG 2920) з відстані у 5 метрів. При цьому полікарбонат випробного зразка окулярів-маски має витримати удар осколка на швидкості від 185 до 200 м/с. Для балістичних окулярів граничний показник швидкості непробиття осколком трохи менший — від 160 до 185 м/с. Щоб успішно пройти випробування, зразок має витримати два залікові постріли. Спорядження боєприпасів для випробних пострілів здійснюють на основі стандартного патрона калібру 7,62 мм. Змінюючи навішування пороху, регулюють швидкість польоту осколка. Важливо, що при перевищенні критичних показників швидкості осколка та пробитті випробного зразка не допускається руйнування полікарбонату. На випробування замовник обов'язково має надати повний комплект світофільтрів.

Така, на перший погляд, проста методика є доволі ефективною. Під час нещодавніх випробувань балістичної стійкості дві з трьох моделей балістичних окулярів-масок відомого іноземного виробника не пройшли тестування за методикою ЦНДІ ОВТ ЗСУ.

І наостанок хочу зазначити, що, як свідчить досвід бойових дій у локальних конфліктах останніх десятиліть, найбільше число випадків травмування очей спричинили не кулі та великі осколки, а дрібні вражаючі елементі. Надійно захистити від них могли б балістичні окуляри-маски.

Андрій ЛИСЕНКО

ДАНІ ЩОДО ЧАСТОТИ ПОРАНЕНЬ ОЧЕЙ У ВІЙНАХ ТА ВІЙСЬКОВИХ КОНФЛІКТАХ

За статистикою, в умовах мирного часу доля механічних ушкоджень органів зору у військовослужбовців становить близько 3–4 % від усіх травм. Тоді як під час ведення бойових дій спостерігається неухильне зростання санітарних втрат, пов'язаних із вогнепальними пораненнями офтальмологічного профілю.

Нижче наводимо узагальнені дані щодо частоти поранень очей у війнах та військових конфліктах різного часу:

1. У війнах кінця ХІХ початку ХХ століть (Кримська 1854–1856 рр., франко-пруська 1870–1871 рр., японсько-китайська 1894 р.) частота таких поранень становила лише 0,65–1%, а в період І і ІІ світових воєн — 2%.

2. У локальних війнах другої половини ХХ ст.. (арабо-ізраїльські 1967, 1973 років, Ліван 1982 р.) частота поранень досягла вже 5,6–6,8%, хоча ізраїльські військовослужбовці вже застосовували захисні окуляри з полікарбонату.

3. Ушкодження органів зору відмічені у 2,5 % постраждалих під час воєнних дій в Афганістані, у 8% військовослужбовців російської армії під час війни в Чечні.

4. Під час бойових дій, які вели Збройні сили США та їхні союзники в Іраку і Афганістані, частота поранень очей становила близько 13%, а в ході антитерористичної операції на Сході України, у період з 2014 по 2016 рік, — 7–14%.

РОСІЯ СТОЛІТТЯМИ НАМАГАЄТЬСЯ ВБИТИ НАШУ МОВУ

ЗА РІДНУ МОВУ, ЯКА ПЕРЕСЛІДУВАЛАСЯ РОСІЙСЬКО-РАДЯНСЬКИМИ МОЖНОВЛАДЦЯМИ, УКРАЇНЦІ ЖЕРТВУВАЛИ НАВІТЬ ЖИТТЯМ. А СЬОГОДНІ, НА 26-МУ РОЦІ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ, ЧИМАЛО НАШИХ СПІВВІТЧИЗНКІВ, ЯКІ НАРОДИЛИСЯ І ВИРОСЛИ В УКРАЇНІ, СОРОМЛЯТЬСЯ НЕЮ СПІЛКУВАТИСЯ

Володимир — вихідець з подільської глибинки, одружений з односельчанкою Лесею. Обоє чудово володіють українською мовою. Але спілкуються нею лише тоді, коли відвідують родичів у селі

— Чому ж, повернувшись до Києва, відразу забуваєте, що ви українці, переходите на російську? — поцікавився якось у них. — Хіба ж наша мова гірша?

Володимир трохи замислився і відповів:

— Я так звик і мені так зручніше: на мене не дивляться, як на селюка. Адже в колективі, де працюю, абсолютна більшість розмовляє російською.

Такі відповіді можна почути від багатьох українців. Також деякі з них виправдовуються такими «аргументами», як «не хочу виділятись», «не буду білою вороною», «як усі, так і я».

Зробимо невеличкий екскурс у минуле. Можновладці Російської імперії, до складу якої входила й Україна, прекрасно розуміли важливість мови для національного відродження нашого народу. Тому і переслідували її — можна навести безліч указів російських царів, розпоряджень міністрів, Російської православної церкви, спрямованих на її приниження, а то й узагалі викорінення зі спілкування. Наприклад, у циркулярі міністра внутрішніх справ Російської імперії Петра Валуєва від 18 липня 1863 року читаємо:

«Никакого малороссийского языка не было, нет и быть не может, и наречие их, употребляемое простонародием, есть тот же русский язык, только испорченный влиянием на него Польши». А цар у своєму указі писав:

«Привлекать на должности учителей… инспекторов и директоров народных училищ исключительно великороссов. Всякого учителя, проявляющего склонность к украинскому, немедленно устранять. Составить правдивую историю малорусского народа, в которой разъяснить, что «Украина» — это «окраина» государства в былые времена. Установить обязательные экскурсии учащихся всех учебных заведений в Москву, Нижний Новгород и другие исторические местности, но не в Киев».

За радянських часів українська мова продовжувала зазнавати утисків. Особливо в південно-східних регіонах республіки, де її майже витіснила мова «старшого брата». Та знаходилися сміливці, які намагалися захищати мову Шевченка і Франка. Зокрема, 1972 року житель Донеччини Олекса Тихий надіслав до Президії Верховної Ради Української РСР листа, у якому з болем розповідав про становище української мови на Донбасі. Автор, зокрема, писав, що в усіх інститутах, технікумах і навіть ПТУ навчальні предмети викладаються виключно російською, а понад 90 відсотків шкіл і дитсадків є російськомовними.

Є В УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ НАЙБІЛЬШИЙ ГЕРОЙ, ЯКОГО РОСІЯНИ НАМАГАЛИСЯ ЗНИЩИТИ, БО ЗНАЛИ, ЩО З НИМ МИ НЕЗДОЛАННІ. ЦЕ — НАША МОВА

«Сьогодні Донеччина йде шляхом Кубані, колись українського краю, тепер же повністю зрусифікованого. Тобто близько 4-х мільйонів українців Донбасу приречені на асиміляцію, і вже не добровільну, а примусову. Примусову тому, що… в інститутах, технікумах, ПТУ вже навіть натяку немає на можливість вибору мови», — таким гірким зізнанням закінчувався його лист. Неабаром Олексу Тихого запроторили до радянського концтабору, звідки він уже не вийшов…

Істориків, письменників, діячів культури, які займали активну проукраїнську позицію, влада переслідувала, а їхні твори забороняла або ж узагалі знищувала. Наприклад, запозичивши досвід Гітлера, який теж спалював доробки «неправильних письменників», було спалено наклад книги М. Киценка «Хортиця в героїці і легендах»….

На початку 60-х років ЦК компартії зобов'язав компартійні органи «рішуче виступати проти «консервативних традицій і звичаїв, проти будь-яких пережитків буржуазного націоналізму». Під цими словами слід було розуміти знання рідної мови, потяг до вивчення своєї історії та культури. Згодом агенти КДБ пересипали фосфором і спалили приміщення Центральної бібліотеки в Києві. На прилеглій території заздалегідь була відключена вода, а пожежники приїхали лише через чотири години після підпалу. Вогонь знищив понад 600 тисяч томів цінних українських архівних документів. Після цього сталася серія загадкових пожеж і у відділах україністики в бібліотеках Академії наук, музею «Софія Київська», книгосховищі Видубицького монастиря, медичного інституту в Тернополі, Успенської церкви та Музею українського мистецтва у Львові.

На жаль, після проголошення Україною незалежності можновладці не доклали достатніх зусиль, щоб українська мова посіла в державі і суспільстві належне місце. Нещодавно підписаний Президентом України закон, який підвищив квоти передач, фільмів українською мовою в телерадіоефірі, слід було ухвалити ще на початку 90-х. Після ухвалення цього закону соцмережі вибухнули радісними відгуками, мовляв, «нарешті наша рідна солов'їна» превалюватиме в публічному просторі. Але знайшлись і ті, хто вважає захист державної мови утиском російськомовного населення. Тут різко тхне руспропагандою… Тему мови вже багато років поспіль експлуатує Володимир Путін, вважаючи, що всі російськомовні українці є росіянами, яких потрібно захищати.

А ви згадайте, як на зорі незалежності у країнах Балтії стали на захист державної мови. Всі, хто хотів отримати громадянство, роботу, мали вивчити тамтешню державну мову. І більшість росіян в цих країнах виконали цю умову і вивчили мову, бо захотіли жити не в «могучей и необьятной России», а в невеличкій, але стабільній, демократичній країні. Кількість російськомовних передач у цих країнах відразу після здобуття ними суверенітету зменшилася в рази, як і російськомовних мас-медіа.

Завершу цей допис словами письменника Василя Шкляра:

«Є в української нації найбільший герой, який зазнав найжорстокіших нападів і якого росіяни намагалися знищити в першу чергу, бо знали, що з ним ми нездоланні. Це — наша мова. У час великих повстань українців проти московської влади у 20-х роках минулого сторіччя відомий воєначальник Червоної Армії Михайло Фрунзе сказав, що росіяни не здолають українців доти, поки не вирвуть у них наймогутнішу зброю — їхню мову. Не вдалося. Не вирвали. А якби так сталося, ми згинули б. Тому вони й досі не зреклися цієї мети. Тому війна точиться не лише на сході, а й у кожній нашій оселі — на екрані телевізора, у свідомості кожного з нас».

Сергій ЗЯТЬЄВ

ЦІКАВІ ФАКТИ ПРО УКРАЇНСЬКУ МОВУ

1. У сучасній українській мові близько 256 тисяч слів.

2. За лексичним запасом найбільш близькою до неї є білоруська — 84 відсотків спільної лексики, далі йдуть польська і сербська і лише потім — російська. До речі, якщо порівнювати фонетику і граматику, то українська має від 22 до 29 спільних рис з білоруською, чеською, словацькою й польською мовами, а з російською лише 11.

3. В українській мові, на відміну від решти східнослов'янських мов, іменник має 7 відмінків, один з яких — кличний.

4. 448 р. візантійський історик Пріск Панійський, перебуваючи в таборі гунського володаря Аттіли на території сучасної України, записав слова «мед» і «страва». Це було перше згадування українських слів.

5. Українську мову в різні історичні періоди називали по-різному: проста, руська, русинська, козацька тощо.

6. В українській мові найбільша кількість слів починається на літеру «п».

7. Найменш уживаною літерою українського алфавіту є літера «ф».

8. В українській мові безліч синонімів. Наприклад, слово «горизонт» має 12 синонімів: обрій, небозвід, небосхил, крайнебо, круговид, кругозір, кругогляд, виднокруг, видноколо, виднокрай, небокрай, овид.

9. Назви всіх дитинчат тварин є іменниками середнього роду: теля, котеня, жабеня.

10. Українська мова багата на зменшувальні форми. Зменшувальну форму має навіть слово «вороги» — «вороженьки».

ЯКІ ОСОБЛИВОСТІ ПІДГОТОВКИ ВІЙСЬКОВИХ КУХАРІВ

З ПОЧАТКОМ ПРОВЕДЕННЯ АТО ВІЙСЬКОВІ КУХАРІ БУЛИ В ДЕФІЦИТІ. ЇХНЮ ПІДГОТОВКУ ВІДНОВИЛИ НА ЛЬВІВЩИНІ. НАШ КОРЕСПОНДЕНТ ПЕРЕКОНАВСЯ, ЩО ЇХНЬОЮ ПІДГОТОВКОЮ ПЕРЕЙМАЮТЬСЯ НЕ МЕНШЕ, АНІЖ ВИШКОЛОМ ОСОБОВОГО СКЛАДУ БОЙОВИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ

Найсмачніший обід — на свіжому повітрі

Про особливості приготування солдатської їжі кухар-інструктор сержант Сергій Гурін розповідає майбутнім армійським майстрам черпака та пательні з особливим завзяттям. До переліку військових таємниць технологічні секрети армійської кухні не входять, тож, як і належить людині, щиро закоханій у свою справу, він охоче ділиться професійними тонкощами:

— Жир із тушонки, яку в польових умовах ми отримуємо замість м'яса, перш ніж додавати в казан, рекомендую видаляти. А ядрицю гречки перед тим, як засипати в воду, за можливості варто трішки обсмажити на сухій пательні, тоді каша буде смачнішою й розсипчастою, — ділиться деякими секретами Сергій Гурін.

Із сержантом ми розмовляємо неподалік кунгів і наметів, у яких готується солдатський обід, із розташованих у них похідних пекарень та кухонь легкий вітерець доносить неймовірно апетитні запахи пампушок до борщу, засмажки з цибулі й моркви, неперевершений букет тієї самої солдатської гречаної каші. Молекули смаків, які витають у повітрі поблизу нас, — витвір рук курсантів навчального батальйону матеріально-технічного забезпечення, який входить до складу навчального центру Націаонального академії сухопутних військ ім. Петра Сагайдачного, єдиного у Збройних Силах України підрозділу, де готують майбутніх військових кухарів.

Актуальність вишколу молодшого персоналу продовольчої служби Тилу ЗСУ, зокрема кухарського складу, стала ще важливішою після підписання Міністром оборони змін до наказу «Про перехід військових частин Збройних Сил України на систему продовольчого забезпечення та застосування каталогу продуктів харчування». Відповідно до нього впродовж поточного року, починаючи з червня, 22 військові частини, навчальні та лікувальні заклади ЗСУ мають перейти на нову модель організації харчування, при якій страви до солдатського столу готуватимуть не працівники цивільних фірм, як це було раніше, а військові кухарі.

Потреба в кваліфікованих кадрах саме цієї військово-облікової спеціальності була зумовлена насамперед тим, що, починаючи з 2007 року, у зв'язку з переведенням продовольчого забезпечення війська на систему аутсорсингу, підготовку військових кухарів припинили, оскільки послугу з харчування особового складу почали надавати цивільні підприємства. Однак, як з'ясувалося через сім років, у районі реальних бойових дій персонал фірм-підрядників не можна задіяти повною мірою. Тож, починаючи з весни 2014-го, підготовка тих, хто має готувати їжу для бійців у польових умовах, на передньому краї, стала не менш важливою, ніж вишкіл фахівців бойових спеціальностей. Дивно лише, що такий перебіг подій не передбачили ті, хто свого часу приймав рішення про повне припинення підготовки військовиків цієї специфічної спеціальності

— Підготовку військових кухарів ми поновили з початком бойових дій на Сході України, — говорить командир навчального батальйону матеріально-технічного забезпечення підполковник Сергій Вовк. — Спочатку це були мобілізовані військовослужбовці, а нині — виключно контрактники, причому не лише новачки, а й ті, хто вже служив у районі АТО і має досвід кухарської справи в бойових умовах.

ДЛЯ ТОГО, ЩОБ ПРАВИЛЬНО І СМАЧНО ГОТУВАТИ АРМІЙСЬКІ СТРАВИ, МАЛО МАТИ ПРОФЕСІЙНИЙ ХИСТ І ЛЮБОВ ДО СПРАВИ, АДЖЕ ПРАЦЮВАТИ ДОВОДИТЬСЯ НА ДУЖЕ СПЕЦИФІЧНІЙ МАТЕРІАЛЬНІЙ БАЗІ, ЯКОЮ Є ПОЛЬОВІ КУХНІ

Для того, щоб правильно і смачно готувати армійські страви, пояснює командир навчального підрозділу, мало мати професійний хист і любов до справи, адже працювати доводиться на дуже специфічній матеріальній базі, якою є польові кухні. Всі модифікації польових кухонь, якими нині забезпечені Збройні Сили (а серед них одні розраховані для приготування їжі для десяти, інші для двохсот осіб), прийняті на озброєння ще за радянських часів. Готувати смачно на цій техніці можна, запевняє офіцер, але за умови, якщо не відступати від передбачених алгоритмів.

Відпрацюванню цих технологій на практиці відводиться левова частка навчального часу підготовки курсантів-кухарів. На навчально-тренувальному комплексі батальйону розгорнуто всі наявні зразки польових кухонь. Після курсу теоретичної підготовки саме на них упродовж трьох місяців фахового вишколу курсанти навчатимуться готувати страви з солдатського меню.

З чотирьох місяців підготовки військових кухарів перший відводиться на засвоєння загальновійськових дисциплін: вогневої, тактики, топографії, тактичної медицини. Далі — курс теоретичної підготовки за фахом, вивчення матеріальної частини технічних засобів продовольчої служби і лише після цього — практичні заняття на навчально-тренувальному комплексі, тобто розгорнутих просто неба польових кухнях. Одне з перших занять — топка кухонь. Підтримувати вогонь в них можна як за допомогою дизельного пального, так і дровами. Перший спосіб вимагає постійного контролю тиску палива, тож у районі АТО кухарі, як правило, надають перевагу деревині. При цьому за годину роботи, наприклад, КП-125, польової кухні, розрахованої на приготування їжі для 125 осіб, потрібно в середньому близько 30 кг дров. Заготовка пального покладена на самих кухарів.

Один з елементів підготовки — обладнані на території НТК позиції взводного опорного пункту — з бліндажами для проживання особового складу, зберігання (складування) продуктів, приготування їжі, з бліндажем-столовою, лазнею, санвузлом. Усі елементи ВОПу обладнані з підручних матеріалів, які насправді доступні в бойових умовах і використовуються для занять у процесі навчання.

Разом із цим майбутні військові кухарі навчаються готувати страви і на тому обладнанні, яке передбачене для солдатських кухонь в пунктах постійної дислокації. Така підготовка відбувається на базі їдальні базового табору навчального центру. Так курсанти набувають необхідних знань та навичок, необхідних для приготування їжі як у польових умовах, так і в стаціонарному обладнанні.

Як кажуть, війна війною, а смачний обід має бути за розкладом, а на кухні мають бути професіонали.

Іван СТУПАК

Меню військовослужбовців Західної військово-морської бази ВМС ЗС України останнім часом значно розширилося

«РАЦІОН БАГАТИЙ, ХОРОШИЙ СЕРВІС. ДУЖЕ СМАЧНО, ЯК ДОМАШНЯ КУХНЯ!»

Важко повірити, але нова система харчування в українському війську таки набирає обертів. Не про людське око, не для переможної реляції-одноденки, а для того, аби наші солдати і офіцери пишалися не лише новою технікою, зручним одностроєм, а й тим, що у своїй їдальні в них буквально очі розбігаються від розмаїття наїдків.

Саме так, як нині із задоволенням столується особовий склад Західної військово-морської бази ВМС ЗС України, планово переведений на нову систему харчування, приходитимуть у свої їдальні й військовослужбовці інших частин. Колись про такий гастрономічний асортимент і «шведські столи» на натовських базах чи таборах миротворчих місій наші військові розповідали як про найбільше враження і жадану мрію. А тепер вона реалізована: насичене меню із пристойним вибором страв і навіть десерти — фрукти та солодощі. Цікаво, що всю їжу тепер готують штатні кухарі, а якість усіх інгредієнтів харчування постійно контролюється.

— Раціон багатий, хороший сервіс. Дуже смачно, як домашня кухня! — розповіла старший матрос Ірина Рігац.

Інф. «НА»

«МОЇ КУМИРИ — ЦЕ НАШІ БІЙЦІ»

Актор, сценарист студії «Квартал 95» Олександр Пікалов, відомий своїми пародіями на президента-втікача Віктора Януковича та роллю міністра оборони у серіалі «Слуга народу», нещодавно повернувся з двотижневого гастрольного туру Україною, під час якого виступав у військових частинах, госпіталях та подарував батальйону «Київська Русь» черговий автомобіль. А днями завітав до редакції газети «Народна армія»

— Олександре, які враження у вас після туру?

— Майже в кожному місті перед основним концертом їдемо до наших хлопців посидіти, поговорити, поспівати пісень. Це навіть не концерти, радше творчі зустрічі. І кожна з них зміцнює думку: бійцям потрібна підтримка, їм важливо знати, що вони необхідні нашій країні.

Під час нещодавнього туру ми дали дев'ять концертів, а також зустрілися з військовослужбовцями 95-ї та 128-ї бригад, відвідали Яворівський полігон, артилеристів у Тернополі, а також наших вояків у Чернівцях. Окрім того, мені пощастило привітати з триріччям 25-й батальйон «Київська Русь».

— Знаємо, що ви передали їм автомобіль, куплений на кошти з гонорарів...

— Степанович (волонтер Юрій Тира) сказав, що «хлопцям зі спеціальних операцій» потрібна машина. А те, що це вийшло зробити до чергової річниці створення батальйону, вдвічі приємніше.

Я тоді саме приїхав з туру, три години відпочив і вирушив зі Степановичем у дорогу на Схід. Планували заїхати ненадовго, привітати, потиснути руки і — далі. Я кажу, що нам треба їхати, бо сьогодні у Краматорську плануємо бути (а заїхали ми о п'ятій годині ранку). Командири попросили хоч кілька слів сказати хлопцям зі сцени, свято, все ж таки. Погодився. Виходжу, а їх — 600 чоловік. Довелося для них влаштувати концерт. Я назвав його «Один у полі воїн».

— Це був експромт, чи у вас є спеціальна програма для таких випадків?

— Програми немає. Розповідав хлопцям усе, про що згадав. Не забувайте, я ж автор багатьох номерів і персонажів. Уже 15 років разом із Валерієм Жидковим пишу номери для «Кварталу». У нас багато є жартів-монологів, які не ввійшли до концертної програми.

Найцікавіше було тоді, коли після імпровізованого концерту треба було сфотографуватися з усіма шістьма сотнями чоловік, які підходили невеликими групами. Спека невимовна, але нікому ж не відмовиш! Емоції після концерту просто зашкалювали. Всі хлопці — класні, з гумором, талановиті.

— А що хлопці дарують на згадку вам?

— Після концерту хлопці подарували шматок заліза, осколок снаряда, обереги, браслети… Безумовно, особливим подарунком є прапор, який підписують для нас бійці в кожній частині, де ми буваємо, шеврони. У нас уже весь офіс у прапорах. Вони надзвичайно цінні для нас.

Але найбільше запам'яталося (сміється), коли мені в кишеню боєць щось обережно поклав. Дивлюсь — граната. Питаю: «Хлопці, що це?» Кажуть: «Саня — це тобі. Може пригодиться». Коли ми вже виїжджали із частини, я підійшов до командира: «Товаришу полковнику, дозвольте здати подарунки…» Реготали, коли те «добро» з кишені діставав.

— Нам відомо, що це не єдиний автомобіль, який ви передали нашим військовим…

— Ми маємо робити все можливе, щоб наблизити нашу перемогу. Так, порівняно з 2014 роком нині армія в нас забезпечена, я це бачу. Є обмундирування, добре харчування. Сало хлопцям везти вже не треба. Але ще техніки бракує, тепловозів, автомобілів… Вони ламаються. Хлопці мусять ганяти по бездоріжжю, як навіжені. Авто потрібно міняти. Цим я й займаюся. Перші машини ми відправили, коли ще був живий Кузьма. Пам'ятаю їх було дванадцять. Під час передачі бійцям почався обстріл. Чотири машини, які ми навіть не встигли віддати, згоріли…

Цим машинам бійці дають імена. Наприклад, ті, які передав я, назвали «Елвіс», «Елвіс-2», «Додж». Машину, яку передав на фронт Юзик, назвали «Сірник». «Мерседес» Бориса Шефіра назвали «Феррі». Часто передаємо карети швидкої допомоги. У березні відправили в район АТО швидку з іменним знаком «Квартал 95». Коли мені телефонують командири частин або рядові бійці, справжні герої, і дякують, це величезна честь для мене.

«У НАС ПЕРЕВАЖНА БІЛЬШІСТЬ НОМЕРІВ НАРОДЖУЄТЬСЯ З ВЛАСНИХ ЖИТТЄВИХ СИТУАЦІЙ, СПОСТЕРЕЖЕНЬ І НАРОДНОЇ ДУМКИ»

— Кажуть, що дружини військовослужбовців бачать чоловіків тільки рано-вранці й у вихідні. А як у артистів із цим складається?

— Дружини артистів взагалі їх не бачать. Ось у нашого Юзика троє дітей. Ми запитуємо: «Коли ж ти встиг?» «Було три відгули», — каже. До речі, моя дружина також працює у «Кварталі», але на роботі ми практично не бачимося. Працюємо на різних поверхах. Та, як на мене, це чудово — встигаємо скучити одне за одним.

Щоб усе встигати, потрібно працювати щодня, от і все. З'являється «вікно» між концертами, стараємося його використати. Вже звикли жити в такому режимі. Багато тих, хто займався волонтерством з початку війни, втомилися, вичерпали свої можливості, а хтось розчарувався. Але ми продовжуємо розпочату справу. Я особисто не можу інакше. Завдяки нашим воякам відбувся найкращий у моєму житті концерт.

— Чому концерт саме в районі АТО став для вас найкращим?

— Завдяки емоціям бійців. Я взагалі дуже люблю свого глядача, де б я не був, але виступи на передовій не порівняти ні з чим. 2015 року ми таємно виїхали в район АТО «Кварталом» і «врізали» три концерти. Мало хто знав, де ми виступаємо. Основний концерт був у Краматорську, де були хлопці з різних частин. Там ми познайомилися з «кіборгами». І я горджий, що знаю цих хлопців. Дивлюся на них із захопленням. На передовій у мене є друзі й навіть кумири.

— Кумедні випадки траплялися під час поїздок?

— Щось смішне з нами трапляється постійно. Якось «Лисий» послизнувся на броні й, коли падав, зачепився штанами й повис на фарі. Ну що вже залишалося робити, каже: «Фотографуйте!» Тієї миті, коли хлопці натиснули на кнопку фотоапарата, штани в нього порвалися…

— Ви часто відвідуєте наших хлопців і в госпіталях…

— Так. Ці виступи найважчі, але, як на мене, найважливіші. Вперше я в госпіталь потрапив влітку 2014-го, після Іловайська. Після концерту лікарі попросили зайти хоч привітатися до хлопців у реанімацію, бо ж чують, а прийти не можуть. Ми з Юзиком і Степаном пішли… Ясна річ, видовище там було не для слабких. Лежить боєць, весь обгорілий, з численними осколковими пораненнями. Я глянув — зовсім хлопчина. Тоді мимоволі подумалося: мені 42 роки, його батьки, мабуть, на два-три роки старші за мене. Я був радий, що, попри свій стан і біль, він мене впізнав. Я дав свій ніж і сказав, коли видужає, щоб віддав. Минуло два роки. Ми з командою прийшли на футбол. Петро Олексійович прийшов на стадіон із бійцями АТО. Чую, хтось мене торкає за плече. Повертаюся — цей хлопець. Зі слідами після поранення, але живий. Питає: «Пізнаєш?» Я цікавлюся: «Де ніж?» Він показує мені, подякував. А я кажу: «Подарунок! Молодець, що викараскався!»

У госпіталі доводиться бачити важкі сцени. Але лікарі там — чарівники. Вони радіють, коли ми приходимо, адже хлопці взагалі змінюються, починають усміхатися, навіть жартувати. Це дуже важливо!

— Ми знаємо, що 2014 року ви пішли у військкомат із проханням призвати до війська. Що вам тоді сказали?

— Спочатку я підтримував Майдан під час Революції гідності. А коли почалися воєнні дії на Донбасі, пішов у військкомат. Мені сказали, що поки що є кого і без мене призивати, і записали у резерв. Я залишив свої координати. Але ніхто так і не подзвонив.

— Пригадаєте вашу першу поїздку до наших бійців у район АТО?

— Це було в 2014-му, поїхали до айдарівців. Ми повернулися з концерту, і я підсів в автобус до волонтерів, які їхали на передову. Тоді забув документи, але проїхав усі блокпости. Коли старшого машини запитували, кого він везе, той відповідав: «Януковича». І нас пропускали... Це було дуже смішно. До речі, з нами тоді їхав польський журналіст. Із ним узагалі стався смішний випадок.

З концертного туру ми добиралися додому майже добу, я забіг до себе, швидко перевдягнувся, познаходив усе, що було більш-менш схоже на військове і що могло стати у пригоді хлопцям. Як завантажилися й вирушили, відразу відключився, бо дуже втомився. Розплющив очі вже недалеко до Харкова. Спека — неймовірна. А польський журналіст сидить у шоломі й бронежилеті. Питаю: «Де ми? На передовій?» Мені відповіли, що ще до Харкова не доїхали. Всі реготали.

Насправді, якщо один раз туди з'їздив, то мусиш наших хлопців підтримувати до кінця. Відмовити неможливо.

«КОЛИ ПОЧАЛИСЯ ВІЙСЬКОВІ ДІЇ НА ДОНБАСІ, ПІШОВ У ВІЙСЬККОМАТ — ЗАПИСАЛИ У РЕЗЕРВ»

— Коли приїжджали в район АТО, спілкувалися з місцевими жителями. Як, на вашу думку, змінився Донбас за три роки війни?

— Якраз на це звернув увагу. Люди почали всміхатися одне одному. Життя поступово налагоджується. Паніка 2014 року була не лише там, але й у нас на вокзалі. Люди не розуміли, що буде далі. А зараз я заїхав до товариша у Слов'янськ. Він там відкрив перукарню. Відслужив в 95-й бригаді, а зараз стриже бороди. В кутку стоїть мотоцикл, дівчинка йде з песиком… Життя триває. До речі, я шість годин їхав звідти в поїзді стоячи. Квитків не було, а о восьмій ранку в мене зйомки. Вагони набиті вщерть. Зі мною стояли бійці. Їх трохи обурювало те, що вони воюють і мусять стояти, а цивільні сидять. Я кажу: нічого, я теж стою. Жартували цілу дорогу. Доїхали легко. Весело було. Все погане забулося, а хороше залишилося. Той Донбас, в який ми приїжджаємо зараз, безумовно, став більш українським. Іріднішим. Люди почали більше цікавитися українською культурою, історією. Адже з нас так довго це витравлювали, нав'язуючи псевдоісторію. Мабуть, тому я історію так не любив у школі, з цього предмета в мене завжди була «трійка». А от зараз надолужую. Із задоволенням читаю історичні

«ПІСЛЯ ОДНОГО З КОНЦЕРТІВ У КРАМАТОРСЬКУ МЕНІ У КИШЕНЮ БОЄЦЬ ПОКЛАВ ГРАНАТУ...»

книжки, дивлюся документальні фільми, дізнаюся багато цікавих подробиць з правдивої історії.

— А чим військові пригощають?

— Ніколи не забуду, як мене пригостили кількою в томаті. В мене від неї жахлива печія, але я розумів, що треба їсти, бо коли почну комизитися, хлопці не зрозуміють. Бо ж від щирого серця.

Там усі — молодці, гостинні. Зараз там все є. Не так, як 2014-го…

Якось у Краматорську я зустрів знайомого з Кривого Рогу, який колись жив у сусідньому під'їзді. Він попросив взяти для батьків передачу. Я там буваю рідко, але погодився. Я не пам'ятаю, як та родина жила, але коли побачив, що він передає додому свій солдатський пайок, зрозумів: мабуть, погано. Сказав дружині, аби доклала ковбаси, сиру… Його батьки розчулилися: син із ними ділиться своїми харчами. Казали, що в них все є, нехай би сам краще з'їв. У такі миті розумієш, заради кого хлопці стоять на передовій. Любов синів, як і матерів, — безмежна.

— Зрозуміли, що кільку в томаті ви не дуже любите, а які ж страви вам до смаку?

— Я люблю рибну юшку. Але лише приготовану на вогнищі. Сало люблю їсти. Всі (в «Кварталі»), хто хоче вибрати сало, звертаються до мене. Ніхто інший так на ньому не знається. З салом у мене взагалі окрема історія. Якось я примудрився 21 кілограм делікатесу в Америку провезти. На Володимирському ринку в мене є перевірений продавець — жіночка зі Звенигородки. Тож запакувала мені все, що в неї було, у дві картаті сумки. А я, до слова, дуже боюся літати, тож перед польотом трохи хильнув, аби не нервувати. Як пройшов таможню, досі не розумію. У людей навіть яблука забирали. А я спокійно собі пропхався між турнікетами з сумками. Це сало разом із українським хлібом першого ж вечора ум'яли наші діаспоряни. Досі згадують.

— Ми знаємо, що ви були художнім керівником студентського театру естрадних мініатюр «Беспризорник». Як так сталося, адже ви навчалися в технічному вузі?

— На другому курсі інституту я блукав містом і випадково потрапив на їхню виставу. Сподобалося. Залишився. А як можна було виділитися у Кривому Розі? Або грати у футбол, або бути бандитом. Я обрав третій шлях — став гумористом.

— Як збирався колектив «Кварталу»?

— Коли познайомились із Зеленським, він ще був школярем. Я запросив його і Дениса в команду. Юзик і Юрік Крапов були учасниками іншого СТЕМу у виші, ми об'єдналися в команду. Коли ми приїхали в Київ, ніхто нам грошей не давав. Гроші ми позичили і на першому ж концерті відбили їх, навіть отримали деякий прибуток. Але на концерт ми зайшли з колосальним матеріалом, люди нас уже знали. Ми ж як команда КВК багато від'їздили, півфінал відіграли.

— У серіалі «Слуга народу» ви зіграли міністра оборони. Розкажіть, як у роль вживалися?

— Мій вітчим був командиром частини. Тож я зростав у військовому містечку і до військового гумору звик із дитинства. Шкода, що весь відзнятий матеріал не увійшов до фільму. Але по суті ця роль — трагедія, як на мене. Бо чесним людям у нас важко живеться.

— Ви у своїх виступах часто відкрито критикуєте владу. Як на це реагують політики?

— Реагують. Часто присилають своїх «парламентерів», які ввічливо цікавляться, як у нас справи. Коли впливові люди запитують про таке, це дещо насторожує (сміється). З усіма питаннями в нас розбирається Володимир Зеленський. Це як у футболі: виграє команда, а за невдачі відповідає тренер. Але це не страшно, комедіанти в усі часи критикували владу. Розумний блазень завжди критикує, так, що король не розуміє, що він «голий». І поки він не розуміє — спокійно. Але іноді й у нас бувають збої.

— «Шлагбауми» виставляють?

— Один ефір у нас таки зняли. Але глядачі повикладали наші жарти в мережу. І, насправді, нічого страшно там не було. Хтось розповів якісь плітки. Це так само, як в анекдоті: «Я зрозумів, що «Бітлз» — повна фігня! Я сам не чув, але Сара вчора наспівувала — це просто жах». Так і тут.

— Зараз ви гіперпопулярні. Скажіть, співаки, які приходять на концерти «Кварталу», уже вам платять?

— Ні, платимо, як і раніше, ми. Запрошуємо людей, які цікаві передусім нашим глядачам. Чесно кажучи, є випадки, коли пропонують гроші за виступи у «Кварталі», щоб набути популярності. Попри спокусу, ми їх ігноруємо. Тримаємо марку. І без того багато помилок. Кожен наш концерт — експеримент.

— У «Кварталі» багато номерів пов'язано з міліцією і новою поліцією. Вони не ображаються на вас?

— Міліція — це просто копальня для гумору. В нас ще є старий запас. До речі, Валерій Жидков — колишній міліціонер. Хоча і нову поліцію ми тримаємо в тонусі. В нас переважна більшість номерів народжується з власних життєвих ситуацій і спостережень, народної думки. Але, відверто кажучи, я намагаюся ніколи не порушувати правила дорожнього руху. Самому було б незручно, якби мене зупинили.

— Нині неабияку популярність має й «Ліга сміху» . Це відповідь КВК?

— Ні. Коли почалася війна, дуже багато молодих людей, які грали в КВК, виявилися патріотами і відмовилися їздити в Росію. Для них, як і для нас, неприйнятна позиція «політика і творчість окремо». У нас — війна. Цим усе сказано.

Але, як можна було залишити напризволяще таку кількість талановитих людей? Виникла ідея створити «Лігу сміху». Як на мене, ми вчасно підхопили людей, не залишили їх на вулиці, а декому навіть дали нову професію. Хтось вступив у професійні виші й буде актором, сценаристом... Я захоплююся цим проектом, і переконаний — він дуже вчасний.

— Ви об'їздили практично весь світ. Яка країна сподобалася найбільше?

— Греція. Там усе настільки спокійно і легко. Люди добрі, довірливі, дуже нас нагадують. Якось ми з нашим фестивалем побували в невеличкому портовому містечку. Вирішили повечеряти. Знаємо, що найсмачніша їжа в місцевих. Побачили гарне місце — два столики у дворі. Біля них сидить грек і привітно всміхається. Сіли. Він підійшов. Ми ломаною почали замовляти «поїдаки» — козячі ребра їхньою — і вино. Грек приніс замовлення і каже, що вина, на жаль, уже немає. Ми обурилися, як це так, у вас же кафе, а вина нема? А він каже, це не кафе, це мій будинок. Ми сміялися так, ледь не повзали рачки…

— Помітно, що учасники «Кварталу» — команда друзів. Чи за лаштунками буває різне?

— У нас практично кожного можна називати кумом. Але це лише верхівка айсберга. У нас дуже багато і технічного складу.

— Скільки?

— Рота. Нас десь 100 чоловік. У нас же там — кіно, там — доміно, там — бухгалтерія. Колись прийшов на корпоратив й кажу, що шапку не зніматиму, бо ще вкрадуть. Я ж половину не знаю. В нас багато різних людей. Хто звідки — Донецьк, Кропивницький, Луганськ, є білоруси. Киян небагато. Коли почалася війна, ми забрали хлопців із Донбасу.

— Чим Олександр Пікалов цікавиться поза сценою?

— Мені подобаються силові види спорту. Мій одинадцятирічний син займається футболом, тому було б дивно не любити футбол.

— Син займається в «Динамо»?

— Ні. В «Арсеналі». В «Динамо» — там здебільшого «мажори». Іноді буває прикро, коли вони не можуть зібрати команду, щоб поїхати на збори. Бо не в усіх батьків є гроші вивезти їх. Попри все, ці діти найчесніші. Вони біжать так, що не зупиниш. Саме з таких, на мою думку, зростають справжні футболісти.

— Знаємо, що особливу прихильність маєте до мотоциклів…

— Так, то святе.

— Скільки мотоциклів у вас зараз?

— П'ять. Але в мене немає жодного з магазину. Всі реанімовані. Один із них — «Харлей» 1935 року. Його я купив у Полтаві в дідуся, який на ньому повернувся з війни…

— У Мишка також є мотоцикл?

— Знаєте, як кажуть, чого в тата не було в дитинстві, обов'язково має бути в сина.

— А як захопилися двоколісними?

— Усе почалося зі школи. Мій дядько за розподіленням потрапив у Новоязоворівськ. Це місто було цікаве тим, що туди добивало польське телебачення. Пам'ятаю на «Що? Де? Коли?» було навіть запитання, чому Валерій Лобановський щороку їздив зі своїм тренерським складом у Новоазоворівськ, що він там робив? А виявляється, вони дивилися там по польському телебаченню в прямому ефірі футбольні матчі й аналізували. Коли я приїхав до дядька, то по польському каналу вперше побачив «Харлей». Він мене вразив.

— Ваш перший мотоцикл?

— «Дніпро», звісно. Я його купив на першому курсі університету і переробив. Але його в мене вкрали, залишився лише номер і техпаспорт. За чотири роки я якось побачив його на базарі, точніше — його колеса. Я не міг їх не впізнати, бо сам варив…

Розмову вели Роман ДРАПАК, Ольга МОСЬОНДЗ

ДРУГА СВІТОВА ЗАБРАЛА ПОНАД 10 МІЛЬЙОНІВ ЖИТТІВ УКРАЇНЦІВ

Сьогодні, 22 червня, ми згадуємо і вшановуємо всіх загиблих у полум'ї найстрашнішої в історії людства війни — Другої світової. Вона забрала понад 50 мільйонів людських життів, із них майже 10 мільйонів — українці

Про Хатинь, Лідіце, Орадур — білоруське, польське і французьке села, спалені нацистами в роки Другої світової війни разом з 1 050 їхніми жителями, знає весь світ. Така ж доля спіткала і кілька сотень українських населених пунктів, у яких разом зі своїми домівками згоріли живцем десятки тисяч людей. Ось як згадувала ті події жителька одного зі спалених сіл Черкащини Анастасія Новак:

«Коли стало зрозуміло, що фашисти збираються нас спалити живцем, я підійшла до офіцера і попросила відпустити 12-річну доньку. Вислухавши мене, він розсміявся і сказав, що пощади нікому не буде. Але Господь Бог все ж змилостивився над нами, допомігши вижити».

Таких, як Ганна, котрій дивом вдалося вціліти, було не багато. Скільки селян спалено разом з їхніми хатами і розстріляно під час так званих каральних акцій — достеменно невідомо. Проте історики, які досліджують цю болючу тему, вважають, що лік йде на десятки тисяч. Адже лише в місті Корюківка, що на Чернігівщині, фашисти знищили близько семи тисяч мирних мешканців. У матеріалах до Нюрнберзького процесу Корюківську трагедію кваліфіковано як «найбільш масове знищення місцевого мирного населення на окупованих територіях за весь період Другої світової війни».

У роки Другої світової війни фашисти знищили в Україні близько 300 населених пунктів. Найбільше — на Житомирщині, Сумщині, Чернігівщині та Хмельниччині.

Ще навесні 1941 року в складі Головного управління імперської безпеки (РСХА) було створено й передано чотирьом групам армій, які мали вдертися на територію СРСР, чотири так звані айнзатцгрупи — формування поліції безпеки та СД. Їм і належало проводити на окупованій території каральні акції. А вже 16 вересня 1941 року начальник штабу Верховного головнокомандування вермахту фельдмаршал Кейтель видав наказ, у якому було сказано, що на окупованих територіях «людське життя нічого не варте і вплив залякування може бути досягнутий тільки незвичною жорстокістю».

ПІД ЧАС ВІЙНИ ФАШИСТИ ЗНИЩИЛИ В УКРАЇНІ БЛИЗЬКО 300 НАСЕЛЕНИХ ПУНКТІВ

Особливо лютували гітлерівці, залишаючи українську землю під натиском Червоної армії . В одному з наказів по вермахту було сказано:

«Кожну ділянку території, яку доведеться залишити, необхідно приводити в повну непридатність для використання противником. Кожен населений пункт, незважаючи на населення, має бути спалений і зруйнований з метою позбавити противника можливості розквартируватися».

У сьогоднішній Росії багато просторікують про діяння українських націоналістів. А про те, що взяти до рук зброю їх спонукало прагнення здобути незалежність, мовчать. Воліють не згадувати і про так звану Російську визвольну армію під командуванням генерала Андрія Власова, яка за чисельністю у кілька разів перевищувала ту ж дивізію «Галичина», сформовану переважно з українців. Та найбільше путінських пропагандистів дратують згадки про участь росіян у каральних акціях проти мирного населення, також і на теренах України. Наприклад, проти жителів села Піски Чернігівської області: 28 грудня 1942 року його спалили разом із понад 600 жителями.

Про участь росіян, які перейшли на бік гітлерівської Німеччини, сказано і написано досить багато. Наприклад, російський історик Сергій Дроб'язко стверджує, що серед представників народів, які населяли СРСР і перейшли на службу Гітлеру, росіяни становили понад 50 відсотків. Одним із російських підрозділів у складі військ СС був 15-й кавалерійський «козачий» корпус, який найбільше «відзначився» на території України. «Козаки», зокрема, влаштовували облави на українську молодь, яку потім відправляли до Німеччини на примусові роботи.

За словами історика Вадима Махна — автора книги-довідника «Повний перелік об'єднань та з'єднань третього рейху з громадян СРСР і емігрантів», серед тих, хто палив українські села, було чимало етнічних росіян — гітлерівських посіпачників. Твердження пана Махна офіційні російські історики не спростовують. І це не дивно, оскільки він оперує конкретними фактами і документами, які це підтверджують.

Сергій ЗЯТЬЄВ

ЯК ДОЛІ ВЕТЕРАНІВ ВІЙНИ СТАЛИ СЮЖЕТОМ ДЛЯ ПІСЕНЬ, КІНОФІЛЬМІВ, КНИГ

До Дня Перемоги над нацизмом у Другій світовій війні на одному з популярних телеканалів пролунали пісні тієї фронтової пори. На концерті були присутні також ветерани, які певною мірою були причетні до створення пісенних творів, без яких і дотепер не обходяться при проведенні військово-патріотичних заходів. Пролунають такі пісні й 22 червня — у День скорботи і вшанування пам'яті жертв війни в Україні. Наша розповідь саме про таких фронтовиків, долі яких увічнені в піснях, кінофільмах

ГЕРОЇНЕЮ ПІСНІ СТАЛА СИНЬООКА РЕГУЛЮВАЛЬНИЦЯ РУХУ В БЕРЛІНІ 9 ТРАВНЯ 1945 РОКУ

На концерті з нагоди Дня Перемоги побувала і Любов Євгеніївна Біленька. Це вона потрапила до документального фільму про взяття Берліна й популярної пісні «Козаки в Берліні». А відбулося це за таких обставин. Єфрейтор Люба Біленька 9 травня 1945 року регулювала дорожній рух біля рейхстагу. Струнка, синьоока, вона віртуозно за допомогою прапорців-жезлів робила цю справу. Несподівано до перехрестя підійшла колона вершників. Це була кавалерійська частина, бійці якої з боями пройшли від Підмосков'я до Берліна. Регулювальниця зупинила рух бойової техніки, піхоти, вигукнула: «Давай, кіннотники, не затримуйтесь!»

Любов Біленька

Свідком цієї сцени став поет-фронтовик Цезар Солодар, який написав текст популярної пісні «Козаки у Берліні». Є в ній рядки, присвячені Любі-регульовальниці, яка входила до складу 15-го підрозділу 1-го Білоруського фронту, особовий склад якого відновлював автомобільні шляхи, регулював рух на них. У передмісті Берліна єфрейтор Любов Біленька несла службу біля щита з написом «Об'їзд — 20 км». Коли до неї наблизилася танкова колона, вона не зійшла з поста, і одна з бойових машин при розвороті зачепила дівчину і скинула з моста. Коли танкісти допомогли їй піднятися нагору, то запитали, чому не пустила їх на міст. «Так палі підпиляні. Якби ви виїхали на нього, то могли б загинути…»

Про небезпеку служби військових регулювальників свідчить й те, що Люба була двічі поранена, контужена. Адже їй нерідко доводилося виконувати обов'язки під обстрілами. На фронт Любов Біленька потрапила після визволення Сімферополя від гітлерівців. А до цього була підпільницею, розповсюджувала в місті листівки. Одного разу вони врятували життя радянського бійця. Проходячи повз кладовище, Люба із подругою почули з ями, куди фашисти скинули трупи розстріляних євреїв, підпільників, полонених червоноармійців, слабкий стогін. Підійшли ближче і побачили ще живого, але важко пораненого бійця. Витягли його з могили і пізніше доправили до партизанського загону. Після закінчення війни Любов Євгеніївна переїхала до Дніпропетровська, працювала на будівництві нафтогазогонів.

«ПРООБРАЗОМ «МАЕСТРО» БУВ ДВІЧІ ГЕРОЙ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ ВІТАЛІЙ ПОПКОВ»

У Києві я неодноразово зустрічався з Героєм Радянського Союзу, учасником Параду Перемоги 24 червня 1945 року, колишнім льотчиком-винищувачем генерал-майором у відставці Іваном Селіфоновим. Перший бойовий виліт він здійснив у грудні 1942-го, а останній — 9 травня 1945 року. У небо війни командир ланки гвардії старший лейтенант підіймався 375 разів. З них 170 — на розвідку військ і аеродромів, 11 — на штурмування та бомбометання, особисто збив вісім літаків ворога.

Ветеран повідомив, що у його 11-й гвардійській Дніпровській Червонопрапорній ордена Богдана Хмельницького винищувальній дивізії воював двічі Герой Радянського Союзу Віталій Іванович Попков. Він став прототипом героїв кінострічки «У бій ідуть тільки «старики» «Маестро» і «Кузнечика». Обіймаючи посади командира ланки, ескадрильї, Віталій Попков у 117 повітряних боях особисто збив 41 літак ворога.

Багато фактів з бойової біографії героя було покладено в основу кінообразів командира ескадрильї Титаренка і льотчика лейтенанта Олександрова. При цьому останній з призвіськом «Кузнечик» — це Попков у бойовій молодості, а легендарний «Маестро» — у зрілості. Ветерани цього авіаційного з'єднання розповідали, що Віталій Попков створив у своєму підрозділі музичний ансамбль. За це його ескадрилью почали називати співучою. А самого командира — «Маестро». Перед тим у нього був позивний «Конвалія». Коли під час виконання бойового завдання в небі над Харковом підлеглі підбили десять літаків, то вони від радості заспівали в повітрі. У цей час у навушниках командир ескадрильї Віталій Попков почув слова: «Велика вам подяка, маестро!» Поцікавився, за концерт чи за результати бою. З землі відповіли, мовляв, і за те, і за інше. Ось так Віталій Попков став «Маестро» співаючої ескадрильї і отримав нове життя у кінострічці.

Двічі Герой Радянського Союзу Віталій Попков

Коли тричі Герой Радянського Союзу Олександр Покришкін вперше побачив її, то зі сльозами на очах промовив: «Так і було…» Це також улюблена кінострічка Івана Івановича Селіфонова, який сказав, що він може тричі підписатися під словами Олександра Івановича Покришкіна. Бо у кіногероях впізнає своїх однополчан: у механіку «Макаричу» — старшого інженера полку майора Альберта Кіма, у «Ромео» — самого себе як «жовторотика» під час свого першого повітряного бою. Ось такою є сила впливу високого мистецького творіння на почуття і помисли людей!

Володимир ЧІКАЛІН

«МОЛОДА ГВАРДІЯ» — СКРЕПА «РУСКОГО МІРА», ЩО РОЗЛЕТІЛАСЯ НА ДРУЗКИ

АРХІВНІ ДОКУМЕНТИ ЗАСВІДЧУЮТЬ: МОЛОДІЖНЕ ПІДПІЛЛЯ ЛУГАНЩИНИ БОРОЛОСЯ ЗА ВІЛЬНУ УКРАЇНУ ТА ДІЯЛО ПРОТИ ДВОХ ОКУПАЦІЙНИХ РЕЖИМІВ — НІМЕЦЬКОГО ТА РАДЯНСЬКОГО

Радянський фільм «Молода гвардія» рясніє вигадками та цинічною брехнею

Створення інформаційних симулякрів було найпоширенішим методом пропаганди ще з радянських часів. За їхньою допомогою влада фактично створювала іншу реальність. Так легше було відвертати увагу суспільства від недопрацювань режиму — зубожіння населення та різкого контрасту між рівнями соціального захисту мешканців тієї ж «переможеної» Німеччини та громадян радянської «розквітлої наддержави»

Як створювались фейки, я бачила особисто на прикладі своєї Луганщини та її героїчного минулого. Я мешкала поряд із відомим на весь світ Краснодоном та його містом-супутником Молодогвардійськом, які стали знаменитими завдяки художньому роману «Молода гвардія» та його радянській екранізації. Зараз постаті Олега Кошового, Любові Шевцової, Уляни Громової знову задіяні у пропагандистській війні.

ІСТОРІЯ ЧИ АВТОРСЬКА ВИГАДКА?

У романі «Молода гвардія» українські, здебільшого — україномовні, підпільники з селища Краснодон (за 12 км від міста Краснодон) стали російськомовними «комсомольцями-більшовиками». Олег Кошовий, якого у Краснодоні в часи мого ще шкільного життя старожили називали зрадником, а квартира, де мешкала його матір, мала репутацію осередку розпусти, став героєм, а керівник українського підпілля Віктор Третьякевич, білорус за походженням і патріот Донбасу, — зрадником.

Ще за часів Союзу саме на Сході України знайшлися люди, які вимагали спростування фейка про «молоду гвардію». Вони звертались до ЦК КПРС, до Президії Верховної Ради. Писали листи в газети та міністерства, але, на жаль, так й не змогли нічого довести, бо роман набув популярності, а ЦК КПРС було невигідно руйнувати потужну ідеологічну опору, хоч і брехливу.

Уже давно померли ті, хто міг розповісти правду про життя зрадників Кошових. Але ці факти зберігає архів СБУ та сам музей «Молодої гвардії», який до війни містив цілі відділи, що послідовно доводили невідповідність художнього твору тому, що відбувалося на Луганщині. Тільки за умови спеціального допуску від СБУ музейники показували листівки українською мовою, які друкувало та поширювало луганське підпілля, що назване в романі «Молодою гвардією»: «Ми проти радянських та фашистських окупантів. Повставайте в боротьбі за незалежну від СРСР Україну». Ось такі були «комсомольці» Луганщини, ось таку правду приховав радянський письменник Фадєєв у своєму романі, зробивши «русского комсомольца» Олега Кошового героєм, а білоруса Віктора Третьякевича зрадником. Чому так сталося? Бо випливала дуже небезпечна для радянської влади правда про український повстанський рух на самісінькому кордоні з РРФСР!

НИНІ В ОРДЛО РОЗПОВІДЯМИ ПРО «МОЛОДУ ГВАРДІЮ» АГІТУЮТЬ УКРАЇНСЬКИХ ДІТЕЙ, ЩО ЗАЛИШИЛИСЯ В ОКУПАЦІЇ. ЇЇ ІСТОРІЯ, СПОТВОРЕНА ЗА НАКАЗОМ ЦК КПРС, ЗНОВУ СТАЛА КАТАЛІЗАТОРОМ НЕНАВИСТІ

Нині архіви музею та архіви Луганського СБУ — це справжня інформаційна «атомна бомба» для Росії. Бо там містяться історичні дослідження про «заселення» Донбасу після Голодомору, українську Луганщину до Голодомору, й правда про «Молоду гвардію», що діяла тут проти двох окупаційних режимів у період німецької та радянської окупацій.

Нині в ОРДЛО розповідями про «Молоду гвардію» агітують українських дітей, що залишилися в окупації. Її історія, спотворена за наказом ЦК КПРС, знову стала каталізатором ненависті. На окупованій території вже створено п'ять кадетських корпусів, де діти у військовій формі навчаються вбивати ворога — «українську хунту».

Перший кадетський корпус у «ЛНР» започаткував місцевий священик Олександр Авдюгін на базі гімназії імені Трублаїні в місті Ровеньки. Нині його «передовий» досвід поширено на Свердловськ (після декомунізації Довжанськ), Краснодон (Сорокине), Антрацит та Луганськ. Кадети вивчають снайперську справу, мінування, історію Росії, історію «новоросії», вчаться гинути «за руське Отечество», наслідуючи фейкових «молодогвардійців».

ЛУГАНСЬКИЙ ВИКРИВАЧ ФЕЙКІВ

Ті, хто займалися викриванням історичних фейків, з любов'ю та повагою згадують Володимира Івановича Подова, який усе життя присвятив вивченню історії Донбасу. Це перша людина, яка вщент розгромила міф про «русский Донбасс». За результатами його наукової діяльності написано понад 30 книжок, найвідоміші з яких «Открытие Донбасса», «У истоков Донбасса», «К тайнам истории», «Славяносербия», «Легенды и были Донбасса». На жаль, через перешкоджання керівництвом області його діяльності не видана друком «Энциклопедия Донбасса» в 10 томах.

На початку війни 2014 року Володимир Іванович дуже шкодував, що не доніс до земляків усю правду про Другу світову та участь українців у визволенні своєї країни, не встиг ліквідувати всі білі плями в історії та спростувати симулякри, особливо про те, що «Донбасс — исконно русский край донских казаков». Це була його особиста війна за Луганщину.

Коли Подов дізнався, що ім'я його земляка Віктора Третьякевича було заплямоване «зрадою», він поставив собі за мету виправити історичну несправедливість і вів цю боротьбу понад 30 років.

Монографія Володимира Подова «За правду, за справедливость» — це листування з місцевими мешканцями, свідками подій, архівні документи тощо. Ось тільки маленька цитата з неї, опублікована на історичних сайтах, зокрема на сайті музею «Молодая гвардия» (http://www.molodguard.ru/book76.html) (подаємо мовою оригіналу):

«Молодая гвардия» известна миру не только своим беспримерным героизмом, но и своей трагической судьбой. На ее долю выпали две жесточайшие трагедии. Первая из них — казнь героев-патриотов, принятая от рук фашистских палачей. Второй ее трагедией стала не менее жестокая нравственная казнь, совершенная уже над мертвым комиссаром этой организации Виктором Третьякевичем агентами бериевских спецслужб. В результате жестокого произвола родился зловещий миф о «комиссаре» Олеге Кошевом. Цель этого мифа — убить правду, а на ее место возвести ложь».

РІЗНА ОДНАКОВА ВІЙНА

Нині «новороси» вчать історію, де Донбас відкрив донський козак Юз, тому Юзівка (колишня назва Донецька) — «исконно русская земля». Діти в школах «ЛНР» та «ДНР» читають підручники, де Гіві, Захарченки, Плотницькі, Дрьомови та інші терористи є "героями", що «захищали» «новоросію» та порівнюються з "героями «Молодої гвардії»". Вже створюють нові музеї терористів, зокрема музей угруповання бойовиків «Заря», де дітям розповідають уже новий фейк про цю війну. «Велич Росії» — це вже маніакально-хворобливий типаж зламаної пропагандою особистості, яка не визнає іншого світу, окрім Росії.

Ми повинні вчитися на історії Другої світової, вдивлятись у створені пропагандистами ЦК КПРС симулякри та відновлювати історичні події, навіть гіркі, навіть вразливі для нас. Якби ми в усі часи незалежності вчили свою, а не написану російськими пропагандистами а-ля Фадєєв, історію, якби мешканці української Слобожанщини знали правду про Другу світову, про Сталіна, то, можливо, б зрозуміли чому День перемоги 9 травня почали святкувати тільки через 20 років після закінчення війни.

Олена СТЕПОВА

ЄВГЕН КОНОВАЛЕЦЬ: «У ВОГНІ ПЕРЕТОПЛЮЄТЬСЯ ЗАЛІЗО У СТАЛЬ, У БОРОТЬБІ ПЕРЕТВОРЮЄТЬСЯ НАРОД У НАЦІЮ»

14 червня виповнилось 126 років від дня народження видатного українського військового і політичного діяча XX століття Євгена Коновальця. Засновник і очільник Української військової організації та Організації українських націоналістів, керівник одного з найбоєздатніших підрозділів армії УНР — січових стрільців, він увійшов у нашу історію як послідовний і наполегливий борець за соборність і державну незалежність України

Євген Коновалець народився в селі Зашкові поблизу Львова. Його батько керував місцевою народною школою, мати там же викладала шиття, медицину та правила гігієни.

Закінчивши початкову школу, потім учительську семінарію у Львові, Євген вступив до Львівської української академічної гімназії, а з 1909 року почав вивчати право в університеті, слухати лекції професора Михайла Грушевського.

Ідеєю створення січового стрілецтва для боротьби за незалежну Україну Коновалець пройнявся 1910 року, ознайомившись з рефератом Юрія Пілсудського «Організація стрільців». За свідченням сотника січових стрільців Осипа Думіна, військова організація української молоді «зародилася в найгарячіших головах — колах студентської молоді, в її явних, таємних і напівтаємних пластових та освітніх гуртках».

Євген Коновалець

БОЙОВІ ЧАСТИНИ У СКЛАДІ АРМІЇ УНР ВИРІЗНЯЛИСЯ СВОЇМ ПАТРІОТИЗМОМ І ВИСОКИМ МОРАЛЬНИМ ДУХОМ

У спогадах сучасників досить виразно проступає зовнішність Євгена Коновальця: стрункий, з правильними рисами видовженого обличчя й дещо іронічною посмішкою. Вдягався елегантно, але не носив нічого кричущого. Був дуже скромний. Професор Богдан Кордюк у своїх спогадах писав, що Коновалець ніколи не вживав пишномовних фраз, говорив сухо, безпосередньо про порушену справу й глибоко переживав за її здійснення.

Як свідчать історики, ідеї січового стрілецтва, властиві патріотично налаштованій частині української молоді, почали втілюватись у життя в червні 1914 року з проведенням маршу вулицями Львова, а в серпні було створено легіон січових стрільців у складі австрійської армії.

Євген Коновалець не брав участі в цьому русі. В той час він у лавах австро-угорської армії протистояв російським військам. У боях на горі Маківці 1915 року потрапив у полон. Тільки восени 1917 року він приїхав до Києва, де вже існувала Центральна Рада на чолі з Михайлом Грушевським. Тут він став одним із засновників Галицько-буковинського куреня січових стрільців, невдовзі переформованого в Особливий загін, потім у полк, а пізніше — в Осадчий корпус січових стрільців. Ці бойові частини у складі армії УНР вирізнялися з-поміж інших не лише дисциплінованістю, а й своїм патріотизмом і високим моральним духом.

Не входячи в ті роки до жодної з політичних партій, Коновалець залишався прихильником динамічного революційного розв'язання української проблеми й керувався ідеологією національно-визвольної боротьби. У своїй книжці «Причини до історії української революції» він зазначав: «...бажаючи служити в українській армії, ми не мали ніяких амбітних планів і навіть навпаки — були надмірно наївними ідеалістами, тож пеклися на нашій вірі у провідників тодішнього українського революційного руху...».

Як відомо, діячі Центральної Ради не підтримували ідеї самостійної і незалежної України. Розуміючи це, Євген Коновалець почав критичніше ставитися до них. «Їхня політика, — писав він, — не зміцнює ладу в краю, а спричиняє щораз більшу анархію, яка не тільки виключає організацію війська, а й веде державу до неминучої загибелі». На жаль, так і сталося.

Після повалення Центральної Ради до влади за допомогою німецьких та австро-угорських військ прийшов гетьман Павло Скоропадський. Як зазначають історики, його політика була ще однією фатальною помилкою, попри зрушення в розбудові Гетьманатом української державності. У бою під Мотовилівкою схрестилися дві України: січове стрілецтво, тобто патріоти, і гетьманське військо. Як зазначає Орест Субтельний у книзі «Україна: історія», гетьман розподіляв посади між росіянами та зрусифікованими українцями, «які не приховували свого несмаку до української державності».

14 листопада Скоропадський підписав договір про союз та федерацію з майбутньою небільшовицькою Росією, що обурило українських патріотів. Настав час, коли питання влади могло вирішитися лише збройним шляхом. Січові стрільці полковника Євгена Коновальця, що дислокувалися в Білій Церкві, рушили на Київ. Гетьман кинув проти них підрозділи Мірського (з російських офіцерів колишньої царської армії), гетьманську гвардію та Сердюцьку дивізію. Коли стрільці захопили Васильків, ця дивізія до них приєдналася. Мотовилівська перемога відкрила шлях до Києва. Там січові стрільці на чолі з Коновальцем, що становили ядро армії УНР, у січні 1918 року, ліквідували заколот більшовиків та протистояли московській навалі. Вони ніколи не укладали угод ні з денікінцями, ні з більшовиками, ні з поляками. Січове стрілецтво закінчило свій звитяжний шлях у грудні 1919 року на підставі наказу головного отамана Симона Петлюри про самодемобілізацію військових частин.

Коновалець залишив батьківщину. На Заході він мав тісні зв'язки з національно-демократичним табором, у середовищі якого 1920 року заснував Українську військову організацію і став її комендантом. Основу УВО становили колишні воїни, зокрема старшини січових стрільців. Її метою була збройна боротьба за визволення і державність України. Суто військові функції УВО було розширено й доповнено в Організації українських націоналістів, створеній у лютому 1929 року у Відні з метою ідеологічної, політичної та революційної діяльності. Головою її проводу став полковник Євген Коновалець.

Вважаючи створення суверенної, соборної Української держави справою не якоїсь окремої партії чи організації, а всього українського етносу, Коновалець завжди стояв на позиції національного примирення. Визначаючи свою роль у національно-визвольному процесі, він писав: «Предовсім молоде покоління, виховане на традиціях визвольних змагань, хоче бачити в моїй особі символ подальшої боротьби, кінцева мета якої — створення Української держави». Саме це, за його словами, стало причиною «атак і ненависті як з боку поляків, так і більшовиків... Вони намагаються нищити мене в першу чергу морально. Хочу пояснити, що український визвольний рух в основі своїй не терористичний. Його завдання передовсім підготувати загал до того, щоб в разі якихось міжнародних комплікацій українська нація була дозрілою до тих подій і могла творити свою власну державу...»

Олександр ТЕРЕВЕРКО

ОСОБИСТИЙ ВОРОГ СТАЛІНА

У 20-ті роки минулого століття відбулося декілька замахів на Євгена Коновальця. Їх намагалися здійснити різні агенти радянських спецслужб. А 1933 року в Москві під особистим наглядом Сталіна був розроблений план спецоперації під кодовою назвою «Ставка». Виконавцем замаху став агент радянської служби зовнішньої розвідки Павло Судоплатов. Про перебіг операції інформували особисто Сталіна. За тиждень у Кремлі Судоплатов доповів план керівнику СРСР, керівнику НКВС Єжову та голові Центрального виконавчого комітету УРСР Петровському. Останній заявив, що Коновальцю заочно винесено смертний вирок.

Євген Коновалець знав про підготовку замаху на його життя і на спроби знищення ОУН, тож уживав заходів контррозвідувальної протидії. Крім того, він вірив, що має союзників на території СРСР. І саме на цій хвилі до нього були підведені Василь Лебідь, агент радянських спецслужб, і Павло Судоплатов, який удавав із себе племінника Лебедя під іменем Павлусь Валюх. Причому він мав величезний вплив на Коновальця. Коли Судоплатов казав: що вуйко не звелів, тобто радянський агент Лебідь, то це вирішувало всі суперечки.

Замах на Євгена Коновальця було здійснено 23 травня 1938 року в нідерландському Роттердамі. Московський агент вручив провіднику ОУН коробку цукерок з українським орнаментом і запискою «Від друзів». Вибуховий механізм спрацював, коли коробка опинилася в горизонтальному положенні. А це дало час Судоплатову безпечно залишити місце злочину, сісти на радянський корабель, який саме стояв у порту Роттердама під приводом довантаження вугілля, і відплисти туди, звідки прибув.

Тривалий час не було жодних доказів причетності Кремля до загибелі Коновальця. Проте історикам таки вдалося розставити всі крапки над «і». Полковника Євгена Коновальця поховали 28 травня 1938 року на цвинтарі Кросвейк у Роттердамі.

Могила Євгена Коновальця

Володимир РУДЬКОВ

Вважати недійсним посвідчення учасника бойових дій серія УБД № 053947, видане ЛЕБЕДЄВУ Олексію Максимовичу 05.07.2016 року командуванням Сухопутних військ Збройних Сил України.

***

КЕВ м. Харків оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності нерухомого військового майна, яке знаходиться на балансі і обліковується в КЕВ м. Харків:

№ п/п	Найменування об'єкта оцінки, площа, місцезнаходження (адреса, в/м), балансоутримувач (назва, код за ЄДРПОУ, контактний телефон)	Орієнтовна дата оцінки	Мета проведення оцінки
1.	Нежитлові приміщення будівлі № 31 нерухомого військового майна загальною площею 21,18 кв.м за адресою: м. Харків, вул. Полтавський шлях, 184, в/м № 38, що перебуває на балансі КЕВ м. Харків, 07923280, тел. (057) 700-44-63	На поточну дату	Визначення вартості об'єкта з метою продовження терміну дії договору оренди

Відповідно до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015р. № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015р. за № 699/27144, по кожному об'єкту оцінки окремо претенденти на участь у конкурсах подають до КЕВ м. Харків конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація повинна надійти до комісії не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності; копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копії сертифіката суб'єкта про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція претендента подається в окремо запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних з виконанням робіт, а також терміну виконання робіт, якщо він не визначений в інформації про проведення конкурсу; умови розрахунків (відстрочки платежів).

У випадку, якщо два або більше учасники конкурсу отримають однакову кількість балів, комісія для визначення переможця конкурсу враховує додаткові критерії, до яких належать: досвід учасника конкурсу з оцінки однотипного майна; кількість та якість виконаних учасником конкурсу договорів на проведення оцінки майна, укладених з орендодавцями.

Конкурс відбудеться у КЕВ м. Харків за адресою: м. Харків, вул. Пушкінська, 61, об 11.00 через 14 днів після опублікування цієї інформації.

Тел. для довідок: (057) 700-44-63.

***

Інформація КЕВ м. Львів про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності майна, що знаходиться:

1) на балансі Навчально-спортивної бази літніх видів спорту Міністерства оборони України для визначення ринкової вартості для продовження договору оренди під розміщення їдальні, яка не здійснює продаж товарів підакцизної групи у військовій частині:

№ пп	Опис об'єкта оцінки	Площа кв.м	Адреса об'єкта оцінки	Запланована дата оцінки
1	Частина нежитлових приміщень у будівлі інв. № 69 кінноспортивного комплексу військового містечка № 199	224,0	м. Львів, вул. Клепарівська, 39А	Фактична дата

2) на балансі Квартирно-експлуатаційного відділу м. Львова для визначення ринкової вартості для продовження договору оренди під розміщення кафе, що здійснює продаж товарів підакцизної групи та кафе:

№ пп	Опис об'єкта оцінки	Площа кв.м	Адреса об'єкта оцінки	Запланована дата оцінки
1	Нежитлові приміщення №№1–12,1-13а,1–21,1-21а) першого поверху будівлі інв. № 1 військового містечка № 55	122,7	м. Львів, вул.Театральна, 22	Фактична дата
2	Нежитлові приміщення №№1–23 площею 1600,00 кв.м у будівлі сховища для техніки № 332 та нежитлові приміщення №№I-II площею 1230,9 кв.м у будівлі сховища для техніки № 334	2830,90	м. Львів, вул. Авіаційна,1	Фактична дата

Назва і місце розташування органу, що проводить конкурс: Квартирно-експлуатаційний відділ м. Львова, адреса: 79007, м. Львів, вул. Батуринська, 2.

Основні умови конкурсу:

У конкурсі беруть участь суб'єкти оціночної діяльності, які отримали сертифікат суб'єкта оціночної діяльності, мають чинне кваліфікаційне свідоцтво оцінювача за відповідними напрямами оцінки майна та спеціалізаціями в межах таких напрямів, мають свідоцтво про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності та у визначений термін надали необхідні документи.

Кінцевий термін прийому документів на конкурс:

Конкурсні пропозиції подаються в окремому конверті з написом «На конкурс», запечатаному печаткою учасника конкурсу. Кінцевий термін прийняття документів на конкурс — за 4 робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно). **Конкурс буде проведено о 10.00 через 14 календарних днів після публікації повідомлення в газеті** в КЕВ м. Львова, за адресою: 79007, м. Львів, вул. Батуринська, 2

Телефон для довідок: (032) 255-74-80;

Для участі в конкурсі учасник подає на розгляд конкурсної комісії такі документи:

1. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

2. Документація подається в запечатаному конверті з описом документів, що там містяться, та включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності за встановленою формою; копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

3. Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо ціни виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних з виконанням робіт, а також строк виконання робіт.

***

Інформація КЕВ м. Тернопіль про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності з метою визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати для продовження договору оренди нерухомого військового майна, що знаходиться на балансі КЕВ м. Тернопіль

№ п/п	Опис об'єкта оцінки	Площа, кв.м	Адреса об'єкта оцінки	Запланована дата оцінки
1	Нежитлове приміщення будівлі №3, в/м 10 під розміщення магазинів-складів	60,0	Львівська обл., м. Броди, вул. 22 січня, 82	На фактичну дату

Назва і місце розташування органу, що проводить конкурс: КЕВ м. Тернопіль, адреса: 46000, м. Тернопіль, вул. Галицька, 1

Основні умови конкурсу:

У конкурсі беруть участь суб'єкти оціночної діяльності, які отримали сертифікат суб'єкта оціночної діяльності, мають чинне кваліфікаційне свідоцтво оцінювача за відповідними напрямами оцінки майна та спеціалізаціями у межах таких напрямів, мають свідоцтво про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності та у визначений термін надали необхідні документи.

Кінцевий термін прийому документів на конкурс:

Конкурсні пропозиції подаються в окремому конверті з написом «На конкурс», запечатаному печаткою учасника конкурсу. Кінцевий термін прийняття документів на конкурс — за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно). Конкурс буде проведено о 10.00 через 14 календарних днів після публікації повідомлення в газеті в КЕВ м. Тернопіль, за адресою: 46000, м. Тернопіль, вул. Галицька, 1

Телефон для довідок: (0352) 52-52-74;

Для участі в конкурсі учасник подає на розгляд конкурсної комісії такі документи:

1. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

2. Документація подається в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться, та включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності за встановленою формою; копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

3. Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо ціни виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних з виконанням робіт, а також строк виконання робіт.

***

Інформація Макарівської квартирно-експлуатаційної частини району про результати конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки об'єктів державної власності, що відбувся 16.06.2017

Нерухоме військове майно — нежитлові приміщення №№1–71, 1–73, 1–74 та частина нежитлового приміщення №1–76 адміністративної будівлі КЕЧ № 26 військового містечка № 6 площею 45,6 кв. м за адресою: Житомирська обл., Радомишльський район, смт Городок, вул. Поштова, 23. Конкурсною комісією прийнято рішення про укладення договору з учасником конкурсу — ПП «Бюро незалежних оцінок».

***

Макарівська КЕЧ району оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки майна

Об'єкт оцінки: нерухоме військове майно — нежитлові приміщення площею 117,87 кв.м в будівлі кафе-павільйону № 37 військового містечка № 6.

Місцезнаходження об'єкта оцінки: Житомирська обл., Радомишльський район, смт Городок, вул. Гагарінська,11Б.

Балансоутримувач: Макарівська квартирно-експлуатаційна частина району (далі — Макарівська КЕЧ району).

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати з метою продовження терміну дії договору оренди.

Орієнтовна дата оцінки: 30.06.17р.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оціночної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу I Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/27144.

Учасники конкурсу для участі ньому надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з позначкою «На конкурс», з описом документів, що там містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних з виконанням робіт, строку виконання робіт, який не повинен перевищувати 7 календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Умови розрахунків: оплату виконаних робіт здійснює третя сторона згідно з укладеним тристороннім договором, а саме платник (потенційний орендар).

Конкурсна документація повинна надійти до Макарівської КЕЧ району не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс буде проведено на 15 календарний день, починаючи з дня, наступного за виходом цього оголошення о 10 год. 00 хв. за адресою: Житомирська область, Радомишльський район, смт Городок, вул. Поштова, 23, каб № 207, тел. для довідок (04132) 4-23-47. Документи надсилати поштою на адресу: 12265, Житомирська область, Радомишльський район, смт Городок, вул. Поштова, 23; Макарівська КЕЧ району.

Телефон для довідок: (093) 012-92-50, (04132) 4-23-47.

***

На виконання доручення державного секретаря Міністерства оборони України генерал-полковника Дубляна О.В. від 13.05.2017 № 7259/з/1 Міністерством оборони України оголошується конкурс на заміщення вакантної посади керівника державного підприємства, що належить до сфери управління Міністерства оборони України та функціональне управління яким покладено на Головне квартирно-експлуатаційне управління Збройних Сил України:

Державне підприємство Міністерства оборони України «Укрспецналадка»

Юридична та фактична адреса підприємства: 03013, м. Київ, пров. Артилерійський, 5В.

Телефон: (044) 456-00-58.

Основні напрямки діяльності:

підтримання в експлуатаційному стані об'єктів життєдіяльності військових частин, військових містечок Збройних Сил України, проведення ремонтних та налагоджувальних робіт.

Перелік документів, що надаються комісії разом із заявою на ім'я голови постійно діючої комісії з проведення конкурсного відбору керівників суб'єктів господарювання державного сектору економіки, що належать до сфери управління Міністерства оборони України:

2 фотокартки 3х4 см; автобіографія, написана власноручно, резюме; конкурсна пропозиція; належним чином завірені: копія документа, що посвідчує особу, копія картки фізичної особи — платника податків, копія військового квитка (для військовозобов'язаних), копія трудової книжки, копії посвідчень про нагородження державними нагородами, копії посвідчень про присвоєння почесних звань, копію документа про повну вищу освіту, науковий ступінь, вчене звання, підвищення кваліфікації; згода на обробку персональних даних; заповнений аркуш обліку кадрів (особова картка працівника ф. № П-2); довідка про стан здоров'я Ф 133/о; довідка про відсутність судимості; інформація про досвід успішної роботи з управління підприємством; рекомендації та інші документи на розсуд претендента.

Кваліфікаційні вимоги до претендента:

повна вища освіта відповідного напрямку підготовки (магістр, спеціаліст). Післядипломна освіта в галузі управління. Стаж роботи за напрямками керівників нижчого рівня — не менше 5 років.

Вимоги до конкурсної пропозиції:

відповідно пункту 18 постанови Кабінету Міністрів України від 3 вересня 2008 р. № 777 «Про проведення конкурсного відбору керівників суб'єктів господарювання державного сектору економіки».

Термін подання документів до конкурсної комісії — протягом 30 календарних днів від дня опублікування оголошення за адресою: 03168, м. Київ-168, Повітрофлотський проспект, 6, Департамент кадрової політики Міністерства оборони України, електронна адреса: dkp2016@ukr.net.

Місце проведення конкурсного відбору — приміщення № 223 Головного управління майна та ресурсів за адресою: м. Київ, проспект Перемоги, 55/2.

Дата проведення конкурсного відбору — до 26.07.2017, дата оголошення конкурсного відбору — до 28.07.2017.

За довідками звертатися за телефонами:

у Департаменті кадрової політики Міністерства оборони України — (044) 454-43-97;

у Головному управлінні майна та ресурсів — (044) 454-74-36;

у Головному квартирно-експлуатаційному управлінні Збройних Сил України — (044) 248-11-00.

Інформація, що стосується фінансово-економічного стану підприємства — баланс (форма № 1), звіт про фінансові результати (форма № 2), звіт про рух коштів (форма № 3), звіт про власний капітал (форма № 4), примітки до річної фінансової звітності (форма № 5) надано на WEB-сторінці інтернет-порталу Міністерства оборони України у розділі «Кадрова політика, відбір керівників ДП МОУ, оголошення».

***

На виконання доручення державного секретаря Міністерства оборони України генерал-полковника Дубляна О.В. від 13.05.2017 № 7259/з/1 Міністерством оборони України оголошується конкурс на заміщення вакантної посади керівника державної установи, що належить до сфери управління Міністерства оборони України та функціональне управління яким покладено на Головне квартирно-експлуатаційне управління Збройних Сил України:

Центральне територіальне управління капітального будівництва

Юридична та фактична адреса підприємства: 03049, м. Київ, Повітрофлотський просп, буд. 28А; 04053, м. Київ, вул. Артема, 59

Телефон: (044) 502-30-09, 502-21-72.

Основні напрямки діяльності:

будівництво об'єктів житла, об'єктів військового призначення для потреб Збройних Сил України, виконання функції замовника Міністерства оборони України на будівництво об'єктів житлово-комунального, соціального, загальновійськового призначення, вирішення питань придбання та обміну житла.

Перелік документів, що надаються комісії разом із заявою на ім'я голови постійно діючої комісії з проведення конкурсного відбору керівників суб'єктів господарювання державного сектору економіки, що належать до сфери управління Міністерства оборони України:

2 фотокартки 3х4 см; автобіографія, написана власноручно, резюме; конкурсна пропозиція; належним чином завірені: копія документа, що посвідчує особу, копія картки фізичної особи — платника податків, копія військового квитка (для військовозобов'язаних), копія трудової книжки, копії посвідчень про нагородження державними нагородами, копії посвідчень про присвоєння почесних звань, копію документа про повну вищу освіту, науковий ступінь, вчене звання, підвищення кваліфікації; згода на обробку персональних даних; заповнений аркуш обліку кадрів (особова картка працівника ф. № П-2); довідка про стан здоров'я Ф 133/о; довідка про відсутність судимості; інформація про досвід успішної роботи з управління підприємством; рекомендації та інші документи на розсуд претендента.

Кваліфікаційні вимоги до претендента:

повна вища освіта відповідного напрямку підготовки (магістр, спеціаліст). Післядипломна освіта в галузі управління. Стаж роботи за напрямками керівників нижчого рівня — не менше 5 років.

Вимоги до конкурсної пропозиції:

відповідно пункту 18 постанови Кабінету Міністрів України від 3 вересня 2008 р. № 777 «Про проведення конкурсного відбору керівників суб'єктів господарювання державного сектору економіки».

Термін подання документів до конкурсної комісії — протягом 30 календарних днів від дня опублікування оголошення за адресою: 03168, м. Київ-168, Повітрофлотський проспект, 6, Департамент кадрової політики Міністерства оборони України, електронна адреса: dkp2016@ukr.net.

Місце проведення конкурсного відбору — приміщення № 223 Головного управління майна та ресурсів за адресою: м. Київ, проспект Перемоги, 55/2.

Дата проведення конкурсного відбору — до 26.07.2017, дата оголошення конкурсного відбору — до 28.07.2017.

За довідками звертатися за телефонами:

у Департаменті кадрової політики Міністерства оборони України — (044) 454-43-97;

у Головному управлінні майна та ресурсів — (044) 454-74-36;

у Головному квартирно-експлуатаційному управлінні Збройних Сил України — (044) 248-11-00.

Інформація, що стосується фінансово-економічного стану підприємства — баланс (форма № 1), звіт про фінансові результати (форма № 2), звіт про рух коштів (форма № 3), звіт про власний капітал (форма № 4), примітки до річної фінансової звітності (форма № 5) надано на WEB-сторінці інтернет-порталу Міністерства оборони України у розділі «Кадрова політика, відбір керівників ДП МОУ, оголошення».

***

На виконання доручення державного секретаря Міністерства оборони України генерал-полковника Дубляна О.В. від 13.05.2017 № 7259/з/1 Міністерством оборони України оголошується конкурс на заміщення вакантної посади керівника державного підприємства, що належить до сфери управління Міністерства оборони України та функціональне управління яким покладено на Головне квартирно-експлуатаційне управління Збройних Сил України:

Державне підприємство Міністерства оборони України «Черкаське будівельно-монтажне управління»

Юридична та фактична адреса підприємства: 18000, м. Черкаси, вул. Одеська, 1.

Телефон: (0472) 38-230-26.

Основні напрямки діяльності:

будівництво об'єктів житла, військових і промислових об'єктів, технічне переобладнання та капітальний ремонт об'єктів на замовлення Міністерства оборони України, інших міністерств і відомств України, виконання окремих видів будівельно-монтажних робіт та ремонту.

Перелік документів, що надаються комісії разом із заявою на ім'я голови постійно діючої комісії з проведення конкурсного відбору керівників суб'єктів господарювання державного сектору економіки, що належать до сфери управління Міністерства оборони України:

2 фотокартки 3х4 см; автобіографія, написана власноручно, резюме; конкурсна пропозиція; належним чином завірені: копія документа, що посвідчує особу, копія картки фізичної особи — платника податків, копія військового квитка (для військовозобов'язаних), копія трудової книжки, копії посвідчень про нагородження державними нагородами, копії посвідчень про присвоєння почесних звань, копію документа про повну вищу освіту, науковий ступінь, вчене звання, підвищення кваліфікації; згода на обробку персональних даних; заповнений аркуш обліку кадрів (особова картка працівника ф. № П-2); довідка про стан здоров'я Ф 133/о; довідка про відсутність судимості; інформація про досвід успішної роботи з управління підприємством; рекомендації та інші документи на розсуд претендента.

Кваліфікаційні вимоги до претендента:

повна вища освіта відповідного напрямку підготовки (магістр, спеціаліст). Післядипломна освіта в галузі управління. Стаж роботи за напрямками керівників нижчого рівня — не менше 5 років.

Вимоги до конкурсної пропозиції:

відповідно пункту 18 постанови Кабінету Міністрів України від 3 вересня 2008 р. № 777 «Про проведення конкурсного відбору керівників суб'єктів господарювання державного сектору економіки».

Термін подання документів до конкурсної комісії — протягом 30 календарних днів від дня опублікування оголошення за адресою: 03168, м. Київ-168, Повітрофлотський проспект, 6, Департамент кадрової політики Міністерства оборони України, електронна адреса: dkp2016@ukr.net.

Місце проведення конкурсного відбору — приміщення № 223 Головного управління майна та ресурсів за адресою: м. Київ, проспект Перемоги, 55/2.

Дата проведення конкурсного відбору — до 26.07.2017, дата оголошення конкурсного відбору — до 28.07.2017.

За довідками звертатися за телефонами:

у Департаменті кадрової політики Міністерства оборони України — (044) 454-43-97;

у Головному управлінні майна та ресурсів — (044) 454-74-36;

у Головному квартирно-експлуатаційному управлінні Збройних Сил України — (044) 248-11-00.

Інформація, що стосується фінансово-економічного стану підприємства — баланс (форма № 1), звіт про фінансові результати (форма № 2), звіт про рух коштів (форма № 3), звіт про власний капітал (форма № 4), примітки до річної фінансової звітності (форма № 5) надано на WEB-сторінці інтернет-порталу Міністерства оборони України у розділі «Кадрова політика, відбір керівників ДП МОУ, оголошення».

***

На виконання доручення державного секретаря Міністерства оборони України генерал-полковника Дубляна О.В. від 13.05.2017 № 7259/з/1 Міністерством оборони України оголошується конкурс на заміщення вакантної посади керівника державної установи, що належить до сфери управління Міністерства оборони України та функціональне управління яким покладено на Головне квартирно-експлуатаційне управління Збройних Сил України:

Західне управління капітального будівництва Міністерства оборони України

Юридична та фактична адреса підприємства: 79005, м. Львів, вул. І.Франка, буд. 61.

Телефон: (0322) 44–41-19.

Основні напрямки діяльності:

будівництво об'єктів житла, об'єктів військового призначення для потреб Збройних Сил України, виконання функції замовника Міністерства оборони України на будівництво об'єктів житлово-комунального, соціального, загальновійськового призначення, вирішення питань придбання та обміну житла.

Перелік документів, що надаються комісії разом із заявою на ім'я голови постійно діючої комісії з проведення конкурсного відбору керівників суб'єктів господарювання державного сектору економіки, що належать до сфери управління Міністерства оборони України:

2 фотокартки 3х4 см; автобіографія, написана власноручно, резюме; конкурсна пропозиція; належним чином завірені: копія документа, що посвідчує особу, копія картки фізичної особи — платника податків, копія військового квитка (для військовозобов'язаних), копія трудової книжки, копії посвідчень про нагородження державними нагородами, копії посвідчень про присвоєння почесних звань, копію документа про повну вищу освіту, науковий ступінь, вчене звання, підвищення кваліфікації; згода на обробку персональних даних; заповнений аркуш обліку кадрів (особова картка працівника ф. № П-2); довідка про стан здоров'я Ф 133/о; довідка про відсутність судимості; інформація про досвід успішної роботи з управління підприємством; рекомендації та інші документи на розсуд претендента.

Кваліфікаційні вимоги до претендента:

повна вища освіта відповідного напрямку підготовки (магістр, спеціаліст). Післядипломна освіта в галузі управління. Стаж роботи за напрямками керівників нижчого рівня — не менше 5 років.

Вимоги до конкурсної пропозиції:

відповідно пункту 18 постанови Кабінету Міністрів України від 3 вересня 2008 р. № 777 «Про проведення конкурсного відбору керівників суб'єктів господарювання державного сектору економіки».

Термін подання документів до конкурсної комісії — протягом 30 календарних днів від дня опублікування оголошення за адресою: 03168, м. Київ-168, Повітрофлотський проспект, 6, Департамент кадрової політики Міністерства оборони України, електронна адреса: dkp2016@ukr.net.

Місце проведення конкурсного відбору — приміщення № 223 Головного управління майна та ресурсів за адресою: м. Київ, проспект Перемоги, 55/2.

Дата проведення конкурсного відбору — до 26.07.2017, дата оголошення конкурсного відбору — до 28.07.2017.

За довідками звертатися за телефонами:

у Департаменті кадрової політики Міністерства оборони України — (044) 454-43-97;

у Головному управлінні майна та ресурсів — (044) 454-74-36;

у Головному квартирно-експлуатаційному управлінні Збройних Сил України — (044) 248-11-00.

Інформація, що стосується фінансово-економічного стану підприємства — баланс (форма № 1), звіт про фінансові результати (форма № 2), звіт про рух коштів (форма № 3), звіт про власний капітал (форма № 4), примітки до річної фінансової звітності (форма № 5) надано на WEB-сторінці інтернет-порталу Міністерства оборони України у розділі «Кадрова політика, відбір керівників ДП МОУ, оголошення».

***

На виконання доручення державного секретаря Міністерства оборони України генерал-полковника Дубляна О.В. від 13.05.2017 № 7259/з/1 Міністерством оборони України оголошується конкурс на заміщення вакантної посади керівника державної установи, що належить до сфери управління Міністерства оборони України та функціональне управління яким покладено на Головне квартирно-експлуатаційне управління Збройних Сил України:

Подільське управління капітального будівництва Міністерства оборони України

Юридична та фактична адреса підприємства: 21027, м. Вінниця, вул. 600-річчя, 68.

Телефон: (0432) 51-12-02.

Основні напрямки діяльності:

будівництво об'єктів житла, об'єктів військового призначення для потреб Збройних Сил України, виконання функції замовника Міністерства оборони України на будівництво об'єктів житлово-комунального, соціального, загальновійськового призначення, вирішення питань придбання та обміну житла.

Перелік документів, що надаються комісії разом із заявою на ім'я голови постійно діючої комісії з проведення конкурсного відбору керівників суб'єктів господарювання державного сектору економіки, що належать до сфери управління Міністерства оборони України:

2 фотокартки 3х4 см; автобіографія, написана власноручно, резюме; конкурсна пропозиція; належним чином завірені: копія документа, що посвідчує особу, копія картки фізичної особи — платника податків, копія військового квитка (для військовозобов'язаних), копія трудової книжки, копії посвідчень про нагородження державними нагородами, копії посвідчень про присвоєння почесних звань, копію документа про повну вищу освіту, науковий ступінь, вчене звання, підвищення кваліфікації; згода на обробку персональних даних; заповнений аркуш обліку кадрів (особова картка працівника ф. № П-2); довідка про стан здоров'я Ф 133/о; довідка про відсутність судимості; інформація про досвід успішної роботи з управління підприємством; рекомендації та інші документи на розсуд претендента.

Кваліфікаційні вимоги до претендента:

повна вища освіта відповідного напрямку підготовки (магістр, спеціаліст). Післядипломна освіта в галузі управління. Стаж роботи за напрямками керівників нижчого рівня — не менше 5 років.

Вимоги до конкурсної пропозиції:

відповідно пункту 18 постанови Кабінету Міністрів України від 3 вересня 2008 р. № 777 «Про проведення конкурсного відбору керівників суб'єктів господарювання державного сектору економіки».

Термін подання документів до конкурсної комісії — протягом 30 календарних днів від дня опублікування оголошення за адресою: 03168, м. Київ-168, Повітрофлотський проспект, 6, Департамент кадрової політики Міністерства оборони України, електронна адреса: dkp2016@ukr.net.

Місце проведення конкурсного відбору — приміщення № 223 Головного управління майна та ресурсів за адресою: м. Київ, проспект Перемоги, 55/2.

Дата проведення конкурсного відбору — до 26.07.2017, дата оголошення конкурсного відбору — до 28.07.2017.

За довідками звертатися за телефонами:

у Департаменті кадрової політики Міністерства оборони України — (044) 454-43-97;

у Головному управлінні майна та ресурсів — (044) 454-74-36;

у Головному квартирно-експлуатаційному управлінні Збройних Сил України — (044) 248-11-00.

Інформація, що стосується фінансово-економічного стану підприємства — баланс (форма № 1), звіт про фінансові результати (форма № 2), звіт про рух коштів (форма № 3), звіт про власний капітал (форма № 4), примітки до річної фінансової звітності (форма № 5) надано на WEB-сторінці інтернет-порталу Міністерства оборони України у розділі «Кадрова політика, відбір керівників ДП МОУ, оголошення».

***

На виконання доручення державного секретаря Міністерства оборони України генерал-полковника Дубляна О.В. від 13.05.2017 № 7259/з/1 Міністерством оборони України оголошується конкурс на заміщення вакантної посади керівника державної установи, що належить до сфери управління Міністерства оборони України та функціональне управління яким покладено на Головне квартирно-експлуатаційне управління Збройних Сил України:

Східне управління капітального будівництва Міністерства оборони України

Юридична та фактична адреса підприємства: 61017, м. Харків, вул. Котлова, 220.

Телефон: (057) 712-91-00.

Основні напрямки діяльності:

будівництво об'єктів житла, об'єктів військового призначення для потреб Збройних Сил України, виконання функції замовника Міністерства оборони України на будівництво об'єктів житлово-комунального, соціального, загальновійськового призначення, вирішення питань придбання та обміну житла.

Перелік документів, що надаються комісії разом із заявою на ім'я голови постійно діючої комісії з проведення конкурсного відбору керівників суб'єктів господарювання державного сектору економіки, що належать до сфери управління Міністерства оборони України:

2 фотокартки 3х4 см; автобіографія, написана власноручно, резюме; конкурсна пропозиція; належним чином завірені: копія документа, що посвідчує особу, копія картки фізичної особи — платника податків, копія військового квитка (для військовозобов'язаних), копія трудової книжки, копії посвідчень про нагородження державними нагородами, копії посвідчень про присвоєння почесних звань, копію документа про повну вищу освіту, науковий ступінь, вчене звання, підвищення кваліфікації; згода на обробку персональних даних; заповнений аркуш обліку кадрів (особова картка працівника ф. № П-2); довідка про стан здоров'я Ф 133/о; довідка про відсутність судимості; інформація про досвід успішної роботи з управління підприємством; рекомендації та інші документи на розсуд претендента.

Кваліфікаційні вимоги до претендента:

повна вища освіта відповідного напрямку підготовки (магістр, спеціаліст). Післядипломна освіта в галузі управління. Стаж роботи за напрямками керівників нижчого рівня — не менше 5 років.

Вимоги до конкурсної пропозиції:

відповідно пункту 18 постанови Кабінету Міністрів України від 3 вересня 2008 р. № 777 «Про проведення конкурсного відбору керівників суб'єктів господарювання державного сектору економіки».

Термін подання документів до конкурсної комісії — протягом 30 календарних днів від дня опублікування оголошення за адресою: 03168, м. Київ-168, Повітрофлотський проспект, 6, Департамент кадрової політики Міністерства оборони України, електронна адреса: dkp2016@ukr.net.

Місце проведення конкурсного відбору — приміщення № 223 Головного управління майна та ресурсів за адресою: м. Київ, проспект Перемоги, 55/2.

Дата проведення конкурсного відбору — до 26.07.2017, дата оголошення конкурсного відбору — до 28.07.2017.

За довідками звертатися за телефонами:

у Департаменті кадрової політики Міністерства оборони України — (044) 454-43-97;

у Головному управлінні майна та ресурсів — (044) 454-74-36;

у Головному квартирно-експлуатаційному управлінні Збройних Сил України — (044) 248-11-00.

Інформація, що стосується фінансово-економічного стану підприємства — баланс (форма № 1), звіт про фінансові результати (форма № 2), звіт про рух коштів (форма № 3), звіт про власний капітал (форма № 4), примітки до річної фінансової звітності (форма № 5) надано на WEB-сторінці інтернет-порталу Міністерства оборони України у розділі «Кадрова політика, відбір керівників ДП МОУ, оголошення».

ВІТАЄМО!

Сьогодні своє 60-річчя від дня народження відзначає

ДАНИЛОВ Віктор Олексійович,

кадровий військовий, продовжувач славетної офіцерської династії. Коли виникла загроза територіальній цілісності України, ветеран не зміг залишитися осторонь і знову став до строю. Нині він передає досвід молодим воїнам, вчить нелегкій військовій науці перемагати.

Бажаємо Вам, Вікторе Олексійовичу, міцного здоров'я, наснаги, доброї вдачі та многая літа.

Бойові побратими, друзі

ЕЛІНА СВІТОЛІНА: «Я ПИШАЮСЯ, ЩО Є УКРАЇНКОЮ І ПРЕДСТАВЛЯЮ СВОЮ КРАЇНУ»

Тенісистка Еліна Світоліна пишається тим, що є українкою і представляє Україну на міжнародних змаганнях. За словами першої ракетки країни, яка увірвалася до топ-6 світового рейтингу, вона захоплюється тими спортсменами, які вірні своїй Батьківщині, а не узяли громадянство іншої держави.

«Зустрічі з людьми, які роблять щось для нашої країни, особливі. Тому, що деякі спортсмени з України поміняли паспорт на російський або казахський. Вони не хочуть терпіти або в них немає грошей, або ще щось... Тому я пишаюся тими спортсменами, які продовжують виступати за Україну, адже знаю, через що їм доводиться проходити, не маючи можливості тренуватися в хороших умовах. Я пишаюся, що є українкою і представляю свою країну», — сказала Світоліна в інтерв'ю ASAP Sports.

Нагадаємо, що Еліна Світолина у травні виграла престижний турнір в італійському Римі. Наша співвітчизниця подякувала українцям за підтримку.

ЯК УБЕРЕГТИСЯ В ЛІТНЮ СПЕКУ

Надворі перший літній місяць, найдовші дні і яскраве сонце. Саме в цю пору небезпечно довго перебувати на сонці. Перегрівання загрожує тепловим і сонячним ударом. Що потрібно робити в літню спеку, аби уникнути цієї небезпеки та залишатися бадьорим?

- Вживати більше рідини — два-три літри на день. Завжди мати з собою запасну пляшку води, особливо у випадках активності й високої температури повітря.
- Уникати газованих і солодких напоїв, а особливо алкогольних.
- Обов'язково носити головний убір.
- Бажано відмовитися від жирних м'ясних бульйонів, виробів із борошна, надавати перевагу овочам та фруктам.
- Якомога частіше обполіскуватися теплою водою (мило чи інші засоби часто використовувати не потрібно).

За матеріалами ukrhealth.net

АМЕРИКАНЦІ СТВОРИЛИ НАЙКОМПАКТНІШИЙ У СВІТІ ЕЛЕКТРОВЕЛОСИПЕД

Для велолюбів американські експерти компанії Smacircle створили унікальний електротранспорт, який можна легко скласти в наплічник, повідомляє американський інтернет-ресурс. Вага цього велосипеда — 7 кг. Максимальна швидкість — 20 км/год.

За словами виробників, ця модель є найкомпактнішою та найлегшою серед усіх аналогів.

СМІЄМОСЬ РАЗОМ

ЗИЧИВ — НЕ ЗИЧИВ, А ГРОШІ ВІДДАВ

Приходить Іван до вже сивочубого Миколи (колись був добрий батярчук) і щиро просить:

— Миколо, позич мені п'ятсот доларів, дружина хоче їхати в Італію на заробітки, бо внуки будують.

— Іване, де я візьму тобі такі гроші?

— Не прибіднюйся, гроші в тебе є, бо твоя Марія вже давненько за кордоном.

— А коли ти мені їх повернеш? І під які проценти?

— Не хвилюйся, Миколо, я тобі через рік поверну аж тисячу доларів. А в заставу залишу японський телевізор.

Погодилися, Іван отримав п'ятсот доларів і збирається йти.

— Почекай, Іване, — окликає його Микола. — Я боюсь, що через рік тобі буде все-таки важко віддати мені одразу тисячу доларів. Краще буде для тебе, якщо ти віддасиш уже зараз п'ятсот, а решту — через рік.

Почухавши потилицю, Іван повертає кумові тільки-но отримані п'ятсот доларів.

— Ти золотий чоловік, Іване! — обняв його кум Микола.

Йдучи додому, Іван розпачливо бурмоче:

— Дивна річ — грошей нема, телевізор принесу в заставу, і, крім того, я ще п'ятсот доларів буду винен? О, як це так кум-християнин мене обциганив?!

Василь РАВЛЮК

ЛЮДИНА І ДОВКІЛЛЯ

ЯКІ ДЕРЕВА МОЖНА САДИТИ БІЛЯ БУДИНКУ

Складно уявити приватний будинок без дерев на ділянці. Вони не тільки дають приємну тінь влітку і свіжий аромат під час цвітіння, а й містять певну енергію

Добра прикмета — посадити біля будинку вишню. **Вишня** вважається символом родючості і достатку, особливо шанують це дерево на Сході.

Ялівець — це одна з найпотужніших рослин, які оберігають від наведення привороту, псування і злих сил.

Шипшина охороняє благополуччя сім'ї, біля будинку якої зростає.

Модрина допомагає впоратися з депресією, меланхолією й іншими проблемами психологічного характеру.

Акація позитивно впливає на продовження роду. Вона лікує безпліддя як у чоловіків, так і в жінок. Окрім цього, вона знімає стрес і покращує настрій.

Груша — символ материнства і любові, стабільності й довговічності. Також вона наділяє позитивними якостями — умінням спілкуватися і заводити друзів.

Ялина захищає сім'ю від сварок, допомагає стримувати емоції, прибирає неприємне відчуття. Але біля будинку її садити все ж не варто, оскільки коріння цього дерева може навіть обрушити будинок. Розміщуйте хвойні дерева подалі від будівель.

Калина заспокоює нервову систему і допомагає одужувати в разі захворювання.

Клен приносить довголіття, любов і матеріальний достаток у ваш дім, сприяє спокою й упевненості.

Горобина збереже ваш будинок і сім'ю від чорного чаклунства, нечистої сили і будь-якої негативної енергії.

Яблуня дарує красу, чарівність, віру в себе, удачу і щастя в сімейному житті. Пов'язана яблуня також і з вічною молодістю та довголіттям.

РЕДАКЦІЙНА КОЛОНКА

НАРОДНА АРМІЯ

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 2026 від 25.06.1996 р.

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф» (вул. Марка Вовчка, 12/14, м. Київ, 04073).

Наклад 29861 Замовлення 54489

Ціна вроздріб – договірна

Головний редактор Роман ДРАПАК

Чергові по номеру — Андрій ЛИСЕНКО, Костянтин МАШОВЕЦЬ

Провідний літературний співробітник — Наталія ШАРОЙКО

Адреса редакції:
вул. Мельникова, 24, м. Київ, МСП, 04655

e-mail: n_army@army.kiev.ua

http://www.na.mil.gov.ua

Відділ передплати: тел.: (044) 489-50-12

Рр — Реклама редакції (подається безкоштовно)
Р — Реклама платна

Листування з читачами тільки на сторінках газети.
Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці. Редакція може не поділяти погляди автора.
При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.

ISSN 1029-9114